RACHEL CAINE

ARTEMİS GENÇ

KAKTUSUN

CARPE CORPUS

WOLFGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 6

CARPE CORPUS

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 6

Morganville'de vampirlerle insanlar barış içinde yaşıyordu. En azından görünüşte. Ta ki acımasız Bishop, vampirlerin kayıp kitabının peşine düşüp kuralları baştan yazana kadar. Kasaba artık onun demir yumruğuyla yönetiliyordu. Kaçınılmaz direnişler baş gösterince, Bishop'ın gizlemeye çok da çabalamadığı canavar yüzü açığa çıktı ve kana susamış vampir, tüm kasabayı içindekilerle birlikte yeryüzünden silmeye yemin etti. Claire Danvers ve arkadaşlarından başka kimsede de onun yoluna çıkacak cesaret yoktu. Gerçi onlar Bishop'ın hakkından gelse bile, gücün tadını alan vampirler eski kurallara dönmeyi kabul edecek miydi dersiniz?

RACHEL CAINE "Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çok satan seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatla uğraşan kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ISBN 978-605-4377-83-1
ARTEMİS
9 786054 377831
www.artemisyayinlari.com

KAKTUSUN

CARPE CORPUS

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 6

RACHEL CAINE

İngilizce'den Çeviren
Evrim Şolpan

KAKTUSUN
TELEGRAM

ŞİMDİYE KADAR

Claire Danvers, Caltech Üniversitesi'ne gidecekti. Ya da bir ihtimal MIT'ye. Kendine çok iyi okullar seçmişti ama daha on altı yaşında olduğu için, ailesi onu bir yıllığına, güvenli olduğunu düşündükleri bir yere, Morganville'deki küçük Teksas Prairie Üniversitesi'ne yolladı.

Ama bir sorun vardı, Morganville göründüğü gibi bir yer değildi. Burası vampirlerin güven içinde yaşayabildikleri son şehirdi ve bu durumda, Morganville'in oraya okumaya ya da çalışmaya giden insanlar için de güvenli bir yer olduğunu söylemek saflık olurdu. Şehri ve şehirde yaşayan herkesi vampirler yönetiyordu.

Claire'in ikinci sorunu, hem vampir hem insan, büyük düşmanlar edinmiş olmasıydı. Artık yeni ev arkadaşları Michael Glass (o da yeni vampir olmuştu), Eve Rosser (doğuştan Gotik bir kızdı o) ve Shane Collins'le (Shane

ortadan kaybolan bir vampir avcısının oğluydu) birlikte yaşıyordu. Aralarında bir tek Claire normaldi... Daha doğrusu, Morganville'in gizemlerine boğazına kadar batmış olmasa, normal olacaktı. Bir şekilde, kendini Kurucu Amelie adına çalışır ve gelmiş geçmiş en tehlikeli, aynı zamanda da en zayıf vampirlerden biri olan simyacı Myrnin'le ahbaplık ederken bulmuştu.

Amelie'nin vampir babası Bishop, kızıyla giriştiği savaştan galip ayrılmıştı ve böylece Morganville'i o güne kadar ayakta tutan her şey temelinden yıkılmıştı. Claire ve arkadaşlarıyla birlikte kasabanın insan ve vampir sakinleri Bishop'ın insafına kalmıştı. Üstelik vampirlerle ilgili sayısız sırrın gizli olduğu vampirler kitabı da ele geçmişti.

Claire, kahramanlarla hainlerin birbirine karıştığı ve Morganville'in sonunun geldiğini neredeyse herkesin kabullendiği bu karanlık günlerde her şeye rağmen mücadele etmeyi göze almıştı. Kolundaki, Bishop'ın emirlerine karşı gelmesini engelleyen büyülü dövmeye rağmen...

1

"İyi ki doğdun, hayatım!"

Claire'in annesi, doğum günü pastasındaki on yedi mumun ışığında gereğinden fazla mutlu görünüyordu. Yüzünde son günlerde Danvers'ların evinde çok sık rastlanan o yapmacık gülümseme vardı.

Aslına bakılırsa bu gülümseme Morganville'in tamamında yaygındı. İnsanlar mecbur kaldıkları zamanlarda yalancı mutluluk ifadeleri takınıyordu.

Zorla gülümseme sırası şimdi de Claire'deydi.

"Teşekkür ederim, anne," dedi ve dudaklarını gülümsemeye benzer bir şekle sokmaya çalıştı. Mumlara üflemek için mutfak masasındaki yerinden kalktı. Tek denemede on yedi mumun hepsini söndürdü. Dileği...

Bir şey dilemeye cüret edemiyor ve en çok da buna kızıp üzülüyordu. Morganville'e geldiğinden beri, son altı aydır planladığı doğum günü bu değildi. Claire kendi evinde,

arkadaşlarıyla yapacağı bir kutlama hayal etmişti. Michael gitar çalacaktı. Claire'in gözünün önüne, kendini müziğe kaptırdığında Michael'ın yüzüne yayılan o derin, eşsiz gülümseme geldi. Gotik tarzından asla taviz vermeyen Eve yarasa şeklinde, meyankökü kremalı, siyah mumlu ve muhtemelen tadı rezil bir pasta hazırlayacaktı. Ve Shane...

Shane de...

Shane'i hatırlamak istemiyordu çünkü boğazı düğümleniyor, gözleri doluyordu. Onu özlemişti. Hayır, *özlemek* az kalırdı. Onsuz *yapamıyordu*. Ama Shane, o gerizekalı, vampir avcısı babasıyla birlikte şehir merkezinde bir hücredeydi.

Claire, Teksas'ın ücra bir köşesindeki sakin Morganville şehrinin vampirler tarafından yönetildiği gerçeğine hala alışamamıştı. Ama Frank Collins'in şehri daha iyi bir yer haline getireceğine inanmak daha bile zordu.

Ne de olsa Claire onunla tanışmıştı.

Bishop -Morganville'in yeni efendisi- Frank ve Shane'in infazı için sansasyonel bir şeyler düşünüyordu. Ayağına dolanan insanlardan kurtulmanın eski usul yöntemlerini iyi biliyordu anlaşılan. Claire kimsenin ona ayrıntıları anlatmamasına minnettarsa da onları ortaçağa özgü bir sahnenin beklediğini tahmin edebiliyordu.

En kötüsü de bunu engellemek için bir şey yapamamaktı. *Hiçbir şey*. Keyfini çıkaramayacaksanız -ya da arkadaşlarınızı kurtaramayacaksanız- şeytanın uşağı olmanın ne anlamı vardı?

Şeytanın uşağı. Claire kendine bu ismi yakıştıramıyordu ama son konuştuklarında Eve onun yüzüne karşı aynen böyle demişti.

Ve her zamanki gibi haklıydı.

Eve'in yapacağı pastanın tam zıttı, vanilya kremalı, üstüne renkli şekerlemeler serpiştirilmiş bir dilim pasta, annesinin en sevdiği ikinci porselen tabakta Claire'in önüne kondu. Annesi kreması da dahil pastanın tamamını kendi elleriyle yapmıştı. Hiçbir şeyin hazırını kullanmayı sevmezdi. Ama pastanın lezzeti Claire'in umrunda değildi. Eve'in çılgın pastası belki midelerine oturacak, ağızlarını siyaha boyayacaktı ama Claire onu bin kere tercih ederdi.

Claire gözyaşlarını içine akıtıp çatalı kavradı ve pastasına daldırdı. "Nefis olmuş, anne!" dedi ağzı hüzün tadındaki pastayla dolu bir halde.

Babası da yanına oturup bir dilim aldı. "Doğum günün kutlu olsun, Claire. Bugün için planların var mı?"

Vardı. Hem de bir sürü. Bu partiyle ilgili milyonlarca hayal kurmuştu ve her biri de Shane'le ikisinin yalnız kalmasıyla sona eriyordu.

Evet, Claire yalnızdı. Shane de öyle.

Ama *birlikte* değillerdi.

Claire bakışlarını pastadan ayırmadan yutkundu. Hayır, bir planı yoktu. Tam doğruyu söyleyecekti ki bütün günü annesiyle babasının korku dolu gözleri ve cansız gülümsemeleriyle geçirme düşüncesine katlanamadı. "Evet," dedi, "laboratuvara gitmem gerekiyor. Myrnin çağırdı."

Myrnin patronuydu, vampir patronu. Ve Claire ondan nefret ediyordu. Başlangıçta nefret etmemişti aslında. Ama Myrnin ona defalarca ihanet etmişti. Sonuncusu inanılır gibi değildi. Sırf başı sıkıştığı için Claire'i, Michael'ı ve Shane'i göz göre göre düşmana teslim etmişti.

Shane'in iğneli sesi kulaklarında yankılandı. *Eee, sonuçta o bir vampir. Ne bekliyordun ki?*

Doğrusu Claire bu kadarını beklemiyordu. Bu çok akıllıca bir yaklaşım sayılmazdı. Ne de olsa Myrnin hiçbir zaman çok aklı başında bir vampir olmamıştı. Yaptıklarından sonra Claire onunla çalışmayı kabul etmeyebilirdi ama... Doğrudan Bishop'ın emrettiği bir şeye karşı çıkamıyordu. Büyü. Claire büyüye inanmıyordu. Büyü dediğin, bilimin henüz saptanmamış bir parçasıydı. Yine de tüm bu yaşadıkları ona büyünün ta kendisiymiş gibi geliyordu.

Eve'in deyimiyle şeytanın uşağına, bir piyona dönüştüğü anı düşünmek hoşuna gitmiyordu çünkü yanlış bir seçim yapmış olmaktan ölesiye korkuyordu. Kola bardağına uzanınca gömleğinin kolu sıyrıldı ve Bishop'ın onda bıraktığı izler ortaya çıktı. Bir motosiklet çetesi sembolüne benzeyen mavi mürekkep izleri. Ama bu izler *hareket ediyordu.* Teninin hemen altında ağır ağır şekil değiştiren lekelere bakınca midesi bulandı.

Büyü diye bir şey yoktur. Yoktur. O kadar!

Claire dövmeyi saklamak için gömleğini çekiştirdi. Ailesinden çekindiğinden değil, kolundakini sadece kendisi ve vampirler görebilirdi. Bishop koluna kazıdığından beri

dövme hafifçe solmuş gibi geliyordu ona. Belki yeterince solarsa işlevi bozulur, onu Bishop'ın emirlerine uymaya daha fazla zorlayamazdı.

Ama Bishop'a açık açık karşı çıkmadıkça dövmenin gücünü yitirip yitirmediğini bilemezdi. Bu da, boynunda 'Beni Ye' tabelasıyla, balık yağına bulanmış bir halde köpekbalığı dolu bir havuzda yüzmekten sadece bir nebze daha güvenli bir hareket olurdu.

Bishop'ın ona ne yaptığını bulabilmek için Myrnin'in kütüphanesini didik didik etmişti. Orada böyle bir bilgi varsa bile Myrnin tarafından çok iyi saklanmış olmalıydı. *Senin iyiliğin için*, derdi Myrnin herhalde ama Claire buna inananacak değildi. Myrnin sadece kendini düşünüyordu.

Hiç değilse dövmenin işlevini saptayabilmişti. Dövme, Claire'in Bishop'a hayır deme özgürlüğünü elinden alıyordu. *Büyü değil*, dedi kendi kendine birinci kez. *Büyü diye bir şey yok! Her şeyin bir açıklaması vardır. Henüz çözememiş olabilirim ama bu dövmenin de uyduğu kurallar var. Bu durumda onu yok etmenin de bir yolu olmalı.*

Claire dövmenin üstünü kapatırken parmakları altın bilekliğe değdi. Kurucu'nun sembolünü taşıyan, Amelie'nin bilekliği. Bishop gelmeden önce, taşıyana Koruma sağlıyordu. Amelie'ye genellikle para, hizmet ve kan bağışı şeklinde ödenen bir vergiye karşılık, o -ve tüm vampirler- uslu duruyordu. Sivri dişli bir mafya gibi. Anlaşmanın her zaman işe yaradığı söylenemese de Morganville sokaklarında bedava akşam yemeği gibi dolaşmaktan çok daha iyiydi.

Ne var ki bileklik artık gücünü kaybetmişti. Claire haftalardır Amelie'den haber alamıyordu. Kadının yandaşlarının akıbeti de belirsizdi. Morganville'in önde gelen vampirleri ortalıkta yoktu. Belki ölmüşlerdi. Belki de Bishop'ın kontrolüne geçip özgür iradelerini yitirmişlerdi. Görünüşe göre bunların sayısı giderek artıyordu. Bishop düşmanlarını kendi safına çekmenin onları öldürmekten daha kolay olduğuna karar vermişti.

Tıpkı Claire'e yaptığı gibi. Claire, Bishop'ın elinde tutma zahmetine girdiği tek insandı. Başvampir'in genel olarak insanları pek umursadığı söylenemezdi.

Claire pastasını bitirip annesiyle babasının masaya bıraktığı hediyeleri açmaya koyuldu. Babasının hediyesi -annesi tarafından paketlendiği, düzgün katlanmış köşelerinden belliydi- hoş bir kolyeydi. Gümüş kolyenin ucunda zarif bir kalp vardı. Annesi de ona bir elbise almıştı. Claire asla elbise giymezdi. O renk ve kesimin Claire'e yakışması söz konusu bile olamazdı.

Claire ikisini de öptü, teşekkür etti. Elbiseyi daha sonra deneyeceğine söz verdi. Annesi pastayı kaldırmak için mutfağa gidince kolyeyi Shane'in verdiği haç şeklindeki kolyenin üstüne takıp babasına gösterdi.

"Şöyle gel de," dedi babası yardım etme gayretiyle, "diğerini çıkarayım."

"Hayır!" Claire, Shane'in kolyesini sıkı sıkı tutup panikle babasından uzaklaştı. "Özür dilerim. Bunu... hiç çıkarmıyorum. Bir... hediye."

Babası durumu hemen anladı. "O çocuktan mı?"

Claire başını salladı. Gözleri dolmuştu. Babası ona sarıldı. "Her şey düzelecek, canım. Ağlama," diye fısıldadı.

"Hayır, düzelmeyecek," dedi Claire titrek bir sesle. "*Biz* düzeltmezsek hiçbir şey değişmeyecek. Anlamıyor musun, baba? Bir şeyler yapmak zorundayız!"

Babası yorgun gözlerle kızına baktı. Claire onun sağlığından endişe ediyordu. Bir süredir pek iyi görünmüyordu. *Neden annemle babamı bu işe karıştırdılar? Onları buraya sürüklemeseler olmaz mıydı?*

Daha önceleri her şey yolundaydı... Tamam, yolunda denemezdi belki ama hiç değilse belli bir denge vardı. Teksas Prairie Üniversitesi'nde okumaya geldikten sonra canını kurtarmak için o çılgın yurttan ayrılmak zorunda kalmış ve Cam Ev'e taşınmıştı. Shane, Eve ve Michael'ın yanına. Annesiyle babası oradan çok uzakta, güvendeydi.

Amelie onları şehre getirerek Claire'i daha kolay kontrol edebileceğine karar verene dek. Artık annesiyle babası da Morganville'liydi ve kapana kısılmışlardı.

Tıpkı Claire gibi.

"Gitmeye çalıştık, hayatım. Dün toparlanıp yola çıktık ama şehir sınırında araba bozuldu." Babası hafifçe gülümsedi. "Galiba Bay Bishop gitmemizi istemiyor."

Claire en azından denedikleri için bir an sevindi, sonra dehşete kapıldı. "Baba! Sakın bir daha böyle bir şeye kalkışmayın, lütfen. Vampirler sizi şehir dışında yakalarsa..." Kimse Morganville'den izinsiz ayrılamazdı. Zaten sayısız

önlem vardı ama vampirlerin bu konudaki acımasızlığı tek başına da yeterince caydırıcıydı.

"Biliyorum." Babası iki eliyle Claire'in yüzünü tutup sevgiyle gözlerine baktı. "Claire, her şeye hazır olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Olaylara karışmanı istemiyorum. Daha çok gençsin."

Claire hüzünle gülümsedi. "Artık çocuk değilim, baba. On yedi yaşındayım. İnanmıyorsan pastadaki mumları say."

Babası onu alnından öptü. "Biliyorum. Ama sana bakınca hep beş yaşında, dizi sıyrıldığı için ağlayan Claire'i görüyorum."

"Beni utandırıyorsun."

"Annemle babam bana aynı şeyi söylediğinde ben de böyle hissediyordum." Claire'in, Shane'in hediyesi olan kolyeyle oynamasını izledi. "Laboratuvara mı gideceksin?"

"Efendim? Ha, evet."

Yalan söylediğimi biliyor, diye düşündü Claire. Babasının bunu yüzüne vuracağını sandıysa da öyle olmadı. "Lütfen yine erkek arkadaşını kurtarmaya gitmediğini söyle," demekle yetindi babası.

Claire onun elini tuttu. "Baba, bana çok gençsin falan deme. Ben Shane'le ilgili hislerimden eminim."

"Öyle demek istemedim," dedi babası. "Ben sadece, şu anda bu şehirdeki *herhangi* birine aşık olmanın çok tehlikeli olduğunu söylüyorum. O çocuğa aşık olmaksa intihar. Normal şartlarda benim için hava hoş derdim ama şartlar hiç de normal değil."

tg: kaktusunx

"Aptalca bir şey yapmam," diye söz verdi Claire. Sözünü tutabileceğinden emin değildi gerçi. Shane'le bir saniyeliğine baş başa kalabilmek için seve seve her aptallığı yapmaya hazırdı. "Artık gitmem gerek. Kolye için teşekkür ederim."

Babasının gözlerinden öyle bir ifade geçti ki Claire odasına kapatılacağını falan sandı. Ne yapar eder dışarı çıkardı elbette ama babasını daha fazla üzmek istemiyordu.

"Güle güle kullan, canım. İyi ki doğdun. Dikkatli ol."

Claire bir an durup onun çatalıyla pastasını dürtüklemesini izledi. Aç görünmüyordu. Kilo vermişti ve son bir senede çok yaşlanmıştı. Babası, Claire'in baktığını gördü. "Claire, ben iyiyim. Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

Masumiyet numarası babasına sökmedi. "*Babam hasta ve onu yalnız bıraktığım için suçluluk duyuyorum* bakışıyla."

"Ha, o mu?" Gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim."

Annesi mutfakta Arı Maya gibi sağa sola koşuşturuyordu. Claire tabakları yerleştirirken kadın nefes bile almadan konuşmaya başladı. Elbiseden, Claire'e yakışacağından nasıl adı gibi emin olduğundan, bir ara şık bir restorana gidip doğru dürüst bir kutlama yapmaları gerektiğinden bahsetti. İskambil Kulübü'ndeki yeni arkadaşlarını, birlikte briç, konken, bazen de poker oynadıklarını anlattı. Bir tek, gözlerinin önünde olup bitenlere değinmedi.

Morganville sıradan bir şehre benziyordu ama öyle değildi. Gelip geçenlerin hiçbir şeyden haberi olmuyordu. Hatta burada okuyan üniversite öğrencilerinin çoğu da kampüs-

ten pek çıkmadıkları için şehrin içyüzünü bilmiyordu. Teksas Prairie Üniversitesi kendi içine kapalı bir dünya olarak kalmayı iyi beceriyordu. Şehirde yaşayanlar içinse Morganville bir esir kampıydı. Mahkumlar korkudan ağzını bile açamıyordu. Claire sabrı tükenene kadar annesini dinledi, sonra araya girdi. "Her şey için teşekkür ederim. Geç kalmam. Seni seviyorum, anne."

"Claire," dedi kadın bu kez bambaşka bir ses tonuyla. "Bugün dışarı çıkmanı istemiyorum. Evde kal lütfen."

Claire kapı eşiğinde durdu. "Olmaz, anne," dedi. "Olanlara seyirci kalamam. Sen öyle yapmak istiyorsan bunu anlarım ama beni böyle yetiştirmedin."

Bayan Danvers elindeki tabağı lavabonun kenarına çarpınca tabak kırıldı, tezgaha ve yerlere sivri parçalar saçıldı.

Kadın tir tir titreyerek öylece durdu.

"Önemli değil," dedi Claire kırık parçaları toplayıp tezgahı silerek. "Anne, *sorun değil.* Ben korkmuyorum."

Annesinin isterik kahkahası Claire'i tepeden tırnağa ürpertti. "Öyle mi? Ama ben korkuyorum, Claire. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. *Gitme.* Bugün dışarı çıkma. Evde kal."

Claire birkaç saniye durdu, derin bir nefes aldı ve kırıkları çöpe attı.

"Özür dilerim ama gitmek zorundayım," dedi. "Anne..."

"Git o zaman." Kadın arkasını dönüp bir tabak daha aldı ve pembe gül desenlerini kazımak istercesine şiddetle silmeye başladı.

Claire odasına kaçıp elbiseyi dolaba astı ve ahı gitmiş vahı kalmış sırt çantasını aldı. Tam çıkacakken gözüne duvardaki fotoğraf ilişti. Cam Ev kadrosu. Shane, Eve, Claire ve Michael. Hepsi de gülüyordu. Birlikte tek fotoğrafları buydu. Biraz bulanık olsa da -hep o salak cep telefonu kameraları yüzünden- hepsi mutlu görünüyordu.

Claire anlık bir kararla fotoğrafı alıp çantasına attı.

Oda adeta zaman tünelini andırıyordu. Annesi lise ve ortaokul yıllarına dair hiçbir şeyi atmamıştı. Pelüş oyuncakları, posterleri, rengarenk günlükleri, Pokémon kartları, deney seti, tavandaki karanlıkta parlayan yıldız ve gezegen çıkartmaları, bütün diplomaları, ödülleri...

Şu anda Claire'e hepsi çok uzaklarda kalmış gibi geliyordu. Sanki başka birine aitlerdi. Şeytanın uşağı olarak parlak bir gelecek ümit edemeyen, sonsuza dek Morganville'de hapis kalmamış birine.

Annesiyle babası dışında, o eve bir daha geri dönemezse özleyeceği tek şey o fotoğraftı.

Nedense hüzünlü bir şeydi bu.

Claire kapıda durup uzun uzun geçmişine baktı, ardından kapıyı kapatıp belirsiz geleceğine doğru yürüdü.

2

Morganville, Claire'in oraya ilk adım attığı andan farklı görünmüyordu. Bu çok ama çok garipti. İnsan kötüler başa geçince görünüşte de bir değişim olmasını bekliyordu. Ama hayat devam ediyordu. İnsanlar işe, okula, DVD kiralamaya, içmek için barlara gidiyordu. Tek gerçek fark, güneş battıktan sonra kimsenin tek başına sokağa çıkmamasıydı. Claire'in bildiği kadarıyla buna vampirler de dahildi. Karanlık, Bay Bishop'ın av vaktiydi.

Bu bile o kadar büyük bir değişim değildi. Aklı başında hiçbir Morganville'li mümkünse gece dışarı çıkmazdı zaten. İçgüdüseldi herhalde.

Claire saatine baktı. On bir. Aslında laboratuvara gitmesi gerekmiyordu. Hatta laboratuvar bugün gitmek isteyeceği belki de en son yerdi. Myrnin'i görmek, onun saçmalıklarını dinlemek, ona neden kızdığıyla ilgili gereksiz sorulara

maruz kalmak istemiyordu. Neden kızdığını Myrnin zaten biliyordu. O kadar da deli olamazdı.

Babası tam üstüne basmıştı. Claire o gün Shane'i kurtarmaya çalışacaktı.

İlk adım: Morganville Belediye Başkanı'yla görüşme. Richard Morrell.

Claire'in arabası yoktu ama Morganville çok büyük sayılmazdı. Hem Claire yürümeyi severdi. Hava hala güzeldi. Gündüz hafif serin oluyordu ama üşütecek kadar değil. Batı Teksas'ta sonbahar demek, yaprakların yeşilden çirkin bir sarıya dönmesi demekti. Dünyanın geri kalanında sonbahar güzel bir mevsim olabilirdi ama oralarda, kavurucu sıcaklarla dondurucu soğuklar arasındaki kısa bir moladan ibaretti.

Sokakta yürürken insanlar onu tanıyordu. Claire bundan nefret etti. Bir bilim fuarında ya da akademik bir yarışmada değilse, Görünmezler Ordusu'nun önde gelen neferlerinden biri olmaya alışmıştı. Göze çarpacak bir dış görünüşü yoktu. Fazla kısa, fazla zayıf, fazla ufak tefekti. İnsanların ona selam vermesini ya da yanından geçerken gözlerini dikmesini fena halde yadırgıyordu.

Bishop için çalıştığı haberi hemen yayılmıştı. Aslında Bishop şimdiye kadar ona elle tutulur hiçbir şey yaptırmamış, onu sadece emirlerini iletmekte kullanmıştı.

Ve kötü şeyler olmuştu.

Onu kolunda Amelie'nin bilekliğiyle çalıştırmak Bishop'ın mizah anlayışını yansıtıyordu.

Bütün bu bakışlar yüzünden yürüyüş ona olduğundan daha uzun geldi.

Richard'ın geçici ofisine giden basamakları çıkarken -eski belediye binası, şehri vuran kasırgada yerle bir olmuştu- *İnsanlar tabelaları değiştirme zahmetinden kurtulmak için onu başkan seçmiş olabilir mi?* diye düşünmeden edemedi. Önceki belediye başkanı, Richard'ın babasıydı. Fırtınada ölen adam, geniş gülümsemesi ve küçük gözleriyle tam bir Teksaslıydı. Şimdi oğlu bu görevi eski bir dükkanda sürdürüyordu. Dükkanın vitrinine üstünde BELEDİYE BAŞKANI RICHARD MORRELL, GEÇİCİ OFİS yazan bir kağıt yapıştırılmıştı.

Claire onun yeni görevinden hoşnut olmadığını tahmin ediyordu. Uğraşması gereken yığınla iş vardı.

Kapı bir çan sesiyle açıldı, Claire karanlığa alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Richard vampir konuklarının rahatını gözetiyordu herhalde. Ön cephedeki büyük pencerelerin örtülmesi de aynı sebeptendi. İçerisi küçük bir mağaraya dönmüştü.

Claire kapıyı kapatırken Richard'ın yardımcısı ona bakıp gülümsedi. "Selam, Claire." Nora Harris elli yaşlarında, hep siyah takımlar giyen, buğulu sesli, hoş bir kadındı. "Başkan'ı görmeye mi geldin, tatlım?"

Claire başını evet anlamında sallayıp etrafına baktı. O gün uğrayan tek kişi kendisi değildi. Üç yetişkin ve Morganville maskotu -dişlerini gösteren bir yılan- tişörtlü tombul bir çocuk oturmuş bekliyordu. Çocuk korkuyla bakın-

ca Claire onu sakinleştirmek için gülümsedi. İnsanların görünce korktuğu biri olmak çok garipti.

Yetişkinler doğrudan yüzüne bakmadan onu gözucuyla süzdü.

"Bugün tamamen dolu, Claire," dedi Nora bekleyenleri göstererek. "Geldiğini haber vereyim. Seni araya sıkıştırmaya çalışırız."

"Benim sıramı alabilir," dedi adamlardan biri. Diğerleri ona bakınca omuz silkti. "İyilikten zarar gelmez."

Claire bunun bir iyilik olmadığını biliyordu. Adam, Bishop'ın yardımcısına yağ çekmeye çalışıyordu. Claire artık önemli biriydi ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

"Uzun sürmez," dedi.

Nora arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. "Geldiğini bildireyim. Bay Golder, sonra da hemen sizi alacağım."

Claire'e sırasını veren Bay Golder başını salladı. Güneş yanığı teni, deri botları andırıyordu. Claire onu tanımıyordu ama yanından geçerken adam ona gülümsedi. Numaraya benziyordu.

Claire gülümsemeye karşılık vermedi. Numara yapacak gücü yoktu.

Tereddütle kapıyı çalıp araladı. Richard'ı belediye başkanlığına uymayacak bir şey yaparken yakalamaktan korkuyor gibiydi. Oysa adam masasında oturmuş bir dosya okuyordu.

"Claire." Dosyayı kapatıp deri koltuğunda arkasına yaslandı. "İyi misin?" Kalkıp elini uzattı. El sıkıştıktan sonra

oturdular. Claire onu polis üniformasıyla görmeye alıştığı için takım elbiseyi garipsedi. Çizgili gri takım, mavi kravatla uyum içindeydi. Richard gençti, daha otuzunda bile değildi herhalde ama onun iki katı yaşında biri gibi davranıyordu.

Bizim ortak noktamız işte bu, diye düşündü Claire. O da son günlerde kendini on yedi yaşında hissetmiyordu.

"İyiyim," dedi yalan söyleyerek. "Fena değil. Geliş sebebim..."

"Ne isteyeceğini biliyorum," dedi Richard. "Cevap hala hayır, Claire." Bunu üzgün ama kesin bir tonla söylemişti.

Claire zorlukla yutkundu. Cevabı bu kadar çabuk beklemiyordu. Richard genelde onu uzun uzadıya dinlerdi. "Beş dakika," dedi. "Lütfen. Bunu hak etmedim mi?"

"Kesinlikle ettin ama ben bir şey yapamam. Shane'i görmek için izin isteyeceksen Bishop'a gideceksin." Richard ona hem anlayışla hem sertçe bakıyordu. "Onu hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bunu bilmeni isterim."

"Biliyorum, sana teşekkür borçluyum. Gerçekten." Boğazı düğümlendi. Nedense içinde bir umutla gelmişti. Bakışlarını kucağında duran ellerine dikti. "O nasıl?"

"Shane mi?" Richard hafifçe güldü. "Nasıl olsun? Kızgın. Özellikle de yanında babasıyla oraya tıkılı kaldığı için."

"Onu gördün mü?"

"Evet," dedi Richard. "Resmi görevle. Bishop şimdiye kadar hücreleri dolaşmama ses çıkarmadı ama seni sokmaya çalışırsam..."

"Anladım." Gerçekten anlamıştı ama yine de kalbi sızlıyordu. "Shane, beni..."

"Sürekli seni soruyor," dedi Richard alçak sesle. "Her gün. Seni gerçekten seviyor olmalı. Shane Collins hakkında böyle konuşacağımı hiç sanmazdım."

Claire titreyen ellerini gizlemek için yumruklarını sıktı. "Bugün benim doğum günüm." Nedense içinden bunu söylemek gelmişti. Ona bir şekilde önemli görünmüştü. Başını kaldırıp bakınca Richard'ı şaşırttığını gördü.

"On yedi oldun, değil mi?" dedi Richard. "Ne zaman sınırı aştığını anlayacak yaştasın artık. Evine git, Claire. Bugünü ailenle geçir. Arkadaşlarınla görüş."

"Hayır. Shane'i görmek istiyorum."

Richard başını iki yana salladı. "Hiç iyi bir fikir değil."

Richard masanın arkasından gelip elini Claire'in omzuna koydu ve onu kapıya götürdü.

Claire içinden *Pes etmeyeceğim*, diye düşünse de bunu dile getirmedi. Richard'ın kulak asmayacağını biliyordu.

"Evine git," dedi Richard tekrar ve sırasını Claire'e veren adama başıyla selam verdi. "Bay Golder, buyrun. Vergilerinizle ilgiliydi, değil mi?"

"Bu şehirde yaşamak ateş pahası oldu," diye homurdandı Bay Golder. "Bende verecek o kadar kan yok."

Claire çantasını sırtladı ve kafasında Shane'i görmek için yeni bir planla dışarı çıktı.

Bu çok daha tehlikeli bir plandı elbette.

*

Kendini vazgeçirmeye çalıştı ama yine de hiç gitmek istemediği Kurucu Meydanı'nın yolunu tuttu. Şehrin vampir bölgesi gün ışığında ıssızdı. Güneşe rağmen insanlar artık meydanda dolanmıyordu. Birkaç polis devriye geziyor, Claire'in gözüne ağaç ve bina gölgelerinde hareket eden şekiller çarpıyordu.

Ama bunlar teknik olarak insan sayılmazdı.

Claire güneşin sıcaklığını hissediyor, başı önde kaldırımda yürürken kırmızı spor ayakkabılarının uçlarına bakıyordu. Biraz daha bakarsa hipnotize olacaktı.

Ayakkabıları mermer basamaklara toslayınca durdu. Başını kaldırdı -sonra biraz daha kaldırdı- ve şehrin en yüksek binasına baktı. Yunan tapınaklarını andıran sütunlar devasaydı. Burası da vampirlerin belediye binası sayılırdı. İçerisi ise...

"Hadi gir artık," diye mırıldandı kendi kendine ve çantasını düzeltip basamaklara adımını attı.

Binanın gölgesi üzerine düşünce Claire iki şey hissetti. Güneşten kurtulmanın verdiği rahatlama ve klostrofobi. Adımları yavaşlarken bir an için Richard'ın tavsiyesine uyup eve dönecek gibi oldu. Ailesine sığınacak, güvende olacaktı.

Annesiyle birlikte her şey yolundaymış gibi yapacaktı.

Önündeki dev ahşap kapılar açıldı ve yüzünde korkunç bir gülümsemeyle bir vampir göründü. Bishop'ın ele avuca sığmayan yardakçısı Ysandre güzeldi ve bunun da farkındaydı. Bir Victoria's Secret modeline benziyordu, her an bir fotoğraf çekimine katılacakmış gibi geziyordu.

Üzerinde düşük belli, daracık bir kot pantolon, göbeğini açıkta bırakan siyah bir bluz, ayağında da alçak topuklu sandaletler vardı. Işıldayan saçlarını yüzünden geriye attı ve fahişelerinkine benzeyen kırmızı rujlu dudaklarını yaya yaya sırıttı.

"Bak sen," dedi zehir gibi bir sesle. "Kimler gelmiş. Minik kuş. Çabuk gir, kediler kapmasın sonra."

Claire, Ysandre'nin ölmüş olmasını umuyordu. Onu en son Amelie'nin ellerinde görmüştü. Üstelik Kurucu hiç de hoşgörülü bir anında değildi.

Ama Ysandre sapasağlamdı ve işte karşısındaydı. Onun hala hayatta olabilmesi için bir şeyler çok ters gitmiş olmalıydı ama Claire'in bunun ne olduğunu öğrenme şansı yoktu. Ysandre bir şeyler anlatsa bile, söyledikleri kesinlikle yalan olurdu.

Claire içeri girdi. Ysandre'den mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Kadının ona zarar vermeye yetkisi olup olmadığını bilmiyordu. Yine de bu riske girmek hiç akıllıca olmazdı.

"Bay Bishop'la konuşmaya mı geldin?" diye sordu Ysandre. "Yoksa şu senin süprüntünün etrafında mı dolanacaksın?"

"Bishop," dedi Claire. "Gerçi seni ilgilendirmez. Dişleri fazla uzun bir sekreter değilsen tabii."

Ysandre tıslayarak vahşice güldü ve kapıyı arkalarından sertçe kapattı. "Senin dişlerin de sivrilmiş, belli. Yürü hadi, git de efendimizi gör. Belki sonra onunla ben de bir görü-

şürüm ve çok fazla konuşmasan işini daha iyi yapacağını söylerim."

İnsanın Ysandre'ye arkasını dönmesi zordu, Claire mecburen döndü. Arkasında vampirin kıkırdadığını duyunca tüyleri ürperdi.

Ensesinde bir soğukluk hissedip hızla döndü, vampirin soluk elini havada gördü.

"Vampir olmayı nerede öğrendin sen?" dedi Claire. Korktuğu için kendine kızmıştı. "Filmlerde mi? Ayaklı bir klişe olmuşsun. Ama ben *hiç etkilenmedim.*"

Birbirlerine baktılar. Ysandre hınzırca gülümsedi. Claire'in tek yapabildiği, vampirin gözlerinin içine bakmaya devam etmekti.

Sonunda Ysandre hafifçe gülüp gölgelere çekildi.

Ve yok oldu.

Claire derin bir nefes alıp yoluna devam etti. Yolu çok iyi biliyordu. Halı kaplı bir koridordan ilerleyip kubbeli, yuvarlak, geniş bir salondan geçti, soldaki bir başka koridordan devam etti.

Bishop onun geleceğini daima önceden biliyordu.

İçeri giren Claire'in gözlerinin içine baktı. Kapıya bakarak onu bekleyişinde insanı rahatsız eden bir yan vardı. Ama gülümsemesi bakışlarından bile daha kötüydü. Memnuniyet ve kudret doluydu.

Vampirin elinde açık duran kitabı görünce Claire'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Deri kapağın üzerinde Kurucu'nun sembolü vardı. Morganville'e geldiği ilk

haftalarda o kitap yüzünden az daha ölüyordu. Üstelik o sırada kitabın gücünden haberi bile yoktu.

Myrnin'in şifreleriyle bezeli bir elyazması. Onun tüm simya metotları, Amelie için kağıda döktüğü Morganville'in tüm sırları. İçinde şehirle ilgili Claire'in bile bilmediği ayrıntılar vardı. Ada'ya dair. *Her şeye dair.*

Claire'in sadece büyü olarak yorumlayabildiği küçük notlar da vardı. Dövmeyi koluna kazıyan büyü gibi. Claire kitapta başka neler olduğunu bilmiyordu çünkü Myrnin hatırlamıyordu. Kesin olan, Bishop'ın kitabı çok ama çok istediğiydi. Başvampir için Morganville'deki en değerli şey bu kitaptı. Hatta Claire onun Morganville'e gelme sebebinin bu olduğunu düşünüyordu.

Bishop kitabı kapatıp ceketinin iç cebine koydu.

Kendine halı kaplı, büyük bir oda seçmişti. Odanın bir ucunda küçük, şık bir kanepe ve koltuklar, diğer ucunda da masa vardı. Bishop o masada hiç oturmuyordu. O hep ayaktaydı ve bugün de diğerlerinden farklı değildi. Ziyaretçi koltuklarında üç vampir oturuyordu. Myrnin, Michael Glass ve Claire'in tanımadığı biri. Claire onun kadın mı, yoksa erkek mi olduğunu bile anlayamadı. Beyaz yüzünün kemik yapısı kadını andırıyordu ama saçları, iri elleri ve kasları aksine işaret ediyordu.

Claire, Michael'la göz göze gelmemek için yabancıya odaklandı. Arkadaşı -Michael hala onun arkadaşıydı, ikisi de bu durumda olmayı istememişti- onun yüzüne bakamazdı. Öfkeliydi ve utanıyordu. *Keşke ona yardım edebil-*

sem, diye düşündü Claire. *Senin suçun değil*, demek isterdi ama Michael'ın ona inanacağı şüpheliydi.

Ama doğruydu. Michael'ın kolunda büyülü bir dövme yoksa da boynunda Bishop'ın diş izleri vardı ve bu ısırık, yaşamayanlar için dövmeyle aynı işlevi görüyordu. Claire, Michael'ın solgun tenindeki morluğun izlerini hala görebiliyordu.

Bishop'ın ısırığı adeta bir mülkiyet damgasıydı.

"Claire," dedi Bishop. Memnuniyetsizliği sesinden anlaşılıyordu. "Seni çağırdım da ben mi hatırlamıyorum?"

Kalbi yerinden oynayan Claire sendelememek için kendine hakim olmaya çalıştı. "Hayır, efendim," dedi saygılı, kısık bir sesle. "Buraya bir iyilik istemeye geldim."

Bishop düz, siyah bir takım ve beyaz bir gömlek giymişti. Kolundan bir iplik kopardı. "O zaman cevabım hayır. Ben etrafa iyilik saçmıyorum. Başka?"

Claire dudaklarını ıslatıp bir daha denedi. "Küçük bir şey. Shane'i görmek istiyorum, efendim. Sadece birkaç..."

"*Hayır*, dedim," dedi Bishop. Claire vampirin odaya yayılan öfkesini hissetti. Michael ve diğer vampirin tehditkar bakışları Claire'e döndü. Michael'ın iradesinin dışında hareket ettiği ortadaydı. Rüküş bir pantolonla kostümcüden alınmış bir frak giyen ve boncuklu kolyeler takan Myrnin bıkkın görünüyordu. Esneyerek ölümcül dişlerini gösterdi.

Bishop, Claire'i süzdü. "Senin bu isteklerinden sıkıldım, Claire."

"O zaman evet deyin, bitsin."

Bishop parmağını şaklatınca Michael kukla gibi ayağa fırladı. Gözlerinde çaresizlik vardı ama hiçbir şey yapamıyordu. "Michael. Hatırladığım kadarıyla Shane senin arkadaşındı."

"Evet."

"Evet, *Yüce Bishop*."

Claire, Michael'ın yutkunarak öfkesini içine attığını gördü. "Evet, Yüce Bishop."

"Güzel. Onu buraya getir. Yere de bir şey örtün. Çıbanbaşını tamamen ortadan kaldıracağız."

"Hayır!" diye öne atıldı Claire ama Bishop'ın gözleri onu yerine çiviledi. "Lütfen! Ben asla... Ona dokunma! Ona zarar veremezsin! Michael, hayır! Sakın yapma!"

"Elimde değil, Claire," dedi Michael. "Biliyorsun."

Biliyordu. Michael kapıya yürüdü. Claire olacakları bir kabus gibi görebiliyordu. Michael, Shane'i getirip diz çöktürecekti ve Bishop... Bishop...

"Özür dilerim," dedi Claire. Sesi titriyordu. "Bir daha asla böyle bir şey istemeyeceğim. Asla. Yemin ederim."

Yaşlı adam kalın kaşlarını kaldırdı. "Ben de onu diyorum. Çocuğu ortadan kaldırırsam senin sözünü tutmama ihtimalin de ortadan kalkar."

"Ah, bu kadar acımasız olma, ihtiyar," dedi Myrnin gözlerini devirerek. "O aşık bir çocuk. Bırak da dileği bir anlığına gerçek olsun. Sonunda daha çok üzülür. Ozanlara bakılırsa ayrılık yaman bir belaymış. Ben hiç yaşamadığım

için bilemem." Bir şeyi ikiye bölüyormuş gibi yapıp yüzünü buruşturdu. "Birini ikiye ayırmıştım ama o sayılmaz."

Claire nefes almayı unuttu. Myrnin'in saçma sapan konuşarak bile olsa ona destek olacağı hiç aklına gelmezdi. Her şeye rağmen Bishop durup düşündü. Claire hiç ağzını açmadı.

Derken Bishop bir hareketiyle Michael'ı durdurdu. "Claire, çocuk bir gün daha yaşasın istiyorsan sana vereceğim görevi yerine getir."

Claire karnına yumruk yemiş gibi oldu. Aslında bu ilk görevi değildi ama her seferinde sonuncusu olacağını umuyordu. "Nasıl bir görev?"

"Teslimat." Bishop masaya gitti ve tahta bir kutu çıkardı. Kutuda kırmızı kurdelelerle bağlanıp balmumuyla mühürlenmiş parşömenler vardı. Bishop rasgele seçiyormuş gibi bir tanesini alıp Claire'e uzattı.

"Ne bu?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

Biliyordu. Bir ölüm fermanıydı. Claire onlardan çok görmüştü. "Ama..."

"Sana bunu almanı emredebilirim ama o zaman kendimi sana iyilik borçlu hissetmem. Bundan daha iyi bir alışveriş bulamazsın, ufaklık. Shane'in hayatına karşılık küçük bir mesaj ileteceksin. Sen yapmazsan başkası yapar. Shane ölür ve günün rezil olur."

Claire yutkundu. "Bunu neden yapıyorsun? Sen pazarlık yapmazsın ki."

Bishop dişlerini gösterdi ama vampir dişlerini değil. Gerçi onların görünmemesi Bishop'ı daha az tehlikeli yapmıyordu. "Çünkü Morganville'deki rolünü anlamanı istiyorum, Claire. Sen bana aitsin. Sana istediğimi yaptırabilirim. Bunun yerine sana isteklerimi yerine getirmeyi seçme şansı tanıyorum."

Claire parşömeni elinde evirip çevirdi. Eski tarz bir elyazısı göze çarpıyordu. *Dedektif Joe Hess.*

Claire irkilerek başını kaldırdı. "Bunu..."

"Ağzından çıkacak şeye çok dikkat et," dedi Bishop. "Eğer kendi şehrimde ne yapıp ne yapamayacağımla ilgiliyse son sözlerin olur. İnan bana."

Claire ağzını kapatınca Bishop gülümsedi.

"Eğer seçimin buysa gidip mesajımı ilet. Döndüğünde çocuğu görmene bir kereliğine izin vereceğim. Bakalım çabalarsak seninle ne kadar geçinebileceğiz."

Claire'in elindeki parşömen sanki demir gibi ağırdı.

Sonunda Claire başını evet anlamında salladı.

"Git öyleyse," dedi Bishop. "Ne kadar hızlı olursan sevdiğinin kollarına o kadar erken varırsın. Aferin."

Michael, Claire'e bakıyordu. Claire öfke ve aşağılama görmekten korktuğu için ona bakamadı. Şeytanın uşağı olmaya zorlanmak başka şeydi, bunu seçmek başka.

Claire hızla odadan çıktı.

Mermer basamaklara, güneşe koştu.

3

Dedektif Joe Hess.

Claire yürürken parşömeni terli ellerinde evirip çeviriyor, o kağıt parçasını bir köşeye atıverse ne olacağını düşünüyordu. Bishop'ın sinirden köpüreceği, kan dökmek isteyeceği kesindi. Hem elindeki kağıtta kötü bir şey olmayabilirdi de, değil mi? Belki sadece ölüm fermanına benziyordu. Cuma gününü dondurma günü ilan eden bir ferman olamaz mıydı?

Yanından bir araba geçti. Sürücü ona şöyle bir bakıp hızlandı. *Bas git*, dedi Claire içinden. *Burada zavallı bir piyon dışında görülecek hiçbir şey yok.*

Polis merkezi, belediye binasının içinde olduğundan orası da tadilat görüyordu. Koğuşun ve polis karargahının olduğu kısımda fazla hasar yoktu. Claire danışmadaki memurun yanına gitti.

"Dedektif Joe Hess'le görüşecektim," dedi. "Lütfen."

Polis ona gözucuyla şöyle bir baktı. "Kaydınızı alalım. Adınızı ve geliş sebebinizi söyleyin."

Claire kalemi alıp dosyaya adını yazdı. "Claire Danvers. Bay Bishop'tan bir paket getirdim."

Lobide olan biten başka şeyler de vardı. İki sarhoş ellerinde kelepçelerle bankta oturuyor, birkaç avukat arka taraftaki büyük demlikten kahve alıyordu.

Hepsi donup kaldı. Sarhoşlar bile.

Başını kaldırıp Claire'e bakan polis, öfkesini saklamaya çalışıyordu. "Oturun," dedi. "Burada mı diye bakayım."

Arkasını dönüp telefona uzandı. Claire düşüncelere daldı. Parşömende ne yazdığını merak ediyordu ama bilmek durumu daha da kötüleştirebilirdi. *Ben sadece aracıyım.*

Evet, bu sayede huzur dolu geceler geçirecekti.

Polis sessizce konuşup telefonu kapattı ama Claire'e bir şey söylemedi. Claire görmezden gelinmeye bozulmadı. İyiler onu görmezden geliyor, kötüler ona yalakalık yapıyordu. Zor işti doğrusu.

Dövmesi kaşınıyordu. Gömleğin üstünden kolunu kaşıyıp gözlerini polis merkezinin içlerine açılan kapıya dikti.

Dedektif Hess bir dakika sonra geldi. Gülümsemesini görünce Claire'in içi cız etti. Ortağı Dedektif Lowe'la ikisi, Morganville'de ona yardım eden yetişkinlerin başında geliyordu. Birçok kez işlerini güçlerini bırakıp onun yardımına koşmuşlardı. Tüm bunlardan sonra Claire ona *bunu* mu yapacaktı?

Ayağa kalkarken midesi bulandı.

"Claire. Seni görmek ne güzel," dedi adam. Sesi samimiydi. "Bu taraftan."

Claire görevli memurun verdiği kartı gömleğine tutturdu ve Joe Hess'in peşinden geniş salona girdi. Dedektifin masası arka taraftaydı. Hemen yanındaki masada da ortağının adı yazıyordu. Her şey sadeydi. Masalarında fazla kişisel eşya yoktu. *Her gün kızgın insanları sorgularken ortalıkta kırılacak eşyalar olması pek doğru olmazdı herhalde*, diye düşündü Claire.

Claire bir sandalyeye ilişti, Hess de oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Yüzündeki sevecen ifadeyle Claire'i rahatlatmaya çalışıyor gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu tıpkı Richard Morrell gibi. *O kadar kötü mü görünüyorum?* diye kendine sordu Claire. Galiba öyleydi.

Claire yutkunup başını eğdi. Sağ elinde duran parşömeni yavaşça uzattı. "Özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm, efendim..." Her şeyi açıklamak istiyordu ama söyleyecek bir şey yoktu. Claire oradaydı ve Bishop'ın isteklerini yerine getiriyordu.

Hem de bu kez kendi isteğiyle.

Bunun bir bahanesi yoktu.

"Kendini suçlama," dedi Dedektif Hess parşömeni alırken. "Claire, bunların hiçbiri senin suçun değil. Farkındasın, değil mi? Bishop'ın yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Elinden geleni yaptığından eminim."

"Ama yetmedi, değil mi?"

Hess ona bir süre daha baktıktan sonra başını iki yana sallayarak parşömenin mührünü kırdı.

"Başarısız olan biri varsa o da Amelie," dedi. "Artık nasıl hayatta kalacağımıza bakacağız. Belirsizliğin ortasındayız."

Parşömeni açarken kendine hakim görünüyordu. Anlaşılan Claire'i korkutmak istemiyordu. *Suçlu hissetmemi istemiyor*, dedi Claire içinden.

Dedektif yazılanları okuduktan sonra parşömeni rulo yapıp masadaki dosya yığınının üstüne koydu.

Claire sormadan edemedi. "Neymiş?"

"Senin canını sıkmanı gerektirecek bir şey değil," dedi. Bunun doğru olması mümkün değildi. "Sen işini yaptın, Claire. Git artık. Ve bana söz ver..." Hess bir an duraksadıktan sonra yerine oturdu ve meşgul görünmek için eline bir dosya aldı. "Aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Claire böyle bir söz veremezdi. Kahvaltıdan bu yana neredeyse üç-dört aptallık yapmıştı bile.

Yine de başıyla onayladı çünkü Hess için elinden gelen başka bir şey yoktu.

Hess gergin gergin gülümsedi. "Kusura bakma. Burası biraz yoğun." Yalandı. İçeride neredeyse kimse yoktu. Hess kalemiyle açık duran dosyaya pat pat vurdu. "Sabah duruşma var. Sen artık git. Yakında görüşürüz."

"Joe..."

"Git, Claire. Teşekkür ederim."

Claire'i korumaya çalıştığı ortadaydı. *Hem de kendi yaptıklarımın sonuçlarından*, diye düşündü Claire.

Bunu ona nasıl ödeyeceğini bilemiyordu.

Dışarı çıkarken dedektifin arkasından baktığını hissetti ama başını çevirince adamın dosyayla ilgilendiğini gördü.

"Hey, Claire. İyi ki doğdun."

Claire *ağlamayacaktı.*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, güçlükle yutkunarak kapıyı açtı, dışarı çıktı ve bu parşömeni getirerek adamın başına sardığı felaketten kaçtı.

Bishop'ın ofisine döndüğünde saat neredeyse birdi. Yol uzun olduğundan değil. Claire durup bir köşede ağlamış, sonra da üzüntüsünün izlerini yok etmekle uğraşmıştı. Yoksa Ysandre ona rahat vermezdi.

Bishop da öyle.

Ysandre onu içeri sokarken Claire bir şey belli etmemek konusunda iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Bishop bıraktığı yerdeydi. Tanımadığı üçüncü vampir gitmişti.

Michael hala oradaydı.

Myrnin ataç ve kağıtlardan kule yapıyordu. Bu, diğerlerine göre daha aklı başında bir alışkanlığıydı.

"Postacı çocuğumuz dönmüş," dedi Bishop. "Dedektif Hess haberi nasıl karşıladı?"

"İyi." Claire ona hiçbir şey söylemeyecekti ama bu kadarı bile onu eğlendirmişe benziyordu. Vampir, masasının

köşesine dayanıp kollarını kavuşturdu ve garip bir gülümsemeyle Claire'e baktı.

"Sana bir şey söylemedi, değil mi?"

"Sormadım."

"Morganville ne kadar da medeni bir yer." Bishop'ın gözünde bu bir hakaretti. "Her neyse, sen görevini yaptın. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem gerekecek galiba." Myrnin'e baktı. "O senin. Pisliğini temizle."

Myrnin eğilerek Bishop'a uzun uzadıya selam verdi. "Efendimiz nasıl uygun görüyorsa." Claire'e kendini ağır, aptal ve yavaş hissettiren o vampir çevikliğiyle ayağa kalktı ve parlak siyah gözlerini Claire'in yüzüne dikti. Eğer ona bir şey anlatmaya çalışıyorsa, Claire bundan hiçbir şey anlamamıştı. "Dışarı, kızım. Efendi Bishop'ın burada yapacak önemli işleri var."

Neymiş, dedi Claire içinden. *Sinir bozucu kahkahasını mı çalışacak? Yeni piyonlarla iş görüşmesi mi yapacak?*

Myrnin odanın öteki ucundan gelip onun kolunu sıktı. Claire'in acıyla bağırmasına bile fırsat tanımadan onu dışarı sürükledi.

Claire dönüp sessizce Michael'a baktı ama o da en az Claire kadar çaresizdi.

Myrnin ancak Bishop'la aralarına iki kapı ve yüzlerce metre koridor girince durdu.

"Bırak beni!" dedi Claire çırpınarak. Myrnin ne yaptığının farkında değilmiş gibi Claire'in kolunu tutan eline baktı. Claire yine bağırdı. "Myrnin, *bırak beni!*"

Myrnin onu bırakıp bir adım geriledi. Bir an mahcup göründü, hemen ardından o delice gülümsemesi geri döndü. "Uslu duracak mısın peki?" Claire ona dik dik baktı. "Ah, tabii ki durmayacaksın. Sen bilirsin, Claire. Günahı boynuna. O boynun vurulmaması için elimizden geleni yapmamız gerek. Gel. Seni çocuğa götüreceğim. Anlaşılan ortak velinimetimizi cömert olduğu bir anda yakaladın."

Hızla dönünce frakının etekleri uçuştu. Her zamanki gibi kirli ayaklarına parmak arası terlik giymişti ama genel olarak çok kötü kokmuyordu. Yürüdükçe boncuklar birbirine çarpıp şıkırdıyor, terlikler yerleri dövüyordu. Claire'in gördüğü en gürültücü vampirdi.

"İlacını alıyor musun?" diye sordu Claire. Myrnin başını çevirip ona baktı. Claire yine adamın bakışlarının anlamını çözemedi. "Hayır mı demek istiyorsun?"

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedi. "Bu durumda ilacımı da kafaya takmaman gerekmez mi?"

Haklıydı. Claire sesini kesip ilerideki büyük, ahşap kapıya yürüdü. Kapıda bir vampir bekliyordu. Koruma eski hayatında büyük ihtimalle Uzakdoğuluydu ama adamın teni artık fildişi rengini almıştı.

Myrnin onunla Çinceye benzer bir dilde konuştu -korumanın boynunda Michael'da olduğu gibi Bishop'ın diş izleri vardı- ve adam kapıyı açtı.

Claire daha önce en çok buraya kadar gelebilmişti. Önce ateşinin çıktığını hissetti, sonra ürperip titredi. Kapıdan

geçerken bayılacak gibi oldu. *Ya ona zarar vermişlerse...* O kadar zamandan sonra ya Claire'i görmek istemezse?

Bir kapı ve bir koruma daha geçtikten sonra, solunda hücrelerin sıralandığı taş bir koridora geldiler. Hiç pencere yoktu. Tek ışık kaynağı, tepelerindeki floresanlardı. İlk hücre boştu. İkincisinde iki insan vardı ama ikisi de Shane değildi. Claire dikkatli bakmaya korkuyordu. Onları da tanıyor olabilirdi.

Üçüncü hücre karşılıklı iki yatak, bir tuvalet ve bir lavabodan ibaretti. Her şey insana acı verecek kadar düzenliydi. Yataklardan birinde kır saçlı, yaşlı bir adam yatıyordu. Claire ancak birkaç saniye sonra onun Shane'in babası Frank Collins olduğunu anlayabildi. Onu bu kadar... kırılgan, çaresiz ve yaşlı görünce tanıyamamıştı.

Shane diğer yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve yüzüne düşen saçlardan kurtulmak için başını hafifçe geriye savurdu. Yüzündeki karanlık ifadeyle babasını andırıyordu ama karşısında Claire'i görünce o ifade anında yok oldu.

Shane kitabı bırakıp ayağa fırladı, göz açıp kapayıncaya kadar gelip parmaklıklara yapıştı ve ışıldayan gözlerini yumdu.

Gözlerini yeniden açtığında daha iyi durumdaydı. Neredeyse.

"Selam," dedi Shane, Cam Ev'in koridorunda karşılaşmışlar gibi sakin görünmeye çalışarak. Sanki birbirlerini en son görmelerinin üzerinden aylar geçmemiş gibi. "Seni

burada görmeyi beklemiyordum. Doğum günün kutlu olsun."

Claire yaşaran gözlerini kırpıştırıp cesurca gülümsedi. "Teşekkürler," dedi. "Bana ne aldın?"

"Şey... Pırlanta kolye." Shane etrafına bakıp omuz silkti. "Buralarda bir yerde olacaktı. Bilirsin, insan bütün gece partiden partiye koşunca neyi nereye koyduğunu unutuyor."

Claire parmaklığa yaklaşıp Shane'in ellerini tuttu. Shane içini çekip yine gözlerini yumdu ve alnını demirlere dayadı. "Haklısın," diye fısıldadı. "Çenemi kapatıyorum. İyi fikir."

Claire alnını onun alnına dayadı, ardından da dudaklarıyla dudaklarını buldu. Sıcak, tatlı ve dayanılmazdı. İçinde patlayan duygular Claire'i sarsıyordu. Shane parmaklıkları bırakıp elini onun yumuşak saçlarında gezdirdi. Öpüşmeleri şiddetlenince Claire'in kalbi duracak gibi oldu.

Dudakları sonunda ayrıldığında birbirlerini bırakmadılar. Claire kollarını içeri sokup onun boynuna doladı, Shane de ellerini onun beline koydu.

"Seni parmaklıkların arasından öpmek çok kötü," dedi Shane. "Kendi kendimi frenlemek bana zaten yetiyordu."

Claire, Myrnin'in varlığını neredeyse unutmuştu, vampir kıkırdayınca irkildi. "Demek çömez gencimiz böyle buyuruyor," dedi Myrnin esneyip kendini bir banka bırakarak. Çenesini avcuna dayadı. "Hala mümkünken masumiyetinizin tadını çıkarın."

Shane, Claire'in gözlerinin içine baktı. *Bırak onu*, diyordu adeta. *Benimle kal.*

Claire de öyle yaptı.

"Seni buradan çıkarmaya çalışıyorum," diye fısıldadı Claire. "Gerçekten."

"Önemli değil, Claire. Başını belaya sokma. Bir dakika, kimle konuştuğumu unuttum. Bugün başın nasıl bir belada senin?"

"Değil, endişelenme."

"Endişelenmekten başka yapacak hiçbir şeyim yok. Çoğunlukla da seninle ilgili." Shane çok ciddi görünüyordu. Yüzüne bakması için Claire'in başını çenesinden tutup kaldırdı. "Claire. Sana ne yaptırıyor?"

"Benim için mi endişeleniyorsun?" Claire telaşla güldü. "Hapiste olan sensin."

"Alıştım sayılır. Claire, anlat lütfen."

"A... Anlatamam." Bu doğru değildi. Anlatabilirdi ama anlatmak istemiyordu. Shane'in bilmesini istemiyordu. "Baban nasıl?"

Shane hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Babam mı? İyi. Sadece... Tahmin edersin."

İşte o an Claire aslında neden korktuğunu anladı. Shane'in onca şeyden sonra babasını affetmesinden korkmuştu. Collins'ler yine biraraya gelmişti. Morganville'e duydukları nefretle yeniden bütünleşmiş olabilirler miydi?

Shane yine vampir avcılarına katılmış olabilir miydi? Bu durumda Bishop onun oradan çıkmasına asla izin vermezdi.

Shane onun düşüncelerini yüzünden okudu. "Öyle değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Burası çok küçük. İyi geçinmek zorundayız, yoksa birbirimizi öldürürüz."

"Evet," dedi kalın, puslu bir ses. "Oğlumu tanıdıkça mutluluktan yerimde duramıyorum. Gözlerim doluyor, duygulanıyorum."

Shane gözlerini devirdi. "Kes sesini, Frank."

"İnsan babasıyla böyle mi konuşur?" Frank doğrulunca Claire onun gözlerindeki ışıltıyı gördü. "Senin bu işbirlikçi kız burada ne arıyor? Hala vampirlerin ayak işlerine mi bakıyor?"

"Baba, lütfen susar mısın?"

"İkiniz böyle mi geçiniyorsunuz?" diye fısıldadı Claire.

"Ortada kırık bir kemik falan yok en azından."

"Doğru." Claire öpüşme dışında, buluşmalarını böyle hayal etmemişti. Ama öpüşme kısmı hayallerinin de ötesindeydi. "Shane..."

"Şşş," deyip dudaklarını Claire'in alnına dokundurdu Shane. "Michael nasıl?" Claire, Michael'dan da bahsetmek istemediği için başını iki yana salladı. Shane yutkundu. "Yoksa... Ölmedi, değil mi?"

"Burada *ölü* derken daha geniş bir tanım yapman lazım," dedi Claire. "Hayır, bir şeyi yok. Sadece, kendisi gibi değil."

"Bishop yüzünden mi?" Claire başını salladı. Shane acıyla gözlerini yumdu. "Ya Eve?"

"Çalışıyor. Birkaç haftadır onu görmedim." O sıralar Eve de tüm Morganville'liler gibi Claire'e hain gözüyle

bakıyordu. Claire onu suçlayamazdı. "Michael'a olanlar onu yıktı. Sana olanlar da tabii."

"Mutlaka," dedi Shane. Bir an tereddüt etti. "Babamla bana dair bir şey duydun mu? Bishop ne planlıyor?"

Claire başını iki yana salladı. Bilseydi bile, ki tüm ayrıntıları bilmiyordu, ona söylemezdi. "Bunları konuşmayalım. Shane, seni o kadar özledim ki."

Shane onu tekrar öpünce Claire'in aklı başından gitti. İstemeye istemeye ayrıldıklarında Myrnin'in alaycı alkışlarını duydu.

"Aşk her zaman kazanır," dedi Myrnin. "Ne kadar romantik."

Claire'in öfkeden gözü döndü. "*Kes sesini!*"

Myrnin ona bakma zahmetine bile katlanmadan duvara yaslanıp gülümsedi. "Sizin için ne planladığını bilmek istiyor musun, Shane? Gerçekten istiyor musun?"

"Myrnin, dur!"

Shane parmaklıkların arasından uzanarak Claire'i omzundan tutup kendine çevirdi. "Önemli değil," dedi. "Önemli olan *şu an*. Claire, bu işten kurtulacağız. Yakamızı sıyıracağız. İkimiz de. Sen de söyle."

"İkimiz de," dedi Claire. "Yaşayacağız."

Myrnin soğuk elleriyle Claire'i bileğinden çekip parmaklıklardan uzaklaştırdı. Claire sonunda Shane'in elini bırakmak zorunda kaldı.

"Hey!" diye bağırdı Shane, Claire kapıya doğru sürüklenirken. "Claire! Yaşayacağız! Sen de söyle! *Yaşayacağız!*"

Myrnin kapıyı çarpıp kapattı. "Sanki tiyatro sahnesinden fırlamış. Gel hadi, kızım. Yapacak işlerimiz var."

Claire onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, hain!"

Myrnin, Claire'i ite kaka vampir korumaların yanından geçirip uzun koridordaki boş bir odaya soktu. Kapıyı hızla kapatıp Claire'e döndü.

Claire eline geçen ilk şeyi -ağır bir mumluktu- onun kafasına doğru salladı. Myrnin eğilip yaklaştı ve mumluğu onun elinden rahatça aldı. "Kızım, *Claire!*" Onu tutup sarstı. Gözleri kocaman açılmıştı ve içlerinde delilikten eser yoktu. "Çocuğun yaşamasını istiyorsan bana karşı koymayı bırak. Bunun kimseye bir yararı olmuyor."

"Öylece durup beni ısırmana izin mi vereyim? Rüyanda görürsün!" Kurtulmaya çalıştı ama Myrnin granit bir heykel gibi sağlamdı. Claire kendi kemiklerini kırmadan onun elinden kurtulamazdı.

"Seni neden ısıracakmışım?" dedi Myrnin. "Ben Bishop için çalışmıyorum, Claire. Hiçbir zaman da çalışmadım. Bunu anlayacak kadar akıllı olduğunu sanıyordum."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Hala *bizim tarafımızda* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"*Bizim* derken?"

"Bizim, yani..." Galiba haklıydı. İfade etmek biraz zordu. "Anla işte. Bizim!"

Myrnin güldü, onu bıraktı ve ellerini frakının ceplerine soktu. "Öyle olsun. Şüpheci yaklaşmanı anlayabiliyorum,

haklı sebeplerin var. Belki bir başkası seni ikna etse daha iyi olur. Ah, tam zamanında!"

Claire ona hayatta inanmazdı. Ama duvarda bir bölme açıldı, beyaz bir ışık parladı ve peşinde çok sayıda kişiyle içeri bir kadın girdi.

Amelie. Morganville'in eski kraliçesi. Vampir Kraliçe. Gerçi Claire'in eskiden gördüğü o kusursuz kadına benzer bir tarafı kalmamıştı. Siyah bir pantolon, fermuarlı bir yelek ve *spor ayakkabı* giymişti.

Olacak iş değildi.

Arkasında da siyahlar içindeki Oliver'ın önderliğinde bir vampir ordusu vardı. Claire, Oliver'ı hiç bu kadar ürkütücü görmemişti. Adam normalde en azından korkunç görünmemeye özen gösterirdi ama bugün hiçbir şeyi umursamadığı ortadaydı. Atkuyruğu yaptığı kır saçları, asık suratlı bir heykeli andıran yüzünü gözler önüne seriyordu.

Kollarını göğsünde birleştirdi ve köpek pisliğine bakar gibi Myrnin'le Claire'e baktı.

"Myrnin," dedi Amelie başını iki yana sallayarak. Myrnin de sokakta karşılaşmışlar gibi başını sallayarak selam verdi. Son derece sıradan bir gündü sanki. "Kızı niye karıştırdın?"

"Mecburdum. Sürekli zorluk çıkardı," dedi. "Gerçi iyi oldu. Böylece Bishop da ona çalıştığıma ikna oldu. Ama onu burada bıraksan daha iyi olur. Beni de tabii. Daha işimiz var. Saklanarak yapılamayacak şeyler."

Claire ağzını açtı, kafasındaki soruları bir düzene sokamayınca tekrar kapattı.

Oliver onları görmezden gelip başıyla askerlerine kapıları kontrol etmesini işaret etti.

Amelie kaşlarını çatıp bir an onlara baktı. "Onu koruyabilecek misin, Myrnin? Onu labirentin bu kadar derinlerine çekmenden hiç memnun değilim. Ya onu ortada bırakırsan? Ona Koruma verdim." Buz gibi gözlerle Myrnin'e baktı. "Ağzından çıkacak söze çok dikkat et. Vereceğin cevabın geri dönüşü yok."

"Kızı son nefesime kadar koruyacağım," diye söz verdi Myrnin. Abartılı tavırlarla ellerini kavuşturup göğsüne götürdü. "Ah, bir dakika. Söylediğim çok da anlamlı sayılmaz. Ne de olsa ben son nefesimi verdiğimde daha Magna Carta'nın mürekkebi kurumamıştı. Her neyse, kızı korumak için her şeyimi ortaya koyacağım."

"Ben şaka yapmıyorum, soytarı."

Myrnin birdenbire son derece aklı başında göründü. "Zaten ben de gülmüyorum, hanımım. Onu koruyacağım. Söz veriyorum."

Claire'in başı dönüyordu. Bir Myrnin'e bir Amelie'ye, sonra da Oliver'a baktı. Sonunda bir soru sormayı başardı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Erkek arkadaşını kurtarmaya geldiler," dedi Myrnin. "Doğum günün kutlu olsun, hayatım."

Amelie ona ters ters baktı. "Kıza yalan söyleme, Myrnin. Bu pek mümkün görünmüyor."

Myrnin hafifçe başını eğdi. Delice gülümseme dudaklarına geri dönmüştü.

Amelie donuk bakışlarını Claire'e çevirdi. "Myrnin binaya girmemize yardım etti. Morganville'i geri almak için elimizden geleni yapıyoruz ama bu biraz vakit alacak. Anlıyor musun?"

Claire'in anlaması da biraz vakit aldı. "Yani... Shane'i kurtarmaya gelmediniz mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Oliver kaşlarını çatarak. "Aptal olma. Erkek arkadaşının ne gibi bir stratejik önemi olabilir?"

Claire ağzına geleni söylememek için dudaklarını ısırdı ve kendini düşünmeye zorladı. Hiç kolay değildi, tek istediği avazı çıktığı kadar bağırmaktı. "Peki," dedi sonunda. "Onu sizin için stratejik açıdan önemli hale getireceğim. Buna ne dersin?"

Myrnin yavaşça başını kaldırdı. Claire onun yüzündeki uyarıyı yok saydı.

"Shane'i ve babasını kurtarmazsanız Myrnin'in aklını başında tutmak için uğraşmam. İlaçları da yok ederim, üstünde çalıştığımız serumu da. Hala deliler trenine binmek istemediğinizi varsayıyorum, haksız mıyım?" Ne de olsa bütün vampirlerin sonu orasıydı. Oliver'la Amelie'nin bile.

Claire, Morganville'e ilk geldiğinde onları ölümsüz ve kusursuz sanmıştı ama yalnızca görünüşte öylelerdi. Dış dünyada hiç vampir olmamasının -ya da çok az olmasının-

sebebi sayılarının azalmasına rağmen yeni vampir yaratma yeteneklerinin yok olmasıydı. Bu bir tür hastalıktı. Uzun süredir inkar edilse de giderek yayılıyordu.

Amelie hayatta kalmak için son umut olarak Morganville'i yaratmıştı ama hastalıkta bir düzelme yoktu. Hatta daha da kötüleşmiş, vampirleri daha hızlı etkiler olmuştu. Claire belirtileri okumayı öğrenmişti. Çoğunun elleri, bazen de kolları titriyordu. Yakında daha da kötüleşecekti. Hepsi korku içindeydi. Ve bunun için haklı sebepleri vardı.

Myrnin geçici etkileri olan bir ilaç geliştirmişti ama onlara gerçek bir tedavi gerekiyordu. Hem de hemen. Myrnin'in hastalığı hızla ilerlediği için Claire bu çalışmalarda büyük bir önem taşıyordu.

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Claire bir an öfkeyle verdiği karardan şüpheye düştü. Derken Oliver'ın bakışlarını gördü. *Sen bunu hak ediyorsun, seni kendini beğenmiş serseri.*

"Benim dediğim gibi olacak," dedi Claire. "Yoksa bütün çalışmaları yok edip sizi ölümle baş başa bırakırım."

"Claire," diye mırıldandı Myrnin. Dehşet içindeydi. Güzel. Claire buna memnun oldu. "Bunu söylemiş olamazsın."

"Olurum. Bütün çalışmaları, bütün araştırmaları yok ederim. Bishop, Shane'i öldürürse bunların benim için bir önemi kalmayacak zaten." Bu ihtimali dillendirmekten hep korkmuştu ama söyleyince rahatladı. "Bütün mesele siz değilsiniz. Saçma sapan kan davalarınız da değil. Burada

yaşayan insanlar var. Bizim *hayatlarımız* var. Biz de *önemliyiz!*" Öfkesini bir kere serbest bırakmıştı artık. Hırsla Myrnin'e döndü. "*Sen!* Bizi ona *sen* teslim ettin! Sana ihtiyacımız varken bize *sırt çevirdin!* Ve *sen!*" Claire bu sefer Amelie'ye döndü. "Sen de *parmağını bile kımıldatmadın.* Neredeydin? Seni farklı sanmıştım, bize yardım etmek istediğini sanmıştım ama sen de diğerleri gibisin. Siz sadece..."

"Claire." Amelie'nin ağzını açması Claire'i susturmaya yetti. "Başka ne yapabilirdim? Bishop takipçilerimin çoğunu kendi safına çekti, ne yapsam kendi halkıma yapmış olacaktım. Ölümüne bir savaş çıkacaktı. Sen de, sevdiğin herkes de ölebilirdi. Geri çekilip kazandığını sanmasına izin vermek zorundaydım. Biz bir plan geliştirmeye çalışırken Myrnin seni ve arkadaşlarını korumak için elinden geleni yaptı."

Claire acı acı güldü. "Orası kesin."

"Gördüğüm kadarıyla Bishop'la karşılaşan çoğu insanın aksine siz hala hayattasınız. Bishop şimdiye kadar çoktan sizden ve bu şehirden sıkılıp her şeyi yok ederdi." Amelie'nin yüz ifadesi mermer gibi sertti. "Babamın *yönetmekte* gözü yok. O sadece yok etmek istiyor. Myrnin onu Morganville'i hiç değilse canlı tutmaya ikna etmek için çabalıyordu. Bunun için kendi hayatını tehlikeye attı."

Claire buna inanmak istemiyordu ama düşününce Bishop'ın durmadan birilerinin öldürülmesini istediğini ve Myrnin'in -ya da Myrnin'le Michael'ın- onun kafasını dağıtarak sürekli buna engel olduğunu farketti. "Michael," dedi

Claire sessizce. "Michael'ı da geri getirdiniz, değil mi? O artık Bishop'a ait değil."

Amelie'yle göz göze gelen Oliver belli belirsiz omuz silkti. "Kızın kafası zehir gibi," dedi. "Hep söylerim. Ya da çocuk rol yapmayı hiç beceremiyor."

"Rol yapmayı beceremeseydi çoktan ölmüş olurdu," dedi Amelie. "Claire, Michael'a farklı davranamazsın. Onun iyiliği için. Şimdi Myrnin'le gitmeni istiyorum. Bishop'ın kanından damıttığınız serum bizim için hayati önem taşıyor. Ulaşabildiğimiz herkesi tedavi etmeliyiz. Buna yetecek kadar seruma ihtiyacımız var. Sana güveniyorum, Claire."

"Size niye yardım edeyim ki?" diye sordu Claire. Amelie gözlerini ona dikince tepeden tırnağa ürperdi. "Bana bir söz vermediniz. Shane'le babasını oradan canlı çıkaracağınıza dair yemin etmenizi istiyorum."

Oliver homurdanınca beyaz dişleri parladı. "Köpek yavrusunun sana havlamasına göz mü yumacaksın?"

"Ne yaptığım beni ilgilendirir, Oliver." Amelie uzunca bir süre sustuktan sonra yeniden konuştu. "Tamam, Claire. Shane'le babasını infazlarından önce oradan çıkaracağımıza dair sana söz veriyorum. Başka?"

Claire bu tartışmayı kazanmayı hiç beklemiyordu. Gözlerini kırpıştırarak talep edecek başka bir şey düşündü ama bulamadı.

Derken... "Tüm bunlar bittikten sonra Morganville'de bazı değişiklikler yapacağına dair söz verebilirsin."

Amelie bir an şaşkınlıkla baktı. "Değişiklikler mi? Ne gibi?"

"İnsanlar artık avlanmayacak," dedi. "Kimseye ait de olmayacaklar. Herkesi eşit yapacaksın."

"Anlamadığın şeylerden bahsediyorsun. Bunlar görece güvenli bir hayat sürüp hayatta kalabilmemiz için gerekli. Halkımı senin insanlarının eline bırakıp riske atamam. Sayısız yüzyıl boyunca yıkım ve ölüm gördüm." Amelie başını iki yana salladı. "İstediğin bedel buysa, benim için fazla yüksek, Claire. İstediğini yap ama burada kurduğum düzeni senin kafandaki modern yaşam saçmalıklarına kurban edemem."

Claire nazik olmak, herkesle iyi geçinmek, herkese yardım etmek üzere yetiştirilmişti ve Morganville'in kurucusunun yüzüne bakarken bir an için pes edecek gibi oldu.

Onu durduran, yerinde olsa Shane'in nasıl davranacağını düşünmekti.

"Hayır," dedi. Kalbi heyecandan güm güm atıyordu. Her zerresi titriyor, onu oradan kaçıp gitmeye zorluyordu. "Ne söylediğinin farkında mısın? İnsanların hayatlarını gözden çıkararak kendi halkını kurtarmak istiyorsun. Bunu kabul edemem. Nasıl edeyim? Anlaşma bozulmuştur. Artık size yardım etmeyeceğim. İlk fırsatta Bishop'a Myrnin'in neler yaptığını da söyleyeceğim."

Claire daha ne olduğunu anlayamadan Amelie ona döndü ve gırtlağına sarılıp onu duvara yapıştırdı. Claire haykırarak gözlerini kapattıysa da Amelie'nin yüzündeki öfkeyi,

tg: kaktusunx

sivri dişlerini ve delici bakışlarını görmekten kurtulamamıştı.

Amelie'nin soğuk nefesi yüzüne vururken Myrnin'in yabancı bir dilde bir şeyler söylediğini duydu. Vampirin sesinde korku vardı.

Amelie, Claire'in gırtlağını bırakıp omuzlarına yapıştı ve onu sarsmaya başladı. Başı duvara çarpınca Claire'in gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. "*Aç gözlerini!*" diye bağırdı Amelie. Claire gözlerini açıp kırpıştırdı. "Hayatımda bu kadar sinir bozucu, bu kadar aptal bir insan görmedim. Dünyada *altı yüz* vampir var, Claire. *Bütün* dünyada. Her gün de azalıyor. Avlanıyoruz, hastayız, *ölüyoruz*. Siz milyarlarcasınız! Sizi kayıramam!" Yılan gibi tıslayan Amelie'nin gözlerinde tehlikeli, aç, kontrolden çıkmış bir ışıltı vardı. "Halkımı kurtaracağım!"

Arkasındaki gölgelerden bir vampir çıkıp alçak sesle konuştu. "Amelie. Bunların hiçbiri Claire'in suçu değil. Bunu sen de biliyorsun. O haklı. On beş yıl önce aynı şeyi sana ben de söyledim. Hatırladığım kadarıyla o zaman da öfkeden deliye dönmüştün."

Claire'in tarafını tutan vampir, Michael'ın büyükbabası Sam Glass'tı. Yaşadığı süreye rağmen bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Nefes almayanların arasından Claire'i destekleyebilecek -destekleyecek- muhtemelen bir tek o vardı.

Sam, Amelie'nin omzuna dokundu.

Amelie dönünce Sam kollarını ona doladı. Kurucu bir an öylece kaldıktan sonra Sam'i itip odanın bir köşesine

gitti. "Çıkarın onu buradan," dedi. "Myrnin, çıkar onu. Hemen! Yoksa pişman olacağım bir şey yapacağım. Pişman olmayabilirim bile."

Nefes almaya çalışmakla meşgul olan Claire'in itiraz edecek hali yoktu. Myrnin onu elinden tutup hızla çekti. Claire, gözleri avlanıyormuş gibi ışıl ışıl parlayan Oliver'ın yanından geçerken odayı düşük perdeden bir hırıltı kapladığını duydu.

Myrnin onu boş bir duvara doğru çekince Claire yüzünü duvara çarpacağını sandı. Sonra Myrnin'in geçitlerinin yarattığı o karıncalanmayı hissetti. Geçitler, Myrnin'in, Morganville'in en tehlikeli yerlerine açılan dolaşım ağının kapılarıydı. Duvar bir sis bulutuna dönüşüp yok oldu ve Claire nereye varacağını bilmediği bir karanlığa yuvarlandı. Düşüş hiç bitmeyecek gibiydi ama sonunda kendini...

...evinde buldu.

4

Cam Ev, Claire'in birkaç parça eşyasını alıp annesiyle babasının yanına taşındığı zamanki halinden farklı değilse de sessiz, ıssız, hüzünlü ve cansızdı. Evin ruh haliydi bu. Shane'in eşyaları etrafa saçılmıştı. Yeni bir oyun konsolu, yanında *Wii* kumandaları ve üst üste duran oyunlar... Siyah eşofman üstü, kanepenin bir köşesine atılmıştı. Claire kanepeye oturup giysiyi evcil bir hayvanmış gibi kucağına koydu, sonra yüzüne götürüp kokladı.

Evdeyim. Hem çok güzel hem de acı verici ve korkunçtu.

Giysi sayesinde kısacık bir an için Shane'e sarılıyormuş gibi oldu.

Başını kaldırdığında Myrnin'in ona baktığını gördü. "Ne var?" Myrnin omuz silkip başka tarafa döndü. "Beni neden buraya getirdin?"

"Bir yere götürmek zorundaydım," dedi Myrnin. "Burada, atıksu arıtma tesisinden daha rahat edersin diye düşündüm."

Michael'ın gitarı kılıfında, kitaplığın yanında duruyordu. Eve'in, köşeleri okunmaktan çok ilgisizlikten kıvrılmış dergilerinden bazıları sehpadaydı.

Her şey hala çok *tanıdıktı*. Shane'in ve dostlarının yokluğu Claire'i bir kere daha yıktı.

"Eve burada mı?" diye sordu.

Cevabı, mutfak kapısından Eve verdi. "Başka nerede olacaktım?" Kapı çerçevesine yaslanmış onlara bakıyordu. "Benim evimde ne işiniz var, manyaklar?"

"Hey, burası benim de evim!" Claire sesindeki kırgınlığın farkındaydı ama bunun önüne geçememişti. Tanıştıkları ilk andan itibaren Eve hep onun tarafında olmuş, Claire'e hep destek vermişti. Daha da önemlisi, ona daima inanmıştı.

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmaması acı vericiydi.

Eve yüzüne bembeyaz bir maske yapmış, siyah ruju ve göz kalemini abartmıştı. Saçları sımsıkı atkuyruğuydu. Üstünde kırmızı kurukafa desenli, siyah ve dar bir bluz, her yeri cep ve zincir dolu bol bir kargo pantolon, ayağında da asker botları vardı.

Ona yan bakanın işini bitirmeye hazırdı. Yan bakılmayı beklemeyebilirdi bile.

"Ben çok ciddiyim," dedi Eve. "Evimden çıkman için sana beş saniye veriyorum. Giderken sülüğünü de götür. Yoksa vampir kazıklamaca oynamak isteyebilirim."

Shane'in eşofmanı hala Claire'in elindeydi. "Nasıl olduklarını bile sormayacak mısın?"

Eve kara delikleri andıran gözlerle ona baktı. "Benim de haber kaynaklarım var," dedi. "Erkek arkadaşım hala kötü. Seninki hala hapiste. Sen hala Mordor'un Kara Efendisi'ne yardakçılık yapıyorsun. Bu arada bundan sonra sana Gollum diyeceğim, sefil yaratık."

"Eve, dur. Durum sandığın gibi değil..."

"Aslına bakarsan tam da sandığın gibi," dedi Myrnin. "Artık gidelim, Claire. Yürü."

Myrnin elini tutmaya çalışınca Claire onu itip Eve'e yaklaştı. Bunu gören Eve elini ceplerinden birine soktu. "Ben oyun oynamıyorum, Claire. *Evimden çık!*"

"Ben burada *oturuyorum!*"

"Hayır, *eskiden* oturuyordun!" Eve siyah dudaklarının arasından adeta tıslıyordu. "Burası hala Michael'ın evi ve ona ne olursa olsun burayı koruyacağım, anlıyor musun? Senin..."

"Michael kötü değil," dedi Claire hızla. "Amelie için çalışıyor."

Eve'in ağzı açık kaldı.

"Claire," dedi Myrnin onu uyarır gibi. "Sırlar gizli kalsa iyi olur."

"Ondan sır saklamayacağım." Claire dostunun öfkesini yok etmek için çaresizce çabalıyordu. "Michael, Amelie için çalışıyor. Bishop'ın tarafında değil. Sana bunu söylememi isterdi. Bizi bırakmadı, Eve. *Seni* hiç bırakmadı."

Sessizlik oldu. Mutlak bir sessizlik. Claire, Eve'in nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Ve cebinden çıkardığı elinde bir bıçak vardı.

"Bishop'ın son oyunu bu mu? Kaybedenlerle alay mı edecek? Beni ne kadar çıldırtabileceğinizi mi sınıyorsunuz? Hiç gerek yok. Ben yeteri kadar çıldırdım." Gözlerinde yaşlar belirdi. "Aileden gelme bir durum sanırım."

"Claire yalan söylemiyor," dedi Myrnin onu korumak için Claire'in önüne geçerek. "Sen sürekli böyle..."

Eve saldırdı. Myrnin sanki hiç hareket etmemişti ama birden Eve'in arkasına geçip kollarını kıvırdı. Bıçak Claire'in ayaklarının dibine düştü. Eve'in bağıracak fırsatı bile olmamıştı. Fırsat bulduğunda da Myrnin çoktan onun ağzını eliyle kapatmıştı.

Myrnin'in gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu, dudaklarını Eve'in soluk boynunda gezdirdi. "...atıp tutmak zorunda mısın?" diye aynı tonda tamamladı cümlesini. "Sana yalan söylemedi. Zaten yalan söylemeyi beceremez. Onu bizim için bu kadar kullanışlı yapan da bu. Küçük Claire'imiz konusunda ne yapmamız gerektiğini hep bilebiliyoruz. Uslu dur, yoksa seni özendiğin ölülerle kaynaştırırım."

Claire bıçağı bir tekmeyle uzağa yollarken Myrnin, Eve'i ona doğru itti. Haklı olarak Myrnin'i daha büyük bir tehdit kabul eden Eve hemen vampire doğru döndü. Beyaz maskenin altındaki cildi kızarmıştı, gözleri korkuyla parlıyordu.

Myrnin bir sırtlan gibi sırıtıp etraflarında dönmeye başladı.

"Durdur onu," dedi Eve. "Claire, *durdur onu!*"

"Myrnin, Eve'i rahat bırak lütfen." Gözleri böyle parlarken, Claire ona ancak bu kadar direktif vermeye cesaret edebilmişti. Myrnin olanlardan zevk alıyordu. "Onunla konuşmam gerekiyor. Sen onun ödünü koparırken nasıl konuşabiliriz? Lütfen ama."

Myrnin birkaç adım daha attıysa da Claire onun kendine hakim olmak için çabaladığını gördü. Vampir sonunda masaya oturup kirli ayaklarını uzattı. "Peki," dedi kollarını kavuşturarak. "Konuşun. Ben burada bekliyorum. Ne de olsa benim şehri kurtarma görevim sizin kız kıza muhabbetiniz kadar önemli değil."

Claire gözlerini devirdi. "Kapa çeneni, seni ortaçağdan fırlamış gösteriş budalası." Myrnin'in gözlerindeki ateş kaybolduğu için Claire artık rahat konuşuyordu. Vampir omuz silkip homurdandı. Claire, Eve'e döndü. "Eve, aramaya çalıştım. Gelip seni görmek istedim." Eve artık gerçek tehdit Myrnin değil de oymuş gibi bakıyordu Claire'e. "Eve?"

"Seni duydum."

"Ve?"

"Ve düşünüyorum," dedi. "Çünkü çok sevgili büyüğümüz Bay Bishop'la oldukça sıkı fıkısınız. Sen dört bir yana gidip onun aşk mektuplarını dağıtıyorsun. Yalan mı?"

Claire buna bir şey diyemezdi. "Başka şansım yoktu," dedi. "İnan bana, bunları ben de istemiyorum ama Bishop, Amelie'ye ait olduğumu biliyor. Onun gözünde, Amelie'den alınacak şeylerden biriydim sadece. Beni kullanarak onu kıvrandırmaktan hoşlanıyor."

Eve biraz gevşemiş gibiydi. "Konu mankeni olmak berbat olsa gerek."

"Hem de nasıl."

"Yoksa o seni... Anlarsın ya?" Eve, Claire belki anlamamıştır diye o meşhur ısırma hareketini yaptı.

"Beni umursadığı yok," dedi Claire. "Onun için satranç tahtasında oynatılacak bir piyondan başka bir şey değilim. Zaten Myrnin beni koruyor." Myrnin hem umursamazlık hem onay çağrıştıran bir hareketle elini salladı. "Bishop'ın bana bir şey yapmasına izin vermez." İyi gününe denk gelirse tabii. "Sen nasılsın?"

"Pek bir şey yok," dedi Eve bir an uzaklara dalarak. "Kardeşim sık sık uğruyor."

"*Jason mı?*" Bu, Claire'in içini rahatlatacak bir şey sayılmazdı. "Şaka mı bu?"

"Hayır. Galiba sonunda aklı başına geldi. Eskisine göre... farklı. Hem yanımda olacak birine ihtiyacım var ve ortalıkta ondan başkası yok."

"Şölende bizi onlara satan Jason'dı, unuttun mu? Her şeyi o başlattı! Bir de bana Bishop'ın adamı diyorsun. Hiç değilse öyle olmayı ben seçmedim!" En azından o güne kadar.

Eve ona dik dik baktı. "Ne olursa olsun Jason benim kardeşim. Keşke olmasaydı ama aileni seçemiyorsun ki!"

"Babasından bahseden Shane gibi konuşuyorsun."

"Buraya bana hakaret etmeye mi geldin, yoksa diyeceğin bir şey mi var? Eğer söyleyeceğin başka bir şey yoksa artık

işe gitmeliyim." Eve deri sırt çantasını aldı ve anahtarlığını elinde sabırsızca şıngırdattı. "Bu, *defol git* demenin Latincesi. Senin gibi bir üniversiteli anlar diye düşündüm."

Myrnin şaşkınlıkla doğrulup oturdu. "Pardon, küçük, solgun yaratık. Sen az önce bize bir emir mi verdin?"

"Senden çok ona ama öyle düşünmek istiyorsan öyle olsun. Hemen evimden çık, seni sahte Lestat!" Eve umutla boşuna bekledi. "Kahretsin. Evin kuralları artık işe yaramıyor, değil mi?"

"Ev sahibi vampir olduğundan beri yaramıyor," dedi Myrnin yerçekimi birden yok olmuş gibi ayağa fırlayarak. "Beni dışarı atmaya çalışmaktan çekinme. Bundan zevk duyarım."

"Myrnin, Eve..." Claire içini çekti. "Biz düşman değiliz. Laf dalaşını kesin."

İkisi de ters ters Claire'e baktı.

"Biz sadece... buradan geçiyorduk," dedi Claire ve anında pişman oldu. "Yolumuz... Sahi, biz nereye gidiyorduk?"

"Uzak bir yere," dedi Myrnin. "Neresi olduğunu senin bu öfkeli arkadaşına söyleyecek değilim. Muhabbeti kesin. Gitme vakti."

Sanki kovulmamışlardı da gitmeyi Myrnin istemişti. Claire gözlerini devirmeden edemedi.

Eve'in de aynı şeyi yaptığını gördü. İki kız utangaçça gülüştü.

"Özür dilerim," dedi Claire. "İnan bana, Eve. Seni çok özledim."

"Hı hı," dedi Eve. "Ben de seni özledim, manyak. Bazen bunun için kendime kızıyorum ama ne yapayım."

Claire ilk adımı hangisinin attığından emin değildi, bunun bir önemi de yoktu. Sonuçta kollarını açıp sımsıkı kucaklaştılar. Eve onu hızlıca yanağından öpüp bıraktı ve gözyaşlarını saklayarak kapıya yöneldi. "Ben çıkıyorum!" diye bağırdı ve koridorda kayboldu. "Bu durumda sizin de çıkmanız gerekiyor!" Ön kapı gürültüyle kapandı.

Myrnin duvardaki geçidi açarken Claire, Shane'in eşofman üstünü giydi. Büyük geldiği için kollarını kıvırdı ve bir kere daha kokuyu derin derin içine çekti.

Myrnin sırıttı. "Kimse bir genç kız kadar gösteriş meraklısı olamaz."

"Sen hariç."

"Sana büyüklerine saygılı olmayı öğretmediler mi?" Claire'i omzundan tutup geçide itti. "Boşluğa dikkat et. Ha, bir de yanağında siyah ruj izi var."

Loş, nemli bir mahzene çıktılar. Her yer küflü kutularla doluydu. "Beni ne güzel yerlere götürüyorsun," dedi Claire hapşırarak. Myrnin cevap vermeye tenezzül etmeden önlerindeki kutuları itti ve paslı, demir bir merdiven ortaya çıktı. Claire her adımını dikkatle atarak onu izledi. Merdiven çökecek gibiydi ama sonunda en tepedeki kilitli kapıya ulaştılar.

Myrnin ceplerini yoklayıp iç geçirdi, ardından yumruğunu kilide indirdi. Kapı açılınca da bir Alman soylusu gibi

-ki Claire'in tahminleri doğruysa eskiden sahiden öyleydi- yerlere kadar eğilip ona yol verdi.

"Neredeyiz?"

"Morganville Lisesi'ndeyiz."

Claire buraya daha önce hiç gelmemişti. Mutantlara yaraşır garip beyni sebebiyle zaten liseye de sadece bir yıl gitmiş, on beş yaşında son sınıfa geçmişti. Lise koridoruna ayak bastıklarında zamanda yolculuk yapmış gibi oldu. Sadece bir yıllık bir yolculuk. Asıl garip olan da buydu.

Yırtık pırtık, muşamba bir zemin. Yeşil duvarlar. Koridoru kaplayan dolaplar. Kermes ve tiyatro oyunlarını haber veren afişler. Her yer temizlik maddesi, ter ve stres kokuyordu.

Claire durup koridorun sonundaki dev maskot resmine baktı.

"Ne oldu?" dedi Myrnin sabırsızca.

"Sizde ince düşünmek diye bir şeyden eser yok, değil mi?" Claire'in karşısında Richard Morrell'in ofisindeki çocuğun tişörtünde gördüğü resim vardı. Dişlerini göstererek tıslayan bir engerek yılanı. *Ne kadar hoş.*

"Ne diyorsun yahu? Hadi. Dersler bitmeden..."

Zil gürültüyle çaldı, kapılar gümleyerek açıldı ve Claire'in yaşlarında öğrenciler koridora doluştu. Myrnin, Claire'i kolundan tutup çekti.

Okul. Her şeyin bu kadar normal görünmesi çok garipti. Sanki kimse gerçeği kaldıramadığı için her yeri yalanlarla çevrelemişlerdi. Morganville Lisesi de bir istisna değildi.

Öğrencilerin uğultusunda abartılı bir neşe vardı. Herkes kalabalık gruplar halinde yürüyor, kimse güvenliği elden bırakmıyordu.

Myrnin'le Claire'e çekinerek baktılar. *Yaşasın. Sonunda lisede popüler oldum.*

Sola dönüp bir kapıdan geçtiler. Yürüyen, konuşan, dolap kapaklarını çarparak kapatan öğrencilerin sesleri giderek uzaklaştı. Myrnin onu ileri doğru çekiştirip duruyordu. Karşılarına başka sınıflar da çıktı ama bunlar boştu, ışıkları yanmıyordu.

"Binanın bu kısmı kullanılmıyor mu acaba?" diye sordu Claire.

"Gerek yok," dedi Myrnin. "Morganville'deki insan nüfusunun artacağı hesaplanarak yapılmış ama artmadı."

"Neden acaba?" diye homurdandı Claire. "Yaşayacak daha güzel bir yer mi var? İnsanlar buraya gelmek için canını verir. Az önceki cümlede altı çizilecek ifade, *can vermek*."

Myrnin bu taşlamaları karşılıksız bıraktı. Koridorun sonunda bir kapıya ulaştılar. Üstünde gümüş, parlak bir sürgülü kilit vardı.

Myrnin kapıyı çaldı.

Uzun bir sessizliğin ardından sürgü metalik bir sesle kaydı ve kapı açıldı.

"Doktor Mills?" Claire şaşırmıştı. Bir süre kendi laboratuvarında onlara yardım eden acil servis doktorunu haftalardır görmemişti. Adam ailesiyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Claire onu bulmaya çalışmış ama sonra kötü bir

haber almaktan korkmuştu. Bazen bir şeyi bilmemek bilmekten çok daha iyiydi.

"Claire," dedi Doktor Mills ikisine yol vermek için kenara çekilerek. Kapıyı kapatıp kilitledi ve dönüp onlara gülümsedi. "Nasılsın, evlat?"

"İyiyim. Sizin için endişelenmiştim."

"Biliyorum." Orta yaşlardaki adamın, Claire'in standartlarına göre bile müthiş denebilecek zekası dışında her şeyi sıradandı. "Bay Bishop vampir kanıyla ilgili araştırmalar yaptığımı duymuş. Beni durdurmak istedi. Vampirlerin iyileşmesi şu anda onun işine gelmiyor. Alelacele taşınmak zorunda kaldık. Myrnin bize yeni bir yer buldu." Başıyla selamladığı vampir ona *önemli değil* der gibi el salladı.

"Aileniz de mi?"

"Karımla çocuklarım bitişik odada," dedi. "Çok konforlu değilse de en azından güvenli. Geceleri spor salonunun duşlarını kullanabiliyoruz. Kantinde yemek, kütüphanede kitap var. Şartlar düşünülürse burası cennet sayılır." Doktor Mills, Claire'e yakından bakıp kaşlarını çattı. "Yorgun görünüyorsun."

"Olabilir. Eee, yeni laboratuvar burası mı?"

"Hep yeni bir tane oluyor, değil mi? Hiç değilse bunda ihtiyaç duyduklarımızın çoğu var." Etrafı gösterdi. Odanın fen laboratuvarı olarak inşa edildiği belliydi. Granit yüzeyli büyük tezgahlar, lavabolar ve gaz muslukları göze çarpıyordu. Dip duvardaki raflar cam kaplar ve etiketli şişelerle

doluydu. Morganville'in eğitime verdiği önem inkar edilemezdi. "Bazı beklenmedik ilerlemeler kaydettim."

"Ne gibi?" Myrnin şimdi hiç de dalgın görünmüyordu.

"Hastalığın kökenlerini araştırıyordum ya."

"Kökenler, etkin bir tedavi geliştirmek kadar önemli değil," dedi Myrnin. "Bunu size daha önce de söyledim, Doktor."

Doktor Mills destek bulmak için Claire'e döndü. Claire gırtlağını temizledi. "Bence ikisini birlikte yapabiliriz," dedi. "Sonuçta bir şeyin nereden geldiğini bilmek de önemli."

"Mesele de bu. Hastalık hiçbir yerden gelmişe benzemiyordu. Başka bir vampir hastalığı yok. Gripten kansere kadar her şeyi denedim, vampir kanı hepsinin işini bitirdi. Bazı nadir virüslere ulaşamasam da bu hastalıkla diğerleri arasında bir benzerlik kuramıyorum. Bir tanesi hariç."

Myrnin tüm itirazlarını unutup yaklaştı. "Hangisi?"

"Alzheimer. Dejeneratif bir hastalıktır ve..."

Myrnin elini kaldırdı. "Biliyorum. Ortak noktaları var diyordun."

"Gelişimleri benziyor ama önemli bir nokta var. Bishop'ın kanında antikor var. Antikor içeren tek kan onunki. Demek ki bir ilaç var ve Bishop onu almış. Çünkü hastalığı geçirip iyileşmiş."

Myrnin yavaşça dönüp Claire'e bakarak kaşlarını kaldırdı. İfadesi yumuşaktı ama bakışları sertti. "Ne demek bu?"

"Bishop bunu bilerek yapmış olabilir," dedi Claire. "Değil mi, Doktor Mills? Hastalığı geliştirip yaymış olabi-

lir. İlacı da sadece kendisinde kullanmıştır. Ama bunu neden yapsın?"

"Anlamadım ki."

Myrnin telaşlı adımlarla volta atmaya koyuldu. Yoluna çıkan tabureyi bir kenara savurdu. "Çünkü hükmetmek istiyor," dedi. "Ve intikam almak. Her şey yerine oturuyor. Yine kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebilecek. Biz elinden alana kadar bu güce sahipti. Onun yok olduğunu sandık. Bundan *emindik*."

"Sen ve Amelie," dedi Claire. Tüm bunların gerisinde uzun, kirli bir geçmiş yatıyordu. Claire her şeyi bilmiyor, bilmek de istemiyordu ama yüzlerce yıl önce Amelie'nin Bay Bishop'ı öldürmeye çalıştığından haberdardı. "Fakat başaramadınız. O da rövanşı bu şekilde alıyor."

Myrnin boş bir köşeye dönüp durdu, sonra yavaşça yanlarına geldi ve frakının eteklerini kaldırarak bir tabureye çöktü. "Demek bu bela kasıtlı."

"Öyle görünüyor," dedi Claire. "Sizi istediği konuma soktu."

Myrnin gülümsedi. "Pek sayılmaz." Laboratuvarı işaret etti. "Bizim de silahlarımız var."

Granit kaplı tezgahların üstündeki metal kaplarda, kuruyan kırmızı kristaller duruyordu. Claire kaşlarını çatarak kristalleri gösterdi. "Bunların sıvısını yapıyoruz sanıyordum." *Bunların* dediği, Myrnin'le birlikte geliştirdikleri ilaçtı. Etkileri geçici olsa da bir süreliğine işe yarıyordu.

"Öyleydi," dedi Doktor Mills. "Ama sıvı formu damıtmak, kristal üretmekten daha uzun sürüyor ve tedavi etmemiz gereken çok vampir var. Geldiğimiz nokta bu işte. Açmazdayız."

"Ya tedavi?" Doktor pek umutlu görünmüyordu. Claire'in kalbi küçülüp göğsünde bir düğüme dönüştü sanki. "Ne oldu?"

"Maalesef Bishop'ın kan örneği çok çabuk bozuldu. Az miktarda bir serum üretebildim. Tatminkar bir sonuç için daha çok örneğe ihtiyacımız var."

"Onun kanından ne kadar lazım?"

"Yarım litre," dedi Doktor Mills özür diler gibi. "Biliyorum. İnanın ne düşündüğünüzü biliyorum."

Claire yarım litre şöyle dursun, Bishop'tan bir damla kan almaya çalışmanın bile intihar olduğunu düşünüyordu. Myrnin bunu bir kere başarmıştı ama Claire onun bile aynı şeyi ikinci kere yapamayacağından emindi. Her şeye rağmen Claire pes edecek değildi. "Onu uyuşturmalıyız."

Tezgahtaki cam kapla oynayan Myrnin ona baktı. "Nasıl? İnsan yiyecek ya da içeceklerine düşkün sayılmaz. Zaten hiçbirimiz ona bir kadeh uzatacak kadar yaklaşamayız."

Claire'in aklına bir fikir geldi, derin bir nefes aldı. "Onu *içtiği* şeyle uyuşturacağız."

"Bishop duyduğum kadarıyla kan torbalarını kullanmıyor," dedi Doktor Mills. "Sadece canlı kurbanlardan besleniyor."

Claire başını salladı. "Biliyorum." Düşüncesi bile mide bulandırıyordu ama Claire bunu dile getirmek zorundaydı. "Bu işi bitirmek istiyorsanız onu uyuşturmanın başka yolu yok."

İki adam ona baktı. Biriyle arasında birkaç on yıl, diğeriyle ise yüzyıllar vardı ve şu anda ikisinin de yüzünde aynı ifade vardı. Claire'i hayatlarında ilk kez görüyor gibi bakıyorlardı.

"Bu da bir fikir," dedi Myrnin dalgınca. "Önce biraz düşünmem lazım. Sorun şu ki, Bishop'ı etkilemeye yetecek kadar zehir bir insanı kesinlikle öldürür."

Zehir. Claire'in aklında daha ziyade bayıltıcı bir ilaç vardı ama bir daha düşününce bunun işe yaramayacağını anladı. "Hep insanlardan mı besleniyor?"

Myrnin irkildi. Claire bunun sebebini biliyordu. Myrnin kurallara aykırı olmasına rağmen vampir asistanlarından birkaçının kanını emmişti. Bunu aklını kaybettiğinde, kazara yapmıştı tabii. "Hep... değil," dedi alçak sesle. "Bazen... Ama çok sinirlenmesi gerek."

"Sanki çok zor," dedi Claire. "Kan dolaşımına o kadar zehir girmesi bir vampiri öldürür mü?

"İlaç vampirleri öldürmeyebilir," dedi Myrnin. "Ama Bishop'ın kanlarını kurutması öldürür."

Sessizlik büyüdü. Myrnin gözlerini gülünç parmak arası terliklerine dikmişti. Claire yan odada bir çocuğun şarkı söylediğini, bir kadının onu susturduğunu duydu.

"Myrnin," dedi Claire. "Sen yapmak zorunda değilsin."

Myrnin başını kaldırıp onun yüzüne baktı.

"Elbette," dedi. "Ama sonuçta biri yapmak zorunda. Belki de sevdiğin biri. Koca Morganville'de bir tek senin bu ihtimali böyle soğukkanlı karşılamanı beklemezdim."

Claire, Shane'in bol eşofman üstünün içindeki ellerini yumruk yaptı. "Ben soğukkanlı değilim," dedi. "Çaresizim. Sen de öylesin."

"Evet," dedi Myrnin. "Maalesef doğru."

Vampir, ellerini arkasında bağlayıp başını eğerek tekrar volta atmaya başladı.

Doktor Mills gırtlağını temizledi. "Eğer vaktin varsa, serumu şişelemekte yardıma ihtiyacım var. Yirmi kadar vampire yeter. Biraz zorlarsak otuz. Ama o kadar."

"Tamam," dedi Claire adamın peşinden odanın diğer kısmına geçerek. Çok sayıda deney şişesi onları bekliyordu. Claire şişeleri doldurup iğneyle delinebilecek ağızlıkları taktı. Serum süte benzeyen, pembemsi bir sıvıydı. "Etki etmesi ne kadar sürer?"

"Testlerime göre yaklaşık kırk sekiz saat," dedi doktor. "Myrnin'e de vermeliyim. Şu anda hücrede olmayan en kötü vakamız o."

"İzin vermez," dedi Claire. "Hala Amelie'ye çalıştığının anlaşılmaması için Bishop'a çılgın gibi görünmesi gerektiğine inanmış."

Doktor Mills kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Bence de çılgınlığı ona lazım. Ama düşündüğü sebeplerden değil."

*

Myrnin iğneyi reddetti. Beklendiği gibi. Ama Claire'le birlikte laboratuvardan ayrılırken yanına ilaçlardan ve tek kullanımlık şırıngalardan avuç dolusu aldı. Arkalarından kilit sesi geldi.

"Doktor Mills ve ailesi orada güvende mi?" diye sordu. Myrnin'den cevap gelmedi. "Güvende mi?"

"Morganville'deki herkes kadar," dedi Myrnin sonunda. Gerçek bir cevap sayılmazdı. Durup gözlerini kapatarak bir duvara dayandı. "Claire..."

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "Sadece... Korkuyorum. Ki çok nadirdir. Hem de fazlasıyla."

Hastalık arttığında bazen olduğu gibi kararsız görünüyordu ama bu seferki farklıydı. Bu gerçek Myrnin'di, hasta olan değil. Bunu anlayınca Claire de korkmaya başladı.

Uzanıp vampirin elini tuttu. Sıradan bir insan eli gibiydi, sadece daha soğuktu. Claire onu hafifçe sıktı, sonra bıraktı.

"Galiba bazı şeyleri öğrenmenin zamanı geldi," dedi Myrnin. "Gel."

Myrnin, Claire'i telaşla geçide sürüklerken parmak arası terlikleri şap şap yerleri dövüyordu.

5

Myrnin'in esas laboratuvarı harap haldeydi.

Bunu Bishop'ın kundakçıları mı yapmıştı, yoksa Myrnin'in deliliği mi, Claire bilmiyordu ama durum son gördüğünden çok daha kötüydü. Zemin kırık cam parçalarıyla kaplıydı. Masalar parçalanıp ters çevrilmiş, kitaplar yırtılıp etrafa saçılmıştı.

Dökülen kimyasallara karışan yanık kağıt kokusu dayanılmazdı.

Merdivenden o karmaşaya doğru inerlerken Myrnin ağzını açmadı. Derken son basamakta birden oturdu. Claire ne yapacağını bilemediğinden durup bekledi.

"Sen iyi misin?" dedi sonunda. Myrnin başını ağır ağır salladı.

"Burada uzun süre yaşadım," dedi Myrnin. "Çoğunlukla kendi seçimim. Bir laboratuvarı saraylara tercih ederim. Amelie bunu hiç anlayamadı. Biliyorum, burası sadece bir

ev. Böyle derin şeyler hissedeceğimi tahmin etmezdim." Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Yeniden düzenlemek vakit alacak."

"Ama... Şimdi değil, değil mi?" Morganville'in kaderi ellerindeyken Claire'in durup temizlik yapmaya niyeti yoktu.

"Tabii ki değil." Myrnin ayağa kalktı ve Claire'i şok ederek camların üstünde yürümeye başladı. Parmak arası terlikleriyle! Camlar bilek yüksekliğine eriştiğinde bile durmadı. Claire kendi spor ayakkabılarına bakıp içini çekti ve adımlarını dikkatle atarak onu izledi.

"Kendi kendine zarar veriyorsun!" diye seslendi arkasından.

"İyi," dedi Myrnin. "Hayat acıdır, çocuk. Ah! Harika." Eğilip zemindeki bir noktayı temizledi, yerden fare iskeletine benzeyen bir şey aldı ve bir süre inceleyip omzunun üstünden fırlattı. Claire ne olur ne olmaz diye eğildi. "Bulamamışlar."

"Neyi?"

"Girişi," dedi. "Makineye."

"Hangi makine?"

Ağzı kulaklarına varan Myrnin yumruğunu gıcırdayan çıplak zemine indirdi. Birkaç darbeden sonra zemin *göçtü* ve karanlık bir delik açıldı. "Üstünü kapatmıştım," dedi. "Akıllıca, değil mi? Eskiden bir tuzak kapağıydı ama öylesi fazla kolay göründü."

Claire'in ağzı açık kalmıştı. "Oraya düşebilirdik."

"Abartma. Senin kilonu hesaba kattım. Ağır bir şey taşımadığın sürece güvendeydin." Myrnin eliyle onu yanına çağırdı ve Claire daha yarı yoldayken deliğe atlayıp gözden kayboldu.

"Harika." Claire tekrar içini çekti. Deliğe ulaşınca içeri baktı, karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Sonra bir cızırtı oldu ve bir alev Myrnin'in birkaç metre aşağıdaki yüzünü aydınlattı. Myrnin bir yağ lambasını yakıp kenara koydu. "Merdiven nerede?"

"Merdiven yok. Atla."

"Yapamam!"

"Ben seni tutarım. Atla."

Tam da Myrnin'e güvenilecek bir durumdu doğrusu. Gerçi bir delilik belirtisi göstermiyor, dikkatle Claire'e bakıyordu.

"Beni tutmazsan seni öldürürüm. Biliyorsun, değil mi?"

Myrnin tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Atla!"

Claire çığlık atarak kendini bıraktı ve Myrnin'in soğuk, güçlü kollarındaydı. O kadar yakından bakınca vampirin iri siyah gözleri neredeyse -*neredeyse*- bir insana ait gibi görünüyordu.

"Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?" dedi.

"Evet, müthişti. Beni bırakabilirsin artık."

"Ne? Ha. Tamam." Myrnin onu bırakıp lambayı aldı. "Bu taraftan."

"Neredeyiz?" Karşısında uzanan geniş tüneller çok eskiye benziyordu.

"Yeraltı mezarlarında," dedi. "Kanalizasyon muydu yoksa? İlk olarak hangi amaçla yapıldıklarını unuttum. Önemi de yok zaten. Yıllardır kapalı duruyor. Ölü beyefendiye dikkat et, hayatım."

Claire yere bakınca ayaklarının altındakilerin ağaç dalı değil *kemik* olduğunu gördü. Çok eski giysiler içinde kemikler. Çok yakından ona bakan bir kurukafa da vardı. Claire haykırıp kenara sıçradı. "Neler oluyor, Myrnin?"

"İstenmeyen misafir," dedi. "Hep olur. Merak etme. Onu ben öldürmedim. Gerek kalmadı. Burada yeterli koruma var. Gel hadi. Daha önce hiç ölü görmemiş gibi yapma. Söyledim ya, işimiz önemli."

"Kimdi o?"

"Ne yapacaksın ki? Çoktan toprak olmuş. Biz daha olmadık ama bu hızda devam edersek hedefimize varamadan olacağız. Hadi!"

Claire yürümek istemese de lamba giderken orada duramazdı. Morganville'in karanlık köşelerinden nelerin çıkacağı hiç belli olmazdı. Nefes nefese Myrnin'e yetişip sonsuz gibi görünen tünelde ilerlemeye başladı.

Tavan birden yok oldu ve devasa bir mağara belirdi.

"Şunu tut," dedi Myrnin lambayı uzatarak. Claire sıcak cama ve metale dikkat ederek lambayı alırken Myrnin duvardaki paslı kapağı açıp kocaman bir kolu indirdi.

Mağara boyunca çember şeklinde uzanan ışıklar birer birer yanınca Claire'in elindeki lamba tamamen gereksiz kaldı. Claire'in gözleri yavaş yavaş parlaklığa alıştı.

"Bu da ne?"

"Değişim makinem," dedi Myrnin. "Son versiyonu. Temelini üç yüz sene önce yaptım, yıllar içinde de eklemelerle geliştirdim. Ah, ne düşündüğünü biliyorum. Babbage'ın tasarımı değil bu. Onunki yetersiz, aptalca bir şeydi. Hayır. Benimki yarı sanat yarı marifet. Üstüne biraz da deha tabii."

Dev bir borulu orga benziyordu. Dikey kolonlar halinde sıra sıra ince metal plakalar hareket edip sesler çıkarıyordu. Her yer buhardı. Makinenin etrafında kablolar, tüpler ve renkli seloteypler arapsaçına dönmüştü. Kare biçiminde, monitör olamayacak kadar kalın üç koca cam levha vardı. Ortada da her bir tuşu Claire'in eli büyüklüğünde bir klavye duruyordu. Üstünde harfler yerine semboller vardı. Claire bunların çoğunu Myrnin'in simya çalışmalarından biliyordu. Bir kısmı vampir sembolleriydi. Tuşlardan birkaçı da boştu. Taşıdıkları semboller silinmişti sanki.

Myrnin tozlu, metal canavara tutkuyla vurunca birkaç delikten birden tıslamalar yükseldi. "Tanıştırayım, bu Ada. Morganville'i o idare ediyor," dedi Myrnin. "Onu kullanmayı öğrenmeni istiyorum."

Claire bir makineye bir Myrnin'e baktı. "Şaka yapıyorsun."

Ve makine konuştu. "Hayır. Maalesef yapmıyor."

Claire, Morganville'e geldiğinden beri pek çok garipliğe şahit olmuştu ama Frankenstein'ı andıran, çerçöpten yapılmış, canlı bir buhar makinesi olacak iş değildi.

Taşların üstüne oturup titreyen elleriyle yüzünü örttü. Uzaktan bilgisayarın -bilgisayardı, değil mi?- sesini duyuyordu. "Bir tane daha mı kırdın, Myrnin?"

"Sana soru sorulmadan konuşma, Ada. Kaç kere söyleyeceğim?"

Claire tüm bunlara ne tepki vereceğini bilemiyor, aklını kaçırmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Myrnin ellerini başının arkasına koyup onun yanına uzandı ve gözlerini havaya dikti.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Claire gözlerini ovuşturarak. "Artık hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. Galiba deliriyorum."

"Bu her zaman mümkün." Myrnin omuz silkti. "Ada, yapay bir boyuttaki canlı bir zihin. Çok zeki bir kadın. Aslına bakarsan benim eski bir asistanım. Onun en iyi özellikleri bu şekilde korundu. Teknolojiyle insanlığı iç içe geçirme yolunda attığım adımlardan asla pişman değilim."

"Sen pişman olmazsın tabii ama ben oldum," dedi Ada. Claire ürperdi. O seste bir gariplik vardı. Birkaç kere patlamış eski bir hoparlörden geliyordu sanki. "Yeni arkadaşına gerçekleri söyle, Myrnin. Hiç değilse bunu yapabilirsin."

Myrnin gözlerini yumdu. "Ada benim hatam yüzünden öldü."

"Başka bir deyişle," dedi bilgisayar sert bir sesle, "beni öldürdü. Sonra da bu kutuya hapsetti. Sonsuza dek. Yaptıklarından pişmanlık duymaması insanlıktan ne kadar uzak olduğunu kanıtlamaktan başka anlama gelmez."

"Kutuda sonsuza dek kalacak değilsin," dedi Myrnin. "Bunu sen de biliyorsun. Ama sana hala ihtiyacım var. O nedenle bu sonu gelmeyen şikayetlerine bir son ver ve bazı şeyleri kabullen. Kaçmak istiyorsan çıkış yolunu araştır."

"Yoksa ne yaparsın?"

Myrnin gözlerini birden açıp dişlerini gösterdi. Ne, bir *bilgisayarı* ısıracak mıydı? "Yoksa yapboz setleriyle bağlantını keserim," dedi. "Eğlenmek için ben acıyana kadar yirmi yıl Bulwer-Lytton'ın eserlerini okursun."

Ada ses çıkarmayınca Myrnin dişlerini gizleyip gülümsedi. "Evet," dedi Claire'e. "Sana Ada'yı anlatayım. O, şehre güç veren yaşam enerjisi. O olmasa geçitleri işletemez, Morganville'lileri burada tutan ve sınırı geçince hafızalarının etkilenmesini sağlayan görünmez alanları kullanamazdık. İşin kötü yanı, Ada'nın bir canlı olması. Ne de olsa canlıların ruh halleri, hisleri falan vardır. Ada'nın bazen birilerinden hoşlandığı ve onları kolladığı oluyor. Mesela arkadaşın Michael."

"Michael mı?" Claire gözlerini kırpıştırdı. Her şeye rağmen, duydukları ilgisini çekmişti. Ama daha fazlasını *öğrenmek* istemiyordu... Hayır, bal gibi de istiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ada, Michael'ın hayatta kalmasını sağladı. Onun varlığı en çok Kurucu evlerinde hissedilir. O evlerle arasında bağlantı var. Geçitlerin olduğu her yerde kısa sürelerle de olsa etkisini hissettirebilir. Oliver, Michael'ı vampir yapmak

isterken başaramayınca Ada devreye girip Michael'ı Cam Ev'in matriksinde tutarak kurtardı."

"Michael'ı bir bilgisayarın dosyalarını kaydettiği gibi kaydetti, öyle mi?"

"Öyle de denebilir." Myrnin esnedi. "Ada'ya onu bırakmasını söyledim ama beni pek dinlemedi. Bunu bazen yapıyor."

"Sık sık," dedi Ada. "Ve büyük bir memnuniyetle. Demek sen Cam Ev'deki kızsın. Myrnin'in yeni oyuncağı."

"Ben..." Claire buna ne karşılık vereceğini bilemediğinden omuz silkmekle yetindi. "Evet, galiba oyum."

"Aferin," dedi Ada. "Nasıl çalıştığını ya da yaratıldığını doğru dürüst bilmediğin halde geçitleri iyi kullandın. Şimdiki çocukların çoğu, oynadıkları oyuncakları bozuyor."

Claire'in cep telefonu aniden çaldı ve neşeli, elektronik bir melodi sessizliği dağıttı. Claire cebinden çıkardığında telefon anında sustu.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Neyi?" dedi Ada gülmesini bastırmaya çalışır gibi. "Ha. Kusura bakma. Bu *zindanda* oyalanacak pek bir şey yok."

"Ada." Myrnin içini çekti. "Onu buraya fonksiyonlarını anlatasın diye getirdim, şikayetlerini dinlesin diye değil."

Ada cevap vermedi. Claire dönen çarkların ve fışkıran buharın sesini dinledi.

"Surat asıyor," dedi Myrnin doğrulup oturarak. "Merak etme, hayatım. Claire'e güvenebilirsin. Sizi resmi olarak tanıştırayım."

Myrnin'in resmi bir tanışmadan anladığı, Claire'i kolundan çekip makinenin önüne getirmekti. Claire daha ağzını açıp bir şey diyemeden Myrnin metal bir kapağı kaldırıp onun elini zorla makineye yaklaştırdı. Claire'in avcunda yılan ısırığı gibi bir his oldu. Elini çekmeye çalıştıysa da bir güç onu engelledi.

Acı acı yanan yaradan sıcak kan süzülüyordu. "Bırak beni!" diye bağırarak makineyi tekmeledi Claire. "Hey! *Hey!*"

Ada kıkırdadı. Garip, metalik bir sesti. İnsan sesine hiç benzemiyor, birbirine sürten metal parçalarını akla getiriyordu.

Elini tutan güç birden yok olunca Claire sendeledi. Yanan elini göğsüne bastırarak derin derin nefes almaya çalıştı. Bakmaya korkuyordu ama sonunda sol elini açtı.

Avcunun ortasında kalem ucu gibi küçük, kırmızı bir delik vardı. Deliğin etrafı beyaz bir halkaya dönüşmüştü. Claire bakarken beyazlık kayboldu.

Elinden hala kan sızıyordu. Claire, ondan birkaç metre ötede durmuş, heyecanla yarayı seyreden Myrnin'e baktı.

Iyyyyyyy.

Claire kanı durdurmak için elini yumruk yaptı. "Bu da neydi?"

"Bu mu?" Myrnin gözünü onun elinden alamıyordu. "Ha, basit. Ada'nın senin kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Artık seni tanıyor ve senin buyruklarına uyacak."

Ada şüpheyle tısladı.

"Beni neden ısırdı peki?" dedi Claire öfkeyle.

Myrnin göz kırptı. "Motoru çalıştıran yakıt, kan. Bizde de olduğu gibi. İş görmesi için Ada'ya düzenli aralıklarla kan gerekiyor."

"Sen hayatında elektrik diye bir şey duymadın mı? Tanrım, Myrnin. Vampir bilgisayar mı yaptın?"

"Şey..." Myrnin gerçekten söyleyecek bir şey bulamayıp pes etti. "Her ay yarım litre kan istiyor. Buzdolabından çıkma değil, en azından oda sıcaklığında, tercihen vücut sıcaklığında. Genellikle ay başına yakın veriyorum ama bir miktar kanla haftalarca çalışabiliyor. Onu geceleri besle. Güneş varken kan etkisinden bir şeyler kaybediyor. Bildiğin gibi hermetik kurallara uygun hareket ediyoruz."

"Sen delirmişsin," dedi Claire. Duvara kadar gerileyip vampire baktı. "Cidden. Delirmişsin."

Myrnin ona kulak asmadı. "Ayrıca her dönencede onu yeniden ayarlaman gerekiyor. Güneşin ve ayın çekim gücüne adapte olması lazım. Sana öğrettiğim hermetik sembolojisini hatırlıyorsun, değil mi? Formül çok basit. Senin için buraya yazdım." Myrnin ceketinin ceplerini yokladı ve buruş buruş bir kağıt parçası çıkardı.

Claire kağıdı almadı. "Delilik bu," dedi bir kez daha. Sanki Myrnin onu bir duysa her şey yoluna girecekti. "Bir vampir bilgisayar yapmışsın. Hem de tahta ve camdan. Sen... Bu..."

Myrnin onun omzuna pat pat vurdu. "Burası Morganville, hayatım. Burada her şeyin mümkün olabileceğini

şimdiye kadar anlamış olman lazım." Myrnin şimşek gibi bir hızla Claire'in eline uzandı ve kağıdı eline tutuşturdu. "Ada!"

"Ne?" Bilgisayarın sesi üzgün geliyordu. *O gerçek bile değil,* dedi Claire kendi kendine. *Evet, gerçek değil ve kan içiyor. Az önce benimkini içti.*

"Claire Danvers'ın buyruklarını benimkiler gibi kabul edeceksin, tamam mı?"

"Tastamam," dedi Ada. "Gelecekte başvurmak üzere kanını kaydederim."

Myrnin yeniden Claire'e dönüp onun kağıdı tutan elini sıktı. Tırnakları kirli ve uzundu. Soğuk dokunuşu Claire'i ürpertti. "Lütfen," dedi vampir. "Bunu iyi sakla. Dizilimin başka kaydı yok. Kendim için yazdım. Unutursam diye. Yanlış girilirse onun ölümüne neden olabilir. Hatta daha kötüsü de olabilir."

"Onun varolmasından daha kötü ne olabilir?"

"Bize düşman olması," dedi Myrnin. "Ve inan bana, hayatım, bunu hiç istemezsin."

6

Ada'nın mağarasından çıktıklarında gece olmuştu. Ve bu ciddi bir sorundu.

"Yürüyemeyiz," dedi Myrnin'e bininci kez. "Dışarısı tehlikeli. Bir türlü anlamıyorsun!"

"Elbette anlıyorum," dedi Myrnin. "Karanlıkta dolaşan vampirler var. Çok korkunç. Tir tir titriyorum. Yürü hadi. Ben seni korurum." Ardından da öyle bir baktı ki Claire'in rahatlayacağı varsa bile yok oldu. Myrnin'e güvenmiyordu. Vampir yine dengesizleşmeye başlamıştı ve serumu almamakta ısrar ediyordu. Claire'in sırt çantasındaki şişede tuttuğu kırmızı kristalleri de reddetmişti.

Bir noktayı aştıktan sonra Myrnin normal olduğunu sanacak kadar deliriyordu. İşte asıl tehlike de o zaman başlıyordu.

"Geçitten geçebiliriz," dedi Claire. Merdiveni yarılayan Myrnin duraksamadı bile.

"Olmaz. Buradakini kapattım. Kimsenin buraya gelmesini istemiyorum. Çalışmalarımı mahvederler."

Claire harabeye dönmüş laboratuvara göz gezdirdi. Cam kırıkları, parçalanmış kitaplar, kırık mobilyalar. Claire'in gördüğü kadarıyla kırılıp dökülecek şey kalmamıştı. Kalmışsa bile geçidi kapatmak vahşileri durdurmaz, bir tek Claire'in (ve Myrnin'in) oraya dönmesini zorlaştırırdı.

Yoksa... Belki de asıl amaç buydu. "Mağaranın girişi ne olacak?" diye sordu. Myrnin her şeyi unutmuş gibi parmağını şaklattı.

"Tabii ya."

Myrnin bulabildiği en büyük, en ağır masayı ters çevirip zeminde açtığı deliğin üstünü kapattı. Ardından yerden cam parçaları alıp masanın etrafına serpti.

"Ya masayı çekerlerse?"

"O zaman Ada'yı bulurlar ve önlemlerim onları yer," dedi neşeyle. "Yemek demişken, çok fena acıktım. Seni yemem, merak etme."

Myrnin'in laboratuvarı eski haline getirecek bir sihri olsa Claire buna çok sevinirdi. Kötü adamlar oraya onlarca kez girmişti sanki. Herhalde bir daha gelmezlerdi.

Claire sırt çantasını açtı. Çantanın dibinde iki tane sivri uçlu kazık duruyordu. Bir tanesini alıp cebine attı. Kazık tek başına bir vampiri öldürmezdi ama çıkarılana kadar felç eder ve başka yöntemlerle öldürülecek kadar zayıflatırdı.

Bir sorun çıkarsa -bizzat Myrnin'den bile gelse- Claire'e kaçması için vakit kazandırabilirdi.

Myrnin bir sanatçı edasıyla etrafa biraz daha cam parçası serpti. "İşte," dedi merdivene doğru çekilerek. "Ne diyorsun?"

"Göz kamaştırıyor." Claire iç geçirdi. "Kusursuz bir kamuflaj."

"Başka zaman olsa bir de ceset eklerdim," dedi vampir. "İnsanlara karşı işe yarıyor. Neyse, şimdilik bu kadarı da yeter."

"Evet... Bence de yeter," dedi Claire telaşla. "Artık gidebilir miyiz?" Myrnin'in ceset konusunda fikrini değiştirmesinden korkuyordu.

Vampirin peşinden, döküntü kulübeden çıktı. Myrnin'in kapıyı dikkatle kapatıp kilitlemesi gülünçtü çünkü Claire bile tahtaları tekmeleyip içeri girebilirdi.

Claire telefonunu çıkarıp Eve'i aradı.

Myrnin onun eline vurup telefonu havada yakaladı. Bütün dişlerini göstererek sırıtıp telefonu ceketinin cebine koydu. "Nerede senin maceracı ruhun?"

"Senin sağduyunla birlikte bir sahilde geziyor olabilir mi? Bunu yapamayız. Geceleri sokaklarda neler olduğunu biliyorsun."

"Elimde değil. Biraz hava almak istiyorum. Hem yürümek insan sağlığına iyi gelir, biliyorsun." Myrnin dar yolda karanlığa doğru yürümeye koyuldu. Claire bir an duraksadıktan sonra onun peşinden koştu. Orada tek başına beklemek hoş bir seçenek değildi. Sağ tarafındaki çitlerin arkasında yükselen Day'lerin evinin siluetini görebiliyordu. O

sıralar ev boştu. Büyükanne Day geçici olarak taşınmış, kızı da saklanmıştı. Şehirdeki vampir karşıtı güçlerle kurduğu ilişkiler düşünülürse kadının saklanması iyi olmuştu.

Claire bir an yavaşlayıp evin karanlık pencerelerine baktı. Yıldızların soğuk ışığında tül perdelerden birinin hareket ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi. "Myrnin," dedi. "Orada biri mi var?"

"Muhtemelen." Myrnin yavaşlamamıştı. "Morganville'in her köşesinde, sinmiş saklanan birileri var."

"Ne bekliyorlar?"

"Tanrı'nın yeryüzüne inip onları kurtarmasını olabilir mi? Kim bilir?"

Claire çitin diğer tarafından belli belirsiz, boğuk bir kıkırtı geldiğini duydu. Olduğu yerde durup Myrnin'e baktı. Myrnin de durmuş çite bakıyordu ama omuz silkip yoluna devam etti.

Claire çitin diğer tarafındaki şeyin onları takip ettiğinden emindi. Çit bitince de... kötü şeyler olacaktı.

"Myrnin, birini mi çağırsak? Hadi taksi tutalım. Ya da Eve'i arayalım. Eve'i ararsak..."

Myrnin ona döndü.

Her şey o kadar hızlı olup bitti ki Myrnin beyaz bir leke gibi üstüne uçarken Claire eğilecek zaman bile bulamadı, yere kapaklandı.

Myrnin onun tepesindeydi. Dünya dönmeyi kesince Claire sırtüstü yerde yattığını farketti. "Kalk tepemden!" diye haykırdı vampirin göğsünü yumruklayarak. "Kalk!"

Myrnin soğuk ellerinden biriyle onun ağzını kaparken diğer elinin bir parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Claire onun yüzünü göremese de ne demek istediğini anladı. *Aman Tanrım, Myrnin beni ısıracak,* düşüncesi, *Aman Tanrım, Myrnin beni kurtarmaya çalışıyor*'a dönüştü.

Myrnin başını tehlikeli olacak kadar eğip -damarlara yaklaşmıştı- fısıldadı. "Kımıldama. Böyle kal."

Sonra birden yok oldu. Genellikle aşırı gürültücüydü ama istediğinde inanılmaz sessiz olabiliyordu.

Claire etrafa bakabilmek için başını biraz kaldırdı, hiçbir şey göremedi. Yol, çit, bulutlu gökyüzü, o kadar.

Ve Myrnin'in orada bıraktığı parmak arası terlikleri. Bırakıldıkları yerde hüzünle duruyorlardı.

Birden tiz bir çığlık yükseldi ve bir şey şiddetle çitlere çarptı. Kalbi ağzına gelen Claire ayağa fırladı ve kazığı elinde sıkı sıkı tuttu. *Tuhaf, bunu Myrnin'de kullanmak aklıma gelmedi.* Belki de içten içe Myrnin'in onu korumaya çalıştığını sezmişti.

Claire böyle olduğunu umdu en azından. Çünkü Myrnin'in tehlikeli olabileceği gerçeği göz ardı edilemezdi. Bu hata Clair'in hayatına mal olabilirdi.

Çitin diğer tarafında korkunç şeyler oluyor, vahşi hayvanların dalaşını andıran sesler yükseliyordu. Claire dehşetle geri geri giderken çitin bir kısmı yıkıldı ve beyaz bir el -Myrnin'e değil bir kadına aitti- havayı pençeledi.

Claire'i hedefliyordu.

"Fikrimi değiştirdim," diye seslendi Myrnin. Sesi sakindi. "Kaçsan iyi olur, Claire. Ben sana yetişirim. İşim biraz uzayabilir."

Claire hiç duraksamadan çantasını kapıp sokağın çıkışına doğru koştu.

Orada bir vampir arabası vardı. Arabanın kapıları açıktı, motoru çalışıyordu. Etrafta kimse yoktu.

Claire bir an tereddüt ettikten sonra içine baktı. Kontrol panelinin loş ışığında pek bir şey görünmüyordu ama Claire arkada birileri olduğunu sanmıyordu. İçeri uzanıp tavan lambasını yaktı ve kazığı tehditkarca tutup (itiraf etmek gerekirse pek o kadar korkunç bir görüntü yaratmıyordu) hemen doğruldu.

Neyse ki arka koltuktan üstüne atlayan bir şey olmadı.

Claire direksiyona geçip çantasını yan koltuğun dibine bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı. Uzun uzun kornaya bastı. "Myrnin! Hadi!"

Bu bir riskti. Oradaki kavgayı Myrnin'in kazanmama olasılığı vardı. O kapıyı kimin açacağı belli olmazdı. Yine de Claire şansını denemek zorundaydı. Myrnin daha önce de onun hayatını kurtarmak için vampirlerle savaşmak zorunda kalmıştı. Gaza basıp gitmeden önce hiç değilse ona haber vermek zorundaydı.

Koyu camların arkasını görmek imkansızdı. Claire içinden yavaş yavaş ona kadar saymaya başladı. Yediye gelmişti ki yolcu kapısı sakince çalındı. Claire yerinden sıçradı, camı indiren düğmeyi buldu.

Myrnin başını içeri uzatıp gülümsedi. "Hanımefendi, beni de arabanıza alır mıydınız?"

"Tanrım! Gir içeri!" Myrnin dağılmış görünüyordu. Her zamankinden çok. Ceketi birkaç yerinden yırtılmıştı, yüzünde kansız çizikler vardı ve gözleri hala kırmızı kırmızı yanıyordu. Arabaya binerken Claire ondan yayılan keskin kokuyu hemen aldı. Taze vampir kanı. Claire loş ışıkta Myrnin'in ağzındaki ve ellerindeki lekeleri de görebiliyordu. "Kimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Myrnin esneyerek. Sivri dişleri parladı. "Hiç şüphesiz, Bishop'ın peşime taktığı bir kadın. Ama raporunu veremeyecek. Ne yazık ki ortağı benim için fazlasıyla yavaş ve ürkekti."

Myrnin'in rahatlığının aksine Claire diken üstündeydi. Bütün pencerelerin kapalı, kapıların kilitli olup olmadığını kontrol ederken camların ötesini görememenin sonuçlarını kavramaya başladı. Standart bir vampir sedanındaydılar. Araba insanlara göre yapılmamıştı.

Myrnin iç çekti. "İzin verir misin?"

"Araba kullanmak konusunda en ufak bir bilgin var mı?"

"Ben çok hızlı öğrenirim."

Öyle olmadığını anlamaları uzun sürmedi.

Myrnin, Claire'i güneş doğmadan önce anne babasının evine bıraktı, cep telefonunu ona fırlattı ve kaldırımlarla posta kutularına çarpa çarpa yoluna devam etti. Araba kullanmak hoşuna gitmişti. Claire'in ödü kopmuştu ama sonuçta bu onun değil trafik polislerinin sorunuydu.

Claire anahtarı çevirirken üstüne günün yorgunluğu çöktü. Tek istediği, salondaki kanepeye yatıp uyumaktı ama üstü başı toz, kemik ve aklına getirmek istemediği bir yığın şey koktuğu için duş almadan olmazdı. Annesiyle babası yatmış olmalıydı. Merdivenin bitimindeki kapıları kapalıydı. Claire parmaklarının ucunda odasına yürüdü. Çantasını yatağa attı, çekmeceden bir gecelik çıkardı ve banyoya girdi.

Kapıyı kilitleyip suyu açınca tuhaf bir hisse kapıldı. *Deja vu.* Claire iki evde de eşit sürelerle kaldığı halde Cam Ev'i daha kendi evi gibi görse de annesiyle babasının Kurucu Ev'i aslında Cam Ev'in bire bir aynısıydı. Tezgahların üstü ve yer döşemeleri bile aynıydı. Sadece annesinin seçtiği duş perdesi ve banyo havluları farklıydı. *Geri dönmek istiyorum.* Klozete oturan Claire'in içini büyük bir hüzün kapladı. *Arkadaşlarımın yanına dönmek istiyorum. Shane'i görmek istiyorum. Yeter artık.*

Ne yazık ki bir cin çıkıp dileklerini yerine getirecek değildi. Ağlamanın da bir faydası olmazdı.

Uzun, sıcak bir duştan sonra kendini biraz daha iyi hissetti. Hiç değilse artık temizdi. İyice uzayan, omuzlarına inen saçlarını kuruttu. Gözleri çökmüştü. Uykuya ve kimsenin onu öldürmeye çalışmayacağı bir aya ihtiyacı vardı. Sonra yeniden tüm bu kaosla baş edebilirdi. Belki.

Shane'in verdiği zarif haça dokundu ve şehrin diğer ucundaki o hücreyi düşündü. Amelie ona söz vermişti ama zaman ve diğer ayrıntılar konusunda kesin bir şey deme-

mişti. Ayrıca da Shane'in serbest kalacağına söz vermemişti, sadece onun öldürülmesine izin vermeyeceğini söylemişti.

Claire odasının ışığını yakıp da yatağında Michael'ın oturduğunu gördüğünde hala bunları düşünüyordu.

"Hey!" Claire geceliğin çok ince olduğunun farkına varınca kapının arkasında bulduğu pembe bornozu aceleyle üstüne geçirdi. "Burada ne yapıyorsun?" İlk andaki utanç, yerini onu görmenin sevincine bırakmıştı. Her şeyin mahvolduğu o korkunç günden beri Michael'ı gerçek Michael olarak görmemişti.

Claire bornozu çekiştirirken Michael tam da ona özgü bir hareketle iki elini birden uzatıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Dur! Ben sandığın kişi değilim. Sana zarar vermeye gelmedim, Claire. Lütfen bana inan..."

Doğru ya. Michael, Claire'in hala onu Bishop'ın adamı sandığına inanıyordu. "Biliyorum, biliyorum. Amelie için çalışıyorsun, artık kötü değilsin. Bu yine de ben gecelikliyken habersizce karşıma çıkabileceğin anlamına gelmez!"

Michael sevinçle ellerini indirip gülümsedi. Ardından kollarını iki yana açtığında boyu yüzlerce metre gibi göründü. Claire uçarcasına kendini onun kollarına attı. Bir vampir olduğu için Michael'ın vücudu soğuktu ama Claire orada kendini güvende hissediyordu. Michael artık kimseye ait değildi.

Onun içinde eşi bulunmaz bir sevgi vardı. Claire bunu hissedebiliyordu.

"Hey, çocuk," dedi Michael. Gücünün farkında olduğu için Claire'e dikkatle sarılıyordu. "İyi misin?"

"İyiyim. Keşke bana sürekli bu sorulmasa," dedi Claire geri çekilip ona bakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Michael ciddi bir ifadeyle tekrar yatağa oturdu. Birden tüm neşesini yitiren Claire de onun yanına çöktü, eline geçirdiği yastığa dalgınca sarıldı. Bir şeye tutunmaya ihtiyaç duymuştu.

"Bishop beni bir iş halletmeye yolladı," dedi. "Hala onun askerlerinden biri olduğumu sanıyor. Daha doğrusu ben öyle umuyorum. Galiba beni sınamak istedi."

"Seni ne yapmaya yolladı?"

"Öğrenmek istemezsin." Belli ki Michael'ın yapmayı hiç istemediği bir şeydi. Mavi gözlerini Claire'den kaçırıyordu. "Her şey çok tehlikeli bir hal aldı. Artık ortalarda dolaşamazsın. Bir daha Bishop'ın yanına gitmeyeceğine söz ver. Seni çağırmak için o dövmeyi kullansa bile. Ne olursa olsun ondan uzak dur. Gerekirse kendini bir yere kelepçele ama oraya dönme."

"Ama..."

"Claire." Michael onun elini tutup sıktı. "Bana güven. Lütfen. Burada kalman gerekiyor. Güvende ol."

Claire sessizce başını sallarken o gece hiç olmadığı kadar korkmuştu. "Bir şey biliyorsun. Bir şey duymuşsun."

"O kadar basit değil," dedi Michael. "Daha çok bir sezi. Bishop sıkılıyor. O bir şeyden sıkılırsa... onu kırar."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Morganville'i kastediyorum," dedi. "Her şeyi kastediyorum. Herkesi. Sen sadece kolay bir hedefsin."

Claire güçlükle yutkundu. "Ama sen... Sen iyisin, değil mi?"

"Evet." Michael içini çekip elini dalgalı saçlarında gezdirdi. "Zaten başka seçeneğim yok. Sen beni merak etme. Kaçmam gerekirse kaçarım. Şimdilik mümkün olduğunca yakında olmaya çalışıyorum."

Michael'ın hüznü ve öfkesi Claire'in içini parçalıyordu. Ona iyi gelecek bir şeyler söylemeyi çok isterdi ama...

Bir dakika. Söyleyecek bir şeyi vardı. "Eve'i gördüm."

Michael hızla ona döndü. "O nasıl?" Sorusunda öyle çok duygu yüklüydü ki Claire'in tüyleri diken diken oldu.

"İyi," dedi. Söylediği tamamen doğru sayılmazdı aslında. "Biraz öfkeli tabii. Senin aslında kötü olmadığını ona söylemek zorunda kaldım."

Michael içini çekip gözlerini kapattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bu gece onu görmeye gidersen her şey yoluna girer. Ama dikkat et. Eve şu an bütün o kazıklarla falan Buffy'den farksız."

"Hiç şaşırmadım." Michael gülümsüyordu. Claire onu aylardır böyle mutlu görmemişti. "Belki onunla görüşmeye çalışırım. Teşekkürler."

"Bir şey değil." Claire başka ne demesi gerektiğinden emin değildi ama gerçekleri söyleyememekten sıkılmıştı. "Seni gerçekten seviyor. Hep sevdi."

Michael bir süre sessizce oturduktan sonra başını iki yana salladı. "Sen artık dinlen," dedi. "Dediklerimi unutma. Burada kal. Bishop'ın yanına dönme."

"Emredersiniz komutanım." Claire dalga geçer gibi eğilip selam verdi. "Seni özlemiştim, sivri dişli."

"Bu aralar Eve'le fazla takılmışsın anlaşılan."

"Yeterince değil. Uzun zamandır görüşmüyorduk." Claire buna gerçekten çok üzülüyordu.

"Biliyorum," dedi Michael onun elini öperek. "Buna bir son veririz. Sen biraz uyu."

"İyi geceler," dedi Claire onun kapıya yürümesini izleyerek. "İçeri nasıl girdin?"

Michael büyü yapar gibi ellerini oynattı. "Ben vampirim. Gizli güçlerim var," dedi ağır bir Transilvanya aksanıyla. "Annen beni içeri aldı."

"Öyle mi? *Annem* mi? Odama girmene izin mi verdi? Hem de geceyarısı?"

Michael omuz silkti. "Anneler beni sever."

Hollywood filmlerinden çıkma bir gülümsemeyle kapıyı arkasından kapattı.

Claire örtünün altına girerken uzun zamandır ilk kez içi rahat uyuyabileceğini düşünüyordu.

Sabahleyin -fazla erken bir saat değildi- Claire aşağıda onu tahıl gevreği ve meyve suyu beklediğini gördü. Hemen yanlarındaki notta annesi alışverişe çıktığını ve Claire'in bugünü evde geçireceğini umduğunu söylüyordu. Her gün ben-

zer bir not bırakıyordu zaten. En azından 'bugünü evde geçireceğini umduğu' kısmı hep aynıydı.

Bu sefer Claire'in niyeti de buydu. Takvimine bakıp da o günün renkli kalemlerle işaretlendiğini görene kadar.

"Eyvah!" diye çantasına koştu. Defterlerini, kitaplarını, yıpranmış dizüstü bilgisayarını, kalemlerini çantadan çıkardı, önemli sınav tarihlerini not ettiği mor defteri nihayet buldu.

Bugün fizik finali vardı. Ders notunun yüzde ellisini bu sınav belirleyecekti ve hayati durumlar haricinde telafi sınavı söz konusu değildi.

Sadece bir sınav. Michael dedi ki...

Sadece bir sınav değildi, en önemli finaliydi. Gitmezse *A* almayı düşündüğü dersten çakacaktı. Hem Michael sadece Bishop'ın yanına gitmemesini söylemişti, ağzından okulla ilgili bir şey çıkmamıştı. Okul onun normal hayatına aitti.

Claire'in biraz normalliğe ihtiyacı vardı.

Kahvaltıdan sonra çantasını hazırladı, Teksas Prairie Üniversitesi'ne gitmek üzere kendini sabahın serinliğine attı. Okul Morganville'in her yerinden yürüme mesafesindeydi. Annesiyle babasının evinden dört sokak yürüyerek Morganville'in küçük dükkanlardan oluşan alışveriş bölgesine ulaştı. Gün ışığında yürüyünce, şehrin bu kısmında, Bishop geldiğinden beri yaşanan değişime çıplak gözle şahit oldu. Her sokakta yanmış evler vardı ve evlerin pek azı onarılıyordu. Bazı binalar tamamen terkedilmişti. Açık kapılar, kırık pencereler göze çarpıyordu. Dükkanların yarısı geçici

ya da temelli kapanmıştı. Oliver'ın Common Grounds adlı kafesinin kapısında da KAPALI tabelası asılıydı.

Şehir adeta nefesini tutmuş, gözlerini yummuş, sorunların çözülmesini bekliyordu. Hayatlarını sürdürmeye çalışan insanlar ya fazlasıyla ürkekti ya da bir sorun yokmuş rolü yapıyordu. Claire üniversitenin kapısından girip de öğrenci kalabalığına karıştığında neşelendi. TPÜ dev bir okul sayılmazdı ama geniş otoparkları ve avlularıyla kampüs büyük bir alana yayılıyordu. Claire genellikle bir *mocha* içmek için kantine uğrardı ama bugün vakit yoktu. Fen binasına girip Kimya 101 ve Jeolojiye Giriş derslerine giden kalabalığın arasından geçti. Fizik sınıfı koridorun sonundaydı ve hiçbir zaman kalabalık olmazdı. TPÜ, MIT sayılmazdı. Buradaki çoğu öğrenci temel dersleri alıp daha iyi okullara geçmeyi umuyordu. Büyük çoğunluğun Morganville'de olup bitenlerden haberi yoktu çünkü kampüsten fazla çıkmazlardı.

Morganville'li olup da bütün hayatını orada geçiren öğrenciler de vardı tabii. Birkaç ay öncesine kadar hepsi bağlı oldukları vampirin -bunlara Koruyucu deniyordu- sembolünü taşıyan bileklikler taktıkları için Claire onları görür görmez tanırdı. Ne var ki Bishop gelince bu sistem çökmüştü. Vampirler artık Koruyucu değildi. Çoğu tam anlamıyla bir avcıya dönüşmüştü. Bishop'a sadık olanlar artık kan bankasını kullanmıyor, avlanıyordu.

İnsan avlıyorlardı.

O ana dek Bishop av partilerini TPÜ'den uzak tutma bilgeliğini göstermişti. Sonuçta şehri ekonomik olarak

ayakta tutan bu çocuklardı. Üstelik arada bir bara ya da bir markete gitmek dışında kampüsten çıkmıyor ve Morganville'de olanları umursamıyorlardı. Şehir kimseye bol eğlence vaat etmiyordu. Dükkanlar bile sıkıcıydı.

Bishop eğer vampirlerine öğrenci avlama izni verirse çok ama çok kötü olurdu. Claire, Morganville'in üstünde durduğu hassas dengenin böyle bir olayı nasıl atlatacağını hayal bile edemiyordu. Basın oraya üşüşür, olaylara hükümet karışırdı. Amelie bile böyle bir manzarayla baş edemezdi. Bishop zaten uğraşmazdı bile.

Etrafına öylece bakınırken Claire bu dengenin bozulmaya ne kadar yakın olduğundan başka bir şey düşünemiyordu.

Fizik dersinde hep oturduğu sıraya geçti. Ondan başka on kişi vardı. Dönem başında yirmi kişiydiler, sonra yarısı dersi bırakmıştı. Claire kalanların içinde notu *A* olan başka biri olduğunu sanmıyordu. Çoğu derste olduğu gibi burada da kimse onunla göz göze gelmek istemiyordu. TPÜ'ye gelirken arkadaşınız yoksa, burada edinmeniz imkansız gibi bir şeydi.

Profesör gelmemişti. Sınav kağıtlarını onun yerine yirmi iki yaşındaki Morganville'li asistanı Sanaj dağıttı ve henüz açmamalarını söyledi. Claire beklerken sabırsızlıkla kalemini kağıda pat pat vurmaya başladı. Sınavı çabucak bitirmeyi umuyordu. Temel konuları ilk iki haftada çalışıp öğrenmişti. Hızlı hareket ederse, çıkınca bir kahve içmeye Eve'in yanına uğrayabilir ve Michael'la görüşüp görüşmediklerini

öğrenebilirdi. Gelişmelerden haberdar olmak için yanıp tutuşuyordu.

Sınıf kapısı açıldı ve içeri Monica Morrell girdi.

Claire başdüşmanını bir süredir görmemişti ama aslında Monica hep ortalardaydı. Önce babasının cenazesinde görünmüş, ardından Morganville Belediye Başkanı'nın kardeşi rolünü seve seve kabullenmişti. Bu sayede aklına esen her türlü manyaklığı yapabilecekti. Ağabeyi Richard da dahil şehirdeki herkes yorgun ve endişeliydi. Bir tek Monica hariç. Kız hala halinden son derece memnun görünüyordu. Oliver'ın adamı olma ayrıcalığını yitirince bir süre bocalamışsa da Monica öyle uzun süre karalar bağlayacak biri değildi.

Tüm gözler onda olduğu için çok mutluydu ve bunun tadını çıkara çıkara yürüdü. Şu sıralar yine sarışındı. Claire bu saçı ona daha çok yakıştırmıştı ama aynı rengin uzun süre kalacağını sanmıyordu. Monica makyaj değiştirir gibi saç rengi değiştirirdi. O anki ruh haline ve modaya göre.

Makyajı elbette kusursuzdu. Yüzünün kusursuzluğunu ise gülümsemesine yayılan şımarıklık bozuyordu sadece. Claire kırmızı bir tişört ve kot pantolon giyiyordu, Monica'nın üstündeyse Morganville'den çok Hollywood'a uyacak bir elbise, ayağında da Claire'in internetten sipariş edildiğinden emin olduğu -şehirdeki hiçbir dükkanda öyle bir ayakkabı bulunamazdı- yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Kendinden son derece emin görünüyordu. Şehrin ve içindeki her şeyin sahibiymiş gibi.

Arkasından da her zamanki kuyrukları Gina ve Jennifer geliyordu. Onlar da göz kamaştırıyordu ama Monica'yla kıyaslanacak kadar değil. Hep böyle olurdu zaten, geri vokaller asla sahnenin yıldızı olamazdı.

Son kağıtları dağıtmakla meşgul olan Sanaj dönüp Monica'yla çetesine baktı. "Hanımefendi? Yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmam." Monica burun kıvırdı. "Buraya senin için gelmedim." Claire'e bakıp güldü ve *gel buraya* der gibi bir işaret yaptı.

Claire sakince ona ortaparmağını gösterdi. Monica parlak rujlu dudaklarını büktü.

"Böyle yapma ama," dedi. "Bu güzel insanların başına bir şey gelirse yazık olur."

Asistan, kulaklarına inanamadı. "Pardon, siz öğrencilerimi tehdit mi ediyorsunuz?"

Monica gözlerini devirdi. "Bana bak, sersem. Otur oturduğun yerde. Seni ilgilendirmez. İlgilendirdiğini düşünüyorsan yeni arkadaşımı çağırabilirim. Belki tanıyorsundur." Küçük, ışıltılı bir telefon çıkardı. "Adı Bay Bishop."

Sanaj son iki kağıdı sessizce dağıtıp özür diler gibi Monica'ya baktı. "Arkadaşınızla dışarıda konuşsanız daha iyi olur," dedi. "Diğer öğrenciler rahatsız olmasın."

"Ama ben sınava giriyorum!"

Monica yavaşça tuşlara basmaya başlayınca Sanaj'ın yüzü kireç gibi oldu. Anlaşılan şehirde olup bitenleri biliyordu. "Durun," dedi Claire'in sınav kağıdını alarak.

"Kusura bakma. Onlarla işin bitince sınava girebilirsin. Lütfen git."

"Ama..."

"Git hadi!"

Claire'e anlayışlı, ürkek ya da öfkeli bakışlar atan öğrenciler başlarını eğdi. Hiçbiri ona destek çıkmayacaktı.

Claire kalemini bırakıp Sanaj'a döndü. "Kağıdımı sakla. Döneceğim."

Sanaj başını sallayıp arkasını döndü.

Claire, Monica'nın yanına gitti.

"Kolay oldu," dedi telefonu kapatarak. "Hey, ezik. Savaş nasıl gidiyor? Ha, pardon. Siz kaybetmiştiniz."

"Ne istiyorsun?" Claire bu işi çabuk bitirmeye kararlıydı. Yumruklaşmaya ya da ağız dalaşı yapmaya niyeti yoktu. Monica gülümseyerek telefonunu küçük çantasına koydu.

"Gel benimle," dedi. "Öğreneceksin."

Claire onun süslü püslü ayakkabılarıyla ilgili Eve tarzı bir espri yapmamak için kendini zor tutarak Monica'nın peşinden dışarı çıktı. Gina ve Jennifer hemen arkalarındaydı.

Derse geç kalmış birkaç öğrenci dışında koridor boştu. Monica önden giderek eski koltukların olduğu bir bekleme alanına kadar yürüdü ve pürüzsüz bacaklarını sergileyerek oturdu.

Tahtındaki bir kraliçeyi andırıyordu. Claire onun önünde kararı bekleyen bir suçlu gibi dikilmektense yandaki bir koltuğa ilişti. "Tamam," dedi Claire. "İstediğin oldu. Şimdi ne olacak? Uslanana kadar dayak yemem mi gerekiyor?"

"Kes saçmalamayı," dedi Monica. "Hiç havamda değilim. Ağabeyime ne yaptın?"

"Ağabeyin..." Claire oturduğu yerde yavaşça doğruldu. "Richard'a mı? Ne olmuş Richard'a?"

"Sanki bilmiyorsun. Bırak şimdi. Richard kayıp. Seninle konuştuktan hemen sonra kayboldu. Kapıdan çıktı ve bir daha geri dönmedi. Senin söylediğin bir şey yüzünden olduğunu biliyorum. Neden bahsettiğinizi söyle." Claire susunca Monica gözlerini kıstı. "*Lütfen,* dememi mi bekliyorsun?"

Claire ayağa kalkmayı denedi. Arkasında duran Gina omzuna bastırarak onu oturttu.

Jennifer bir çakı çıkardı.

"Söyle," dedi Monica, "yoksa bu iş çirkinleşir. Sen de çirkinleşirsin."

Claire dehşete kapıldı. Evet, avazı çıktığı kadar bağırabilirdi tabii ama burası Morganville'di. Birilerinin yardıma geleceğinin hiçbir garantisi yoktu. Monica yeniden o eski, acımasız haline dönmüştü. Bishop onunla görüşüp onu eğlenceli bulmuştu. Galiba kötü, vahşi şeyleri eğlenceli buluyordu. Resmi bir izinle Monica'yı şehre salmış, o da zamanında ona kötü davranan herkesten öç alma hakkı kazandığına inanmıştı.

O kişilerden bazıları artık ortalarda yoktu.

"Richard'ın yanına bir iyilik istemeye gittim," dedi Claire sakin olmaya çalışarak. "Yardım etmek istiyordu ama bu mümkün değildi. Ben de oradan ayrıldım. Bu kadar. Gör-

düğüm kadarıyla onun için sıradan bir gündü. Ortalıkta dikkat çekecek kimse yoktu. Bütün bildiğim bu."

"Nasıl bir iyilikmiş bu?" diye sordu Monica. Claire gözucuyla Jennifer'ın elindeki çakının parıltısını görüyordu. "Tahmin edeyim. Aptal sevgilini kurtarmasını mı istedin?"

Claire cevap vermedi. Ne dese onun için kötü olurdu. Monica iç ısıtmaktan uzak bir tavırla gülümsedi.

"Demek ağabeyim gerizekalı sevgilini kurtarmak için otoritesini kullanmayı reddedince onu yok ettin. Ondan sonra gelecek başkan sana istediğini verecek kadar aptal olur diye umdun herhalde."

Claire derin bir nefes aldı. "Neden öyle düşüneyim? Görünüşe bakılırsa Morganville'i yönetmek bir aile geleneği ve sıradaki de sensin. Şimdi anlıyorum, bahsettiğin aptal sensin, değil mi?"

"Dersimi verin diye yalvarıyor sanki," dedi Gina, Claire'i omuzlarından tutarak. "Kes onu Jen. Aklı başına gelsin."

"Ben ciddiyim! Neden yeni başkanın bana Richard'dan daha fazla yardımcı olacağını düşüneyim? Bak, ben ağabeyini seviyorum. Seni sevdiğimden çok daha fazla. Ona neden zarar vereyim? Kim bana ondan daha çok yardım eder ki?"

Monica kımıldamadı. Jennifer onun sessizliğinden cesaret bularak çakıyı Claire'in yanağına dayadı.

Claire'in nefesi kesildi.

"Ağabeyime ne olduğunu bilmediğinden emin misin?"

tg: kaktusunx

Claire artık nefes alabiliyordu çünkü Monica *devam et* işareti vermemişti. "Evet. Ama belki ona ne olduğunu bulabilirim. Beni kızdırmazsan tabii."

Çakının baskısı azaldı. Claire gözlerini asıl tehdit olarak gördüğü Monica'dan ayırmadı.

"Bana neden yardım edesin?" dedi Monica haklı olarak.

"Sana değil Richard'a yardım etmek istiyorum. Richard'ı seviyorum."

Monica başını salladı. "Öyle olsun. Sana bir gün veriyorum. Bu sürede Richard sağ salim ortaya çıkmazsa ya da ondan haber alamazsam bu sefer sen kaybolursun. Yemin ederim, cesedini bile bulamazlar."

"Biri bana bunu her söylediğinde kenara biraz para koysaydım..." dedi Claire. Monica belli belirsiz gülümsedi. "Hadi. Doğru söylediğimi biliyorsun. Burası Morganville. Eğitim için gelinir, heyecan için kalınır."

"Bir de burada doğmayı dene," dedi Monica.

"Kolay olmadığını biliyorum." Claire hala tepesinde dikilen Gina'ya baktı. Gina, Monica'yla göz göze geldikten sonra omuz silkip onu bıraktı. Claire omuzlarını hareket ettirdi. Moraracakları kesindi.

"Annenin durumu nasıl?"

"Pek iyi değil. Zor günler geçiriyor." Monica biraz gevşemişti. Claire onunla dost olacak değildi. Şımarık kız tam bir zorbaydı, kendini herkesten üstün görüyordu ama onun da Claire'den biraz daha büyük, sıradan bir kız çocuğu olduğu zamanlar yok değildi. Babasını kaybetmişti, annesi-

ni de kaybetmek üzereydi. Üstüne bir de ağabeyini kaybetmeyi göze alamıyordu.

Derken sorduğu soruyla Claire'i iyice şaşırttı. "Senin annenler nasıl?"

"İyi denir mi bilmiyorum ama güvendeler. Şimdilik." Claire çantasını aldı. "Artık sınavıma girebilir miyim?"

Monica tek kaşını kaldırdı. "Sınava girmek mi istiyorsun? Gerçekten mi? Ben sana bahane sağladım. Telafi etmene izin verirler. Cevapları satın alabilirsin bile." Birinin sınava girmek isteyebileceğine inanamıyormuş gibi konuşuyordu.

"Sınavları seviyorum," dedi Claire. "Sevmesem neden hala Morganville'de olayım?"

Monica bu sefer açık açık gülümsedi. "Vay canına. Doğru. Ya kalırsın ya geçersin."

Sınavı biten -her şeye rağmen kağıdını herkesten önce veren- Claire, Merkez Bina'nın yolunu tuttu ve Eve'in köle gibi çalıştığı kantine gitti. Her zamankinden uzun bir sıra vardı. Common Grounds'ın sözde 'tadilat nedeniyle' kapalı olmasının bunda rolü büyüktü. Eve tıslayan makinelerin arkasında sabırla çalışıyor, siparişleri teslim ederken kafasını kaldırıp doğru dürüst bakmıyordu bile. Eve "Mocha," deyip bardağı uzatınca Claire onun eline dokundu.

"Selam."

Eve onu hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bir an baktı, sonra arkaya doğru seslendi. "Tim! Beş dakika mola veriyorum!"

"Vermiyorsun!" dedi Tim kasadan. "O önlüğü sakın çıkarma. Eve!"

Çok geçti. Eve'in önlüğü uçarak tezgahı bulmuştu bile. Eve tezgahın altındaki bölmeden geçerek Claire'in yanına geldi. Tim iç çekip kasada çalışanlardan birine espresso makinesini devralmasını işaret ederken oradan uzaklaştılar.

"Böyle günlerden birinde seni kovacak," dedi Claire.

"Bugün yapamaz. Çok kalabalık. Yarına da unutmuş olur. Tim balık hafızalıdır." Eve rahat görünüyordu. Hatta her zamanki kırmızı-siyah gotik makyajına ve kan kırmızısı rujuna rağmen neredeyse... sakindi. "Teşekkürler."

Claire mocha'dan bir yudum aldı. Lezzetliydi. "Ne için?"

"Ne için olduğunu biliyorsun."

"Aslına bakarsan bilmiyorum."

Eve çapkınca gülümsedi. "Michael geldi."

"Ya?" Claire sırt çantasını boş bir masaya koydu. "Anlat-sana."

"Çok küçüksün."

"Dün itibariyle on yedi oldum."

"Ne? Ah. Şey... Özür dilerim." Eve utanç içindeydi. "Ben... İyi ki doğdun. Nasıl unuttum, inanamıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, sana biraz kızgındım."

"Evet, anlamıştım. Önemli değil. Ama bana bir pasta borçlusun."

"Öyle mi?" Eve karşıdaki sandalyeye geçti. "Tamam. Muhtemelen berbat bir pasta olacak ama..."

Claire gülümsediğini farketti. "Umarım öyle olur. Neyse. Michael'la nasıl geçti?"

"Tahmin edersin. Her zamanki şeyler." Eve siyah tırnağını masaya kazınmış harflerde gezdiriyordu. Anlaşılan orada bir zamanlar *Martin, Mary'yi seviyor,* yazıyordu. "Konuştuk. Bana biraz gitar çaldı. Ne zamandır ilk kez her şey normal gibiydi."

"Ve?"

"Anlatacağımı mı sanıyorsun?"

Claire ona dik dik baktı.

"Tamam, anlatacağım. Dırdır etme." Eve sandalyesini yaklaştırdı. "Biraz öpüştük. Ne kadar güzel öpüştüğünü söylemiş miydim? Söylemiştim, değil mi?"

"Sonra?"

"Michael'la ve benimle ilgili açık saçık hikayeler anlatıp kendimi kan bankası kuyruğunda bulmak istemiyorum, Bayan On Yedi. Gerisini sen hayal et." Eve göz kırptı. "İstediğinde hayal gücünü çok iyi kullanıyorsun."

"Çok kötüsün." Claire iç çekti.

Eve konuşmak için ağzını açtı ama ardından tek kelime bile etmeden kapadı. Masalarına birinin gölgesi vurmuştu.

Claire onu daha önce hiç görmemişti. Tipik *kampüsün havalı çocuğu* görüntüsü veriyordu. Geniş omuzlarından sarkan bol, siyah bir tişört ve rahat bir kot pantolon giymişti. Sırtında kitap dolu bir sırt çantası vardı. *Emo* saç modeli, etkileyici gözlerini gizliyordu.

"Merhaba," dedi ağırlığını bir bacağından diğerine vererek. "Şey, oturmamın bir sakıncası var mı?" Masadaki diğer sandalyeyi işaret etti. Claire etrafa baktı. Boş masa yoktu.

"Keyfine bak," dedi Eve ayağıyla sandalyeyi çocuğa doğru iterek. "Kız muhabbetine alerjin yoktur umarım."

"Sanmam. Dört kızkardeşim var. Selam. Ben Dean. Dean Simms." Dean elini Eve'e uzatınca Claire ister istemez onun bileğine baktı. Çocuk Morganville'li değildi. Bileklik taktığına dair bir iz taşımıyordu. Koruma sembollerini çıkaranlar bile o izleri hala taşıyordu.

"Eve Rosser." Eve'in gülümsemesinin şiddetinden, masanın karşısında gördüğü şeyden hoşnut olduğu anlaşılıyordu. "Bu da Claire Danvers."

"Memnun oldum." Dean, Claire'in elini ciddiyetle sıktı. Çocuk biraz gergin görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın. Sınavdan önce notlarımı gözden geçirecek bir yer arıyordum." Çantasından çıkardığı spiralli defterde ayrıntılı bir araba çizimi göze çarpıyordu. Claire'in ona baktığını görünce hafifçe kızardı. "Zorunlu dersler. İnsan sıkılıyor, değil mi?"

"Doğru." Claire zorunlu dersleri atlamıştı -sınavlarını verip geçmişti- ama çocuğu anlıyordu. Lisedeki o tek yılında o kadar sıkılmıştı ki Shakespeare'in bütün oyunlarını okumuştu. Fakat resim yapmak hiç aklına gelmemişti. "Güzel çizim."

"Teşekkürler." Defteri açıp özenli yazılarla dolu sayfaları çevirdi.

"Hangi ders?" diye sordu Eve.

"Tarih. Dünya Tarihi 101."

Claire o dersi kolayca atlamıştı. "Görünüşe bakılırsa başka ders notuna ihtiyacın yok."

Çocuk utangaçça gülümseyerek başını deftere eğdi. "Evet, dersteyken çok not alırım. Bu sayede hafızada daha kolay kaldığı söyleniyor."

"Öyle mi peki?" diye sordu Eve.

"Sınavdan sonra söylerim." Dean daha da çekingen bir tavırla defterine gömüldü. Claire, Eve'in hafifçe omuz silktiğini gördü.

"Eee," dedi Eve. "Bugün için planların var mı?"

"Şey dışında..." Claire her şeyden habersiz bir öğrencinin yanında söyleyebilecek hiçbir şey bulamadı. "Pek yok. Richard Morrell'in kaybolduğunu biliyor muydun? Monica onu bulmamı istedi."

"Anlamadım. Ne?"

"Monica onu bulmamı..."

"Demek doğru duymuşum. Artık Morrell'lere iyilik mi yapıyorsun? Arkadaşım, kibarlık başka, enayilik başka. Monica'ya iyilik yapmana gerek yok. O bugüne kadar senin için ne yaptı?"

"Bu yüzden buna iyilik deniyor ya," dedi Claire. "Karşılıksız yapıldığı için."

"Sen kendin aranıyorsun. Beladan uzak dur, tamam mı? Burnunu her yere sokma. Michael'ın da sana aynısını söylediğini biliyorum. Shane burada olsa o da bunları söylerdi."

Dean çalışıyormuş gibi yapmakta gayet başarılıysa da çocuğun kulakları kızarmaya başlamıştı. Konuşmanın bu noktasında başını kaldırıp fısıldadı. "Şey... Ben Shane'i tanıyorum."

Bunu duyan kızların sohbeti bıçakla kesilmiş gibi oldu. Dean etrafına bakarak sesini daha da alçalttı. "Ayrıca babasını da tanıyorum."

"Eyvah. Lütfen bana Frank Collins'in kafasız vampir avcılarından biri olduğunu söyleme." Eve iç çekti. "Eğer öyleysen ortalarda görünme. Hemen gidip hayat sigortası yaptır, beni de varisin yap."

"Vampir avcısı sayılmam ama... Frank Collins için çalıştığım doğru sayılır."

Eve, Claire'e baktı. "Galiba kendimize yeni bir Bay Malum bulduk." Bay Malum, Claire'in buraya geldiği ilk zamanlarda faaliyet gösteren vampir karşıtı gizli bir örgütün başıydı. Sonu biraz fazla *malum* olmuş, adam ölmüştü.

"Bir vampirle yüz yüze geldiği an daha ağzını açamadan öleceği için mi?" dedi Claire duygusuzca.

"Bence ona bir tişört giydirelim. Üstünde de *Merhaba, benim adım Dean ve buraya sizi öldürmeye geldim, kalpsiz, kan emici, gece yaratıkları,* yazsın. Boynuna doğru bir ok çıkaralım, onda da *Buradan ısırın*, yazsın."

Dean hayretle ikisine bakıyordu. "Durun, baştan anlatayım. Ben Shane'le babasının yerini öğrenmeye çalışıyorum. Nerede olduklarını biliyor musunuz?"

"Arkadaş," dedi Eve parmağını kurukafa desenli tişörtüne dayayıp kendini işaret ederek. "Kız arkadaş," dedi siyah ojeli parmağını Claire'e çevirerek. "Ev arkadaşı," dedi bu kez ikisini de göstererek. "Yani evet, Shane'i tanıyoruz. Sen nereden tanıyorsun?"

"Onunla... annesi ve babasıyla kaçarlarken tanıştım. O zamanları size anlattı mı?"

İki kız da başını salladı. Evlerinde çıkan yangında Shane'in kızkardeşi ölmüştü. Bunun üzerine Collins Ailesi bir yasağı delmiş, toplanıp Morganville'den ayrılmıştı. Bazı vampirlerden de yardım almışlardı çünkü üstünüzde Koruma varken şehirden başka türlü ayrılamazdınız. Dış dünyada işler yolunda gitmemiş, Shane'in annesiyle babası kendi tarzlarında akıllarını yitirmişti. Babası acımasız, alkolik bir vampir avcısına dönüşürken annesi bunalımlı, intiharın eşiğinde bir kadın olmuş, Shane yapayalnız kalmıştı.

"Ben de oradaydım," dedi Dean. "Bayan Collins öldüğünde yani. Motelin bahçesindeydim. Annesini bulduktan sonra Shane'i gördüm. Durumu çok kötüydü."

"Orada mıydın?" dedi Claire.

"Ağabeyim o zamanlar babasıyla takılıyordu. Shane'le iyi anlaşıyorduk çünkü ikimiz de hiçbir şey diyemeden sağa sola sürüklenip duruyorduk."

"Bir dakika. Shane, Morganville'e bir arkadaşıyla döndüğüne dair bir şey söylemedi," dedi Eve.

"Söyleyemezdi çünkü burada olduğumu bilmiyor. Bay Collins... Shane'in babası beni onun peşinden yolladı.

Onun arkasını kollamam gerekiyordu." Dean başını iki yana salladı. "Ama hiçbir şey onun söylediği gibi olmadı. Nerede saklanacağımı bilmediğim için TPÜ'ye kaydoldum. Böylece burada bulunmamın bir gerekçesi olacaktı. Derken birkaç hafta önce herkesin izini kaybettim." Umutla onlara baktı. "Ben şimdi ne yapacağım?"

Claire ve Eve bir süre sessizce ona baktı. Sonunda Eve çok ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı.

"Bak. Frank Collins'i tanıyoruz ve ondan nefret ediyoruz. O ihtiyar hergeleyle ilişiğini kes. Hoş bir çocuğa benziyorsun. Pılını pırtını toplayıp git buradan. Hala yapabiliyorken git."

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi Dean. "Her şey çok kolay olacaktı. İyilerin kazanması gerekmiyor muydu? Güya vampirler ölüp gidecekti."

"Sonra ne olacaktı? Siz yönetime el mi koyacaktınız?" Claire iç çekti. "Hiç sanmıyorum. Bay Collins'e şehrin anahtarını teslim etmek iyi bir fikir değil."

Dean, Claire delirmiş gibi baktı ona. "Hiç değilse o bir vampir değil."

"Hepsi kötü değil," dedi Claire.

Claire bir an karşısında farklı bir Dean gördü. Çocuğun gözlerinde bir tuhaflık oldu. Vampirlerinki gibi değil... Yine de tuhaf.

Çocuk gözlerini kırpınca o tuhaflık yok oldu ve Claire gördüklerini hayal gücüne yordu. Morganville'de paranoyak olmayacaktı da nerede olacaktı?

"Şey, hiç öyle düşünmemiştim," dedi Dean ve içtenlikle gülümsedi. "Kan içme alışkanlığının kişiyi doğrudan kötü yaptığını düşünüyordum."

"Vampirler hakkında bildiğin her şeyi toplasan bir sivrisineğin kıçına sığdırabilirsin," dedi Eve öfkeyle. "Televizyonda gördüklerin dışında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç gerçek bir vampirle karşılaştın mı?"

Yüzü kızaran Dean gülümsemeyi kesti. "Ben vampirler adına özür dileyecek bir işbirlikçi değilim. Sonuçta buraya gelmek benim seçimim değildi. Ben Frank'in söylediğini yaptım. Gidecek başka yerim yoktu. Ağabeyim, Frank'le takılıyordu ve ondan başka kimsem yoktu."

Eve dikkatle onu süzüyordu. "Nerede bu korkunç ağabey?"

"Öldü," dedi Dean usulca. "Kavgada yaşamını yitirdi. Yapayalnızım."

Claire'in kahve içme isteği kaçmıştı. Frank Collins'le Morganville'e gelenlerden bazıları sokaklarda, hapiste çok kötü şeyler yaşayan şanssız insanlardı. Claire onları tanımıyordu. O ana kadar kafasında onları sadece Frank Collins'in adamları olarak görmüştü. Oysa onların da isimleri, hayatları, aileleri vardı. Claire, Dean'in ağabeyini diğer çete üyelerinden ayıramazdı ama bu Dean'in acısını haksız çıkarmazdı.

Claire'in aklından korkunç bir senaryo geçti. Bishop onu çağırıp Shane'i bırakmaya karar verdiğini söylüyordu ve Shane yerde kıpırdamadan yatıyordu...

"Hey, Claire?" Eve onun burnunun dibinde parmağını şaklattı ve Claire boş bulunup öyle bir irkildi ki masaya kahve döküldü. "Kızım, sen sürekli dünyayı terkediyorsun. En iyisi kendine NASA'da bir iş bul. Ne diyorduk. Buradaki sevgili Bay Dean'i vampir avcısı olarak gözümüz hiç tutmamıştı, ortalarda dolaşmamasının onun hayrına olacağını ve bir an önce buradan kaçması gerektiğini söylüyorduk, değil mi?"

"Evet," dedi Claire ama Dean'in yüzüne inatçı bir ifade yerleşmişti bile.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Ağabeyim olsa, başladığım şeyi yarım bırakmamı istemezdi. Frank Collins'e Shane'le ilgileneceğimi söyledim. İyi olduklarını öğrenene kadar buradayım."

"Çok tatlısın ama hapisteki biriyle nasıl ilgileneceksin?" dedi Eve. "Onun yerine kız arkadaşıyla ilgilenmek istersin belki." Claire'e göz kırptı.

Dean'in kulaklarının tepesi iyice kızardı. "Ben bunu kastetmedim."

Huzursuz birkaç dakikanın ardından Claire telefonunu çıkarıp saate baktı. Gitmesi gereken bir yer yoktu aslında. Sadece, o masada oturmak rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Gitmeliyim," dedi çantasını alıp. Dean'le yeterince konuşmuşlardı.

Eve göz kırptı. "Daha kahven duruyor!"

"Sen iç."

"Ben kafede çalışıyorum. İstemem. Dean, al, sen iç."

Kalabalığa karışmadan önce Claire'in gördüğü son şey, bardağı uzatan Eve'le Dean'in eski dostlar gibi sohbete daldığı oldu.

Claire'in günün kalanında ne yapacağına dair bir fikri yoktu. Bildiği bir şey varsa o da Michael'ın söylediklerine karşı gelmeyeceğiydi. O gün vampirlere yaklaşmayacaktı. Eve dönmek de kulağa çok hoş gelmiyordu ama en güvenlisiydi. Yürürken Richard Morrell'i aradı, cevap alamayınca şansını bir de yeni polis şefinde denedi.

"Hannah Moses, buyrun," dedi canlı, sakin bir ses.

"Selam, Hannah, ben Claire. Hatırladın mı, Claire Danvers?"

Hannah güldü. Claire'in Morganville'de tanıştığı, kahkaha atmaktan korkmayan nadir insanlardandı. "Hatırlamaz mıyım? Nasılsın?"

"İyiyim." Bu cevapla gerçeği biraz eğip bükmüş oluyordu. Gerçi Morganville standartlarına göre iyi olduğu yalan da değildi. "Yönetici olmak nasılmış?"

"İyi demek isterdim ama bilirsin işte." Claire onun omuz silktiğini görür gibi oldu. "Hiçbir şey bilmemek bazen daha iyi." Hannah gerçek bir askerdi. Afganistan'dan birkaç ay önce dönmüştü ve Claire'in şahit olduğu kadarıyla amansız bir dövüşçüydü. Televizyon yıldızları gibi havada dönerek tekmeler savuramayabilirdi ama gerçek bir kavgada ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Vampirlere karşı bile.

"Beni özlediğin için aramadın herhalde."

"Şey, pek sayılmaz. Richard Morrell'in kaybolduğunu duydun mu?"

"İstemediğin kadar," dedi Hannah. Ses tonunda en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Endişelenecek bir şey yok. Dur, tahmin edeyim. Seni bu işe Monica mı soktu? Ona bu meseleyle ilgilenildiğini söylemiştim."

"İnandığını sanmıyorum."

Telefonun diğer ucunda Hannah büyük ihtimalle gülümsüyordu. "Öyle mi? O kız kötü kalpli olabilir ama aptal değil. Ağabeyi iyi. Merak etmeyin. Richard kendi başının çaresine bakabilir. Hep baktı."

"Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?" Hannah cevap vermeyince Claire utandı. "Doğru ya. Unutmuşum. Yanlış takımın formasını giyiyorum, değil mi?"

"Suç sende değil," dedi Hannah. "Takıma seçildin, katılmayı sen istemedin. Yine de seninle stratejileri konuşamam, Claire. Sen de biliyorsun."

"Biliyorum." Claire iç çekti. "Keşke... Anlıyorsundur."

"Anlıyorum. Evine git ve orada kal. Tamam mı?"

"Yola çıktım bile," diyerek telefonu kapattı Claire.

Sokağın karşısındaki dükkanlar erkenden kapanmaya başlamıştı. Kimse geceye dışarıda yakalanmak istemiyordu. Gündüz de güvensizdi ama güneş battıktan sonra...

Claire, Common Grounds'ın yanından geçerken yavaşladı. Kepenkler hala kapalıydı, yine de Claire'i rahatsız eden bir şey vardı.

Sebebinden emin olmasa da karşıya geçti ve bir süre aptal gibi kilitli kapıya baktı.

Derken metalik bir kilit sesi duyuldu ve kapı ağır çekimdeymiş gibi aralandı. İçeride karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Korku filmlerindeki salak kızlar gibi "Merhaba, kimse yok mu?" diyecek değilim, dedi Claire içinden. *İçeri de girmeyeceğim.*

Mümkün değil.

Kapı biraz daha açıldı. Yine karanlık. "Şaka mı bu?" dedi Claire. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Kapı biraz daha açıldı. Claire'in tanıdığı biri, güneş ışığından mümkün olduğunca uzakta duruyordu. Vampir doktor, Theo Goldman.

"Kusura bakma," dedi. "Sana yaklaşamadım. Sen bu tarafa gelme inceliğini gösterirsen..."

Morganville'de Claire'in korktuğu çok vampir vardı ama Theo onlardan biri değildi. Claire, hem vampir hem insanlardan oluşan ailesini kurtarmaya çalıştığı için onu suçlayamazdı. Theo yapması gerekeni hiçbir kötü niyet taşımadan yapmıştı.

Claire içeri girince Theo kapıyı kapatıp kilitledi. "Bu taraftan," dedi. "Ön kısımdaki ışıkları kapalı tutuyoruz. Kolunu uzat, canım. Önünü göremediğini biliyorum."

Soğuk, güçlü eli Claire'in kolunu sıkıca ama acıtmadan kavradı. Masaların arasında zikzak çizerek -en azından Claire öyle tahmin ediyordu- yürüdüler. Theo onun kolunu

bıraktı ve bir kapı sesi duyuldu. "Gözlerini koru, canım. Işık geliyor."

Claire gözlerini kapattı ve karanlık pembeleşti. Yeniden bakınca Theo'nun ışık düğmesinden uzaklaşıp odanın köşesinde oturan gruba doğru gittiğini gördü. Esmer karısı gülümseyerek sandalyesinden kalktı. Soluk teni de olmasa hiç vampire benzemiyordu. Theo'nun çocukları ve torunları -bazıları fiziksel olarak Claire'den büyük, bazıları da küçüktü- kağıt oynuyordu. Hepsi vampir olduğu için karanlıkta oynamakta bir sakınca görmemişlerdi. İnsanlar orada değildi.

"Claire," dedi Patience Goldman elini uzatarak. "Geldiğin için sana teşekkür ederim."

"Şey, önemli değil. Her şey yolunda mı?" Bir süredir değildi. Bishop, Goldman'ları öldürmekle Morganville'den kovmak arasında kalmıştı. Onların Yahudi olmalarıyla ilgili bir şeydi bu. Claire bütün ayrıntıları bilmese de meselenin çok eskilere dayanan bir kan davası olduğunu tahmin ediyordu.

"Hepimiz iyiyiz," dedi Theo. "Bu gece Morganville'den ayrılacağımızı bilmeni isterim."

"Bu gece... Ne? Bishop kalabileceğinizi..."

"Evet, kalabilirsiniz dedi," diye araya girdi Theo. Sevecen yüzünde acı bir ifade vardı. "Sözler veriliyor ama bunlara bel bağlayamayız. Onun gibi birinin benim gibi birine verdiği sözü çiğnemesi günah sayılmaz. Ne de olsa onun gözünde ben bir insandan halliceyim." Karısı itiraz

etmeye çalışınca Theo gözlerini kırpıştırdı. "Sana hakaret etmek istemedim, Claire. Ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Anlıyorum." Bishop insan günlerinden kalma önyargılarını hala sürdürüyordu ve Yahudi nefreti de bunların başında geliyordu. Yahudi vampirlere de aynı gözle bakıyor olabilirdi. "Bunları bana neden anlatıyorsunuz? Bana güvenemezsiniz ki." Claire aynı utancı yine yaşıyordu. "Yapabileceğim bir şey yok. Bana sorarsa her şeyi ona anlatmak zorundayım."

Theo'yla karısı göz göze geldi. "Aslına bakarsan," dedi Patience, "öyle bir zorunluluk yok. Biliyorsun sanıyordum."

"Neyi?"

"Sana uyguladığı büyünün etkisini yitirmeye başladığını." Patience bir adım öne çıktı. "İzin verir misin?"

Claire onun ne istediğini anlamamıştı ama kadın beyaz ellerini uzatınca o da aynısını yaptı. Bayan Goldman onun kolunu sıyırıp dövmesini uzun uzadıya inceledi.

"Eee?" dedi Theo. "Ne durumda?"

"Gücünü büyük ölçüde yitirmiş," dedi kadın. "Ne kadar olduğunu söylemem zor ama çok çaba sarf etmeden onu bir şeye zorlayabileceğini sanmıyorum."

Claire bunları ilk kez duyuyordu. "Ne düşündüğümü biliyor mu?"

"Hiçbir zaman bilmiyordu, hayatım," dedi Patience eline hafifçe vurarak. "Bay Bishop çok üstün yetenekli sayılmaz. Tek yaptığı, korkularımızı kullanarak bizi yanıltmak."

Kocasına dönüp başını salladı. "Bishop, Claire'i arayacak olursa onu gizleyebilirim."

"Bir dakika. Nasıl yani?" dedi Claire.

En büyük oğulları Virgil elindeki kağıtları öfkeyle atıp kollarını göğsünde bağladı. "Ona da söylesenize," dedi. "Seni de yanımıza almak istiyorlar."

"*Ne?*"

"Herkesin iyiliği için," dedi Theo hemen. "Seni güven içinde şehirden çıkarabiliriz. Kalırsan seni ya öldürür ya da daha iyi kontrol edebilmek için vampir yapar. Başka seçeneğin yok canım. Tek isteğimiz sana yardım etmek. Ama hemen harekete geçmeliyiz. Bu gece. Daha fazla beklemeyi göze alamayız."

"Çok... düşüncelisiniz," dedi Claire dikkatle. Kapıyla arasındaki mesafeyi ölçtü. Gerçi birine karşı bile şansı yokken altı vampiri birden atlatması söz konusu bile değildi. "Ama ben burada iyiyim. Hem zaten gidemem. Shane..."

"Ah." Theo parmaklarını şaklatarak hınzırca gülümsedi. "Tabii ya. Oğlan. Genç Bay Collins'i unutmadım. Clarence ve Minnie onu getirmeye gitti. Geldiklerinde ikinizin de güven içinde buradan gitmenizi sağlayacağız."

Claire'in ağzı açık kaldı. Kalbi önce heyecandan, sonra korkudan küt küt atmaya başladı. "Siz... Shane'i hücresinden kaçırmaya mı karar verdiniz?"

"Bunu son bir iyilik olarak kabul et," dedi Theo. "İstersen Bay Bishop'tan intikam aldığımızı da düşünebilirsin. Sonuçta bu senin de yararına, değil mi?"

"Amelie'nin haberi var mı?"

Theo'nun yüzü ifadesizleşti. "Herkes onun cesaretsizliği yüzünden ölürken Amelie gölgelerde gizlenmeyi yeğliyor. Hayır, haberi yok. Olsaydı bunun bir hata olduğu yolunda onlarca bahane öne sürerdi."

Bu bir *hataydı*. Claire sebebini bilmiyordu ama sezgileri böyle diyordu. "Onunla ilgileneceğine dair bana söz verdi," dedi Claire. "Onun bir planı var, Theo. Sizin karışmamanız gerekirdi."

"Amelie'nin planları sadece kendi çıkarına hizmet eder. Beni düşünmek zahmetine katlanmaz," dedi Theo. "Sana ve o çocuğa Morganville'den bir çıkış yolu sunuyorum. Hemen. *Bu gece*. Bir daha da buraya dönmeniz gerekmeyecek."

O kadar basit değildi. "Ailem."

"Onları da alabiliriz."

"Ama... Bishop bizi bulur," dedi Claire. "Vampirler, şehirden ayrıldıklarında Shane'in ailesini bulmuştu. Annesini öldürdüler."

"Shane'le babası son derece insani bir trajedi için vampirleri suçluyor. Shane'in annesi kendi canına kıydı. Aynı fikirde değil misin, Claire?" Claire vampirin neden onay beklediğini anlayamadı. Belki o da sözlerinin doğruluğundan emin değildi. Claire ona katılmayınca hüsrana uğradı. "Her neyse, zaten artık çok geç. Güvenli bir yere ulaştığımızda bunu yine konuşuruz. Biz yolumuza devam etmeden önce sizi Bishop'ın -ve Amelie'nin- ulaşamayacağı bir yere yerleştiririz."

Torunlardan biri -ortanca olan- kaba bir ses çıkarıp kağıtlarını fırlattı. "Büyükbaba, biz gitmek istemiyoruz!" Diğer çocuklar onu susturmaya çalıştı ama çocuk ayağa kalktı. "İstemiyoruz! Hiçbirimiz! Burada hepimizin bir hayatı var. Artık kaçmıyoruz. Burada güvendeydik. Şimdi yine yollara düşüp her şeye en baştan başlamamızı..."

"Jacob!" Bayan Goldman şoke olmuştu. "Büyükbabanla böyle konuşamazsın!"

"Bize hiç söz hakkı tanımıyorsunuz. Hala çocukmuşuz gibi davranalım istiyorsunuz ama biz çocuk değiliz, büyükanne. Bunu kabullenemediğinizi biliyorum. Bizi bırakmak istemediğinizi biliyorum ama kendi kararımızı verebiliriz."

Bayan Goldman ne diyeceğini bilemiyordu. Theo dalgınca başını iki yana salladı. "Peki. Dinliyorum. Ne karara vardınız?"

"Burada kalacağız," dedi Jacob. Kardeşleri de -kimi tedirgin de olsa- onu onaylayarak başını salladı. "Sen istersen gidebilirsin ama biz Bishop'ın bizi kaçırmasına izin vermeyeceğiz. Ne dersen de, senin yaptığın kaçmak. Onu bizi sürgün etme zahmetinden kurtarıyorsun."

"Çekindiğim şey sürgün olsaydı sana katılırdım ama değil."

"Bizi öldürmeye çalışacak mı diyorsun?" Jacob başını iki yana salladı. "Hayır. Artık devir değişti, baba. Kimse bizi avlamaya kalkmayacak."

"Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da birilerinin bizi durmadan avlamaya çalıştığıdır," dedi Bayan Goldman.

"Otur, Jacob. Hepiniz oturun. Daha fazla tartışmayacağız. Arkadaşımızın önünde kabalık ediyorsunuz."

Jacob, Claire'e ters ters bakıp yerine oturdu. Bu daha önce Claire'in aklına gelmemişti ama Morganville bir vampirin yaşayabileceği en güzel yerdi. Tanınmamak için sürekli bir endişeyle yaşamak zorunda değillerdi. Yerleşip kök salma, arkadaş edinme, bir hayat kurma imkanları vardı.

"Theo," dedi Bayan Goldman başıyla kapıyı işaret ederek. "Birinin geldiğini duyuyorum."

"Onun kulakları benimkilerden iyi," dedi Theo, Claire'e. "Burada kal. Ben onları içeri alayım."

"Ama..."

"Burada kal. Korkacak bir şey yok. Az sonra çocuk yanında olacak."

Çıkıp kapıyı kapattı. Bayan Goldman çocukların yanına gidip alçak sesle -konukların önünde yaramazlık yapan çocuğuyla konuşan bir anne gibi- bir şeyler söylemeye başladı. Claire ne yapacağını şaşırmıştı. Shane'i hapisten çıkarmayı başarmışlarsa... Bu iyi bir şeydi, değil mi? Amelie'nin planına uymuyor diye kötü olmak zorunda değildi ki.

Claire telefonunu çıkarıp Cam Ev'i aradı. Cevap yoktu. En azından ilk üç çalışta.

Dördüncüde sanki telefon açıldı ama Bayan Goldman'ın haykırışı tüm sesleri bastırdı.

Kapı güm diye açıldı ve Theo uçarak Claire'e çarptı, ikisi birlikte yere devrildi. Telefon Claire'in elinden fırlayıp eski bir koltuğun altına kaçtı. Theo'nun omzu karnına gel-

miş, Claire'i nefessiz bırakmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerinin önünde siyah benekler uçuşuyordu.

Bayan Goldman onun üstünden atlayıp ayağa kalkmaya çalışan Theo'yu çocuklarla birlikte bir köşeye çekti ve önlerine geçip dişlerini göstererek cesurca düşmanlarının karşısına dikildi.

"Yapmayın," dedi kapı eşiğinden, alaycı bir ses. "Şiddete ne gerek var?" Vampirin yüzüne ışık vurunca Claire karnına yumruk yemiş gibi oldu. Karşısında Bishop'ın gözdesi Ysandre duruyordu. Siyah deri pantolon ve kapüşonlu bir monttan oluşan iş kıyafetlerini giymişti. Kıpkırmızı dudakları hariç tamamen siyah ve beyazdan ibaretti. "Sana bir şey getirdim, hanımefendi."

Arkasına uzanıp iki kişiyi saçlarından tutarak önüne çekti. Goldman'ların yanlarında olmayan oğluyla kızı, Clarence ve Minnie'ydi. Başlarına ne gelirse gelsin vampirlerin hırpalandığı çoğunlukla belli olmazdı ama bu ikisini görünce Claire yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Onları bırak," dedi Bayan Goldman. "Çocuklar! Buraya gelin!"

"Hemen olmaz," dedi Ysandre vampirlerin saçlarına asılarak. "Önce konuşmamız gerek. Bay Bishop ailenizin ona verdiği sözü tutmamasına çok içerledi. Sizin burada kalıp özgürce yaşamanıza izin verdi. Karşılığında siz de onun işlerine karışmayacaktınız. Ama karışmışa benziyorsunuz. Çünkü bu iki tatlı çocuğu onun düşmanlarını hapisten kurtarmaya çalışırken yakaladık."

Claire donakaldı. Bir köşeye büzüşmüş titriyor, güçlükle nefes alıyordu. *Çalışırken. Hapisten kurtarmaya çalışırken.*

Başaramamışlardı. Shane hala hapisteydi.

Ysandre yalnız gelmemişti. Goldman'ların çocukları annelerine doğru itilirken arka taraftaki karanlığı bir vampir ordusu doldurdu. "Burayı bilmiyordum," dedi Ysandre. "Demek altından tünel geçiyormuş. Ne güzel. Size gelirken güneş yanığından bile çekinmemize gerek kalmadı." Parlak, siyah saçlarını geriye tararken Claire'i süzdü. "Vay vay vay. Küçük Bayan Kusursuz da buradaymış. Bay Bishop buna çok üzülecek."

Claire ayağa kalkmaya çalışınca az kalsın yere düşüyordu. Canı henüz yanmıyordu ama yanacağı kesindi. Çürüklerin yanında birkaç kası da ezilmiş olabilirdi.

Theo Goldman onu yakaladı. Claire bakmazken ayağa kalkmış, şimdi de ona yardım ediyordu. Yakından bakınca, Ysandre için yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemeye rağmen gözlerindeki ıstırap belli oluyordu.

"Galiba seninle gelmemiz gerekiyor," dedi Theo. "İyiliksever efendimizle bir kere daha görüşeceğiz herhalde."

"Bazılarınız görüşecek," dedi Ysandre. "Bazılarınız ise görüşmeyecek." Parmağını şaklatarak Claire'i işaret etti. İki iriyarı vampir onun arkasından fırlayıp Claire'i kollarından yakaladı. Onlara engel olmaya çalışan Theo'yu iterek durdurdular. "Sizi Bay Bishop'ın eski bir dostuyla tanıştırmak istiyorum. Pennywell. Gerçi daha önce de tanışmış olabilirsiniz."

Claire, Common Grounds'ın karanlık salonuna doğru çekilirken doğum gününde Bishop'ın ofisinde gördüğü yabancının yanından geçti. Hani şu erkek mi kadın mı olduğu anlaşılmayan vampir. Pennywell, Claire bir hiçmiş gibi umursamazca onun yanından geçerek Goldman'ların tutulduğu odaya girdi.

"Dur!" dedi Claire. "Ne yapacaksın?"

Pennywell onu duymazdan geldi. Ysandre dönüp Claire'e göz kırptı.

"Sen artık buradakileri merak etme," dedi sahte bir sempatiyle. "Senin yeterince derdin olacak zaten. Güle güle, Claire."

7

Common Grounds'ın altındaki, insanı şaşırtacak kadar büyük ve aydınlık tünele gizli bir merdivenden iniliyordu. Tuğla duvarların arasından çıkılan labirentin geniş kolunda onları bir limuzin bekliyordu. Vampirlerden biri arka kapıyı açıp Claire'i içeri soktu ve onun peşinden arabaya bindi. Diğeri de ön koltuğa geçti ve birkaç saniye içinde Morganville'in altındaki gizli dünyada yol almaya başladılar. "Hey," dedi Claire. Arkada onun yanında oturan vampir ona şöyle bir bakıp kafasını çevirdi. Claire'in iki katıydı ve tek parmağıyla onu ikiye bölebilecek gibi görünüyordu. "Onlara ne olacak?"

Vampir cevabı bilmiyormuş gibi değil de umursamıyormuş gibi omuz silkti. Goldman'lar ona pek bir şey ifade etmiyordu. Claire'in ise o kadar bile değeri yoktu.

"Adın ne?" dedi Claire. Sorduğu soruya kendi de şaşırdı ama nedense bilmek istiyordu. Nasıl Dean'in ağabeyi, Dört

Numaralı Kötü Adam olmaktan öte hiçbir özelliği olmayan biri değilsa, bu vampirin de bir adı, bir geçmişi, belki başına gelebilecekleri umursayan yakınları vardı.

"Adım seni ilgilendirmez," dedi vampir, tuğla duvarlar dışında hiçbir şey olmamasına rağmen camdan bakmayı sürdürerek.

"Sana kısaca Hiç Kimse diyebilir miyim?" Bu Eve'den beklenecek türde bir espriydi. Claire'in eline yüzüne bulaştırdığı belliydi çünkü vampir gözünü bile kırpmadı.

Shane'e ne olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Araba hızla tünelden çıktı, bir rampayı tırmandı ve iş hanına benzeyen bir binadan yola fırladılar. Claire'in anne babasının evine yakın bir sokaktaydılar. Claire orayı iki yanmış evden ve köşedeki sarı evin hayvan şeklinde kırpılmış çalılarından tanıdı. Hep o sincabın bir garip olduğunu düşünmüştü.

Limuzin hız kesmeden yoluna devam etti. Rastladıkları bisikletler, arabalar, hatta günbatımından kaçan bir-iki yaya kenara çekilip onlara yol verdi. Karartılmış camlara rağmen vampir sürücü güneş gözlüğü ve eldiven takmış, yüzünün büyük kısmını da kapatmıştı. *Genç olmalı*, dedi Claire içinden. Yaşlı vampirler güneşi bu kadar takmıyordu. Canları yanabilirdi ama ölmezlerdi.

Claire ölümüne yol açmayacak bir şeyler bulup söyleyemeden limuzin geniş ve gölgeli bir yola girdi. Yolun sonunda tanıdık binalar ve Kurucu Meydanı'nın yeşillikleri göze çarpıyordu.

Onu Bishop'a götürüyorlardı.

Claire koltukta yavaşça kayıp vampirden uzaklaştı. Araba bir kere daha dönmek için yavaşlayınca kapıyı açıp kendini dışarı atmayı denedi.

Kapı kilitliydi. Tabii ya. Yanındaki vampir dönüp ona bakmadı bile.

Bir rampadan inip yine yolların altına girdiler, otuz saniye sonra yeraltına park etmişlerdi. Claire plan yapmaya çalışıyor, hiçbir şey bulamıyordu. Theo ona çarptığında cep telefonu kaybolmuştu. Gerçi öyle olmasaydı bile kimi arayacaktı ki? Çantasının dibinde tahta bir kazık vardı ama onu da belki -belki- yüz yüze bir dövüşte kullanabilirdi. O da yanındaki iki vampirden çok daha zayıf bir rakibe karşı olursa.

"İn," dedi arka koltuktaki vampir, kilitler açılınca. "Kaçmaya kalkma."

Claire'in öyle bir niyeti yoktu. Gücünü daha uygun bir zamana saklayacaktı.

Asansöre binerken hala o uygun zamanı bulamamıştı. O çelik kutudaki rezil müzik yayını durumu iyice kabusa çeviriyordu.

Asansörün kapıları geniş, resmi bir salona açıldı. Bay Bishop'ın hoşgeldin şöleninden önce kostümlerini giyerek Myrnin'le geldikleri salondu bu. Balo salonunun kapıları kapalıydı. Vampirler onu Bishop'ın ofisine doğru götürdü.

Kapıyı Michael açtı. Genç vampir bir an sakinliğini yitirecek gibi oldu, derken toparlanıp gelenlere yol verdi. Odada başka kimse yoktu.

Bishop bile.

"Neler oluyor?" dedi Claire. "Ben sanmıştım ki... Nerede o?"

"Otur ve sesini kes," dedi arka koltukta yanında oturan vampir onu bir sandalyeye doğru iterek. Michael yardım etme isteğine yenik düşmek üzereyken Claire başını iki yana salladı. *Değmez.* Henüz erkendi.

Kapı açıldı, Bishop içeri girdi. Üstünde bir gün önceki siyah takım ve beyaz gömlek vardı. Claire'e vahşi bakışlar atarak masasına oturdu.

Ona daha önce hiç böyle bakmamıştı. Bu iyiye işaret değildi.

"Buraya gel," dedi Bishop. Claire istemese de dövmenin harekete geçtiğini hissetti. O ne kadar direnirse direnşin koluna kazılı güç, Bishop'ın sesine itaat ediyordu. Yine de Patience Goldman haklıydı. Canı eskisine göre daha az acıyordu. Dövme gerçekten de etkisini yitiriyor olabilirdi.

Öyleyse bile karşı koyup bunu Bishop'a belli etmek akıllıca olmazdı. Claire derin bir nefes alıp masanın önüne sürüklenmeye göz yumdu. Bishop öne eğilip soğuk, boş gözlerle ona baktı. "Goldman'ın ne yapacağını biliyor muydun? Ona sen mi akıl verdin?"

"Hayır," dedi Claire. Suçu üstlenmesinin Theo'ya bir faydası olup olmayacağını bilmiyordu.

Bishop bir süre daha onu süzdükten sonra arkasına yaslandı. "Zaten önemi yok," dedi. "Öylelerine güvenilmeyeceğini bildiğim için onları gözetliyordum. Sana güvenilme-

yeceğini de biliyorum, ufaklık. Seni kendime bağladım ama evcilleştirmedim. Sen de tıpkı kızım Amelie gibi, göründüğün kadar kolay lokma değilsin. Seni kendi Koruması'na alması doğal."

"Goldman'lara ne yapacaksın?"

Bishop bir yumrukla masayı göçertti. "Kontrollü davranmaktan sıkıldım. Bu şehir benimle dalga geçilmeyeceğini öğrenecek. *Sen* de öğreneceksin."

Claire ona laf sokmamak için kendini zor tutuyordu ama kıvılcımlarını gördüğü öfkenin ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydı. Bir süre sessizce durup bekledi. Tam masanın önünden çekilecekken Bishop elini kaldırdı. "Dur. Sana bir şey vereceğim."

Bishop parmağını şaklatınca kapı açıldı ve Shane içeri girdi. Claire hücrede farketmemişti ama Shane birkaç ay öncesine nazaran çok zayıflamıştı. Öfkeden titriyordu, her yeri yara bere içindeydi. Bishop'ı görünce ona doğru koştu.

"Dur!" dedi Claire. "Shane, hayır!"

Shane durmadı, gerçi buna gerek de kalmadı. Michael odanın diğer ucundan fırlayıp onu yakaladı.

"Bırak beni!" Shane ağzından köpükler saçıyordu. "Lanet olsun sana Michael. Bırak beni!"

Kurtulmak için çırpındıysa da Michael onu iterek duvara kadar götürdü ve orada tuttu. Claire, Michael'ın yüzünü göremiyordu ama biraz da olsa Shane'i görebiliyordu ve onun ifadesinin değiştiğini farketti. Shane bir mesaj almış gibi direnmeyi kesti.

"Ben iyi bir efendiyim," dedi Bishop hiçbir şey olmamış gibi. "Benden doğum günü hediyesi istedin, ben de sana bir ziyaret hakkı verdim. Sonra hediyem bana küçük göründü. Sana istediğini vereceğim. Shane artık serbest."

Claire nefes almaya, göz kırpmaya, hareket etmeye cesaret edemedi. Onun ve Shane'in tüm umutlarını öldürecek bir numara olmalıydı bu. "Neden?" dedi sonunda. Dudakları uyuşmuştu. "Neden şimdi?"

"Çünkü bana karşı çıkmanın ne demek olduğunu ikinize öğreteceğim ve öğrendiklerinizi herkese yaymanızı istiyorum. Michael. Onları tut ama dikkat et, her şeyi görebilsinler. Öğrencilerimin dersi kaçırmasını istemem."

Bishop'ın kontrolü birden yok olunca Claire, Michael'a doğru sendeledi. Michael onu belinden yakaladı ve kulağına eğildi. "Kıpırdama," dedi fısıltıyla. "Ne olursa olsun kıpırdama. Lütfen. Ben sizi korurum."

Michael'ın diğer yanında Shane çıt çıkarmadan bekliyordu. Bishop'a değil, korkuyla Claire'e bakıyordu. Ona bir şey olmasından korkuyordu. Claire gülümsemeye çalıştı ama ortaya nasıl bir görüntü çıktığından emin olamadı.

Shane ağzını açtı, daha bir şey diyemeden bir vampir içeri zayıf, kır saçları keçeleşmiş, yüzü yaralı bir adam getirdi.

Shane'in babası. Claire'in hücrede gördüğü zamana göre daha yaşlı görünüyordu. Zamanında onun ödünü patlatan, o irikıyım canavardan eser kalmamıştı.

"Bakıyor musun, Shane?" dedi Bishop. "Dersini al ki aynı hataları bir daha yapma."

"Baba," dedi Shane. "Baba?"

Frank Collins elini uzatıp Shane'e sakin olmasını işaret etti. "Önemli değil. Bana hiçbir şey yapamaz artık." Bishop'ın karşısına dikildi. "Ben her şeyi yaşadım. Yapabileceğin hiçbir şeyden korkmuyorum, kan emici. Öldür beni de bitsin bu iş."

Bishop masanın arkasında yavaşça ayağa kalktı.

"Beni yanlış tanımışsınız, Bay Collins. Sizi öldürmeyeceğim. Ben öyle şeyler yapmam. Siz çok değerlisiniz."

Soluk ellerini yıldırım gibi uzatarak adamı yakaladı ve masaya doğru çekti. Claire dişlerin parıltısını ve Bishop'ın kırmızı gözlerini görünce gözlerini kapattı. Isırma anını görmedi ama Shane'in haykırışını duymaması mümkün değildi.

Otuz saniye içinde her şey bitti. Shane, Michael'ın ellerinden kurtulmak için çırpınıyordu.

Claire hiçbir şey yapmadı. Yapamadı.

Bay Collins'in yere düştüğünü duyunca gözlerini açtı. Çok yanılmıştı.

Bishop'ın işi bitmemişti.

Bishop kendi bileğini ısırıp parçaladı, Frank Collins'in ağzını açtı ve kanını onun ağzına akıttı. Claire bunu daha önce de görmüştü. Aynı şeyi Amelie de Michael'a yapmıştı. Bir vampir yaratmak Amelie'yi neredeyse tüketmişti.

Oysa Bishop hiç zorlanmıyordu.

"Hayır," dedi Shane. "Hayır, *dur*."

Frank Collins gözlerinin önünde öksürüp güçlükle nefes alarak hayata döndü. Acı haykırışlarının sonu gelmeyecek gibiydi.

Geldiğinde, o artık Frank Collins değildi.

Açtığı gözleri kıpkırmızıydı.

"Gördün mü?" dedi Bishop bileğini siyah ceketine silerek. "Ben acımasız değilim. Babanı hiç kaybetmeyeceksin, Shane. O hiç ölmeyecek."

Claire, Shane'in hıçkırıklarla karışık hızla nefes alıp verdiğini duyuyor ama ona bakamıyordu. Onu tanıyordu. Shane onu bu halde görmesini istemezdi. Shane'in önceliği her zaman Claire'i korumaktı.

Michael, Claire'e bir bakış attıktan sonra Shane'e döndü.

"Benimle uğraşma," dedi. "Ne yeri ne zamanı."

Shane ona bakmıyordu bile. Onun gözü babasındaydı.

Bishop'ın yanında duran Frank Collins de oğluna bakıyordu ama onun bakışlarında endişe yoktu.

Açlık vardı.

"Umarım bugün herkes bir şey öğrenmiştir," dedi Bay Bishop. "Birincisi, Morganville'de olup biten her şeyden haberim var. İkincisi, aptalca isyankarlıklara tahammülüm yok. Üçüncüsü... O kadar merhametliyim ki bugün başka kimse ölmeyecek. Goldman'lar bile. Ben uygun bir ceza bulana kadar güvenli bir yerde tutulacaklar." Michael'ın omzuna dokundu. "Arkadaşlarını evlerine götür. Yolda bir

yabancı -ya da bir akrabaları- kanlarını kurutursa korkunç bir trajedi olur."

Claire, Shane'in titreyen, soğuk ellerini tutup onu kendine bakmaya zorladı.

"Gidelim," dedi Claire. "Buradan gitmeliyiz, Shane. Hemen."

Claire onun anladığından emin değildi ama Shane biraz sakinleşince Michael'ın da yardımıyla yürümeye başladılar.

Kapıdan çıkmaları hiç bitmeyecek gibi gelen bir on saniyeyi buldu. Kapıda görevli vampirlerin bakışları Claire'e kendini piknik sepetinde kalan son sandviç gibi hissettirdi.

Asansöre bindiklerinde Shane girdiği transtan kurtuldu.

Ne yazık ki.

Michael garaj düğmesine basmakla meşgul olduğu için boş bulundu, Shane şansının da yardımıyla onun yüzüne sağlam bir yumruk indirdi. Vampir gücüne rağmen Michael sendeledi.

Shane ikinci hamlesini yapmaya çalışırken Michael onun yumruğunu avcuyla tuttu. "Yapabileceğim bir şey yoktu, Shane," dedi. Sözlerinin altında başka bir şey vardı. Çok daha şefkatli bir şey. "Kafes dövüşünü başka bir zaman, Claire ortamızda değilken yaparız, tamam mı?"

Claire tam olarak ortalarında sayılmasa da ortaya çok yakındı. O daracık yerde kavga ederlerse yara almadan çıkması mucize olurdu.

Shane durdu, varlığını yeni hatırlamış gibi Claire'e baktı. Bir an yüzü tamamen ifadesizdi, derken bu maske bütünüyle indi. Acı, öfke, rahatlama...

Ve dehşet.

Michael'a 'sonra görüşeceğiz' der gibi baktıktan sonra yeniden Claire'e döndü. Aralarında yaklaşık bir metre vardı ama birbirlerinden sanki kilometrelerce uzaktılar.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Claire. "Tanrım, Shane. *Çok üzgünüm.*"

Shane öne bir adım atıp ona sımsıkı sarıldı. Claire'e ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Asansör inerken hiç konuşmadılar. Claire onun nefes alıp verişini dinledi. Shane belli belirsiz bir sesle inleyip geri çekilince Claire onun elini tuttu.

"Hadi," dedi Claire, Michael kapıyı açınca. Karanlık garaja girdiler. Claire dışarıda tehlikenin kol gezdiğini biliyor ama umursamıyordu. Çok yorgundu ve Shane'e yaşattıkları için herkese o kadar kızgındı ki önüne bir çıkan olursa kazığını anında kalbine saplardı. Amelie. Sam. *Michael.* Michael'ın olanları durdurmak için parmağını bile kıpırdatmadığına hala inanamıyordu. Öylece durup izlemişti.

Shane ürkütücü sessizliğini koruyordu. Michael vampir arabasının kapılarını açınca Shane'le Claire arkaya geçip onu önde yalnız bıraktı.

Buna itirazı varsa bile Michael bunu kendine sakladı.

Shane yol boyunca Claire'in elini sıkıca tuttu. Karanlık tünellerden ve ışıksız caddelerden geçtiler. Claire nereye git-

tiklerine dikkat etmiyordu. Shane'in elini tuttuğu sürece nerede olduklarının bir önemi yoktu. Yan yana oldukları sürece. Shane'in acısı kara bir bulut gibi ikisinin de tepesindeydi ama hiç olmazsa birbirlerine tutunabiliyorlardı. Claire böyle bir anda yalnız olmayı düşünemiyordu bile.

Michael arabayı durdurup arka kapıyı açınca Claire onun Bishop'ın sözlerine harfiyen uyduğunu anladı.

Onları kapıya kadar getirmişti.

Cam Ev'in Viktorya Dönemi'ni anımsatan görkemi geceyi yarıyordu. Meşe yaprakları hışırdıyor, komşularının ağacındaki kargalar yaygara koparıyordu. Claire kargaların alacakaranlığı sevdiğini hatırlıyordu. Tüm mahalle miksere atılmış cam parçalarını andıran seslerle dolmuştu.

Claire, Shane'i arabadan indirip bahçe kapısını açtı. Basamakları çıkarlarken ön kapı açıldı ve Eve göründü. Bugün baştan aşağı siyahlar içinde değildi. Mor bir elbise giymiş, kırmızı tozluklar takmıştı. Ayağında apartman topuklu siyah ayakkabılar vardı. Bir elinde kazık, diğerinde gümüş bıçak tutuyordu. Onları görünce ikisini de yere bırakıp kendini Shane'in üstüne attı.

Hazırlıksız yakalanan Shane onu güçlükle tuttu.

"Çıkmışsın!" diye bağırdı ve Shane'e bir kere daha sarılıp merdivenin tepesinde zafer dansı yapmaya koyuldu. "Biliyordum, Collins! Biliyordum! Çakın hadi..."

Eve elini kaldırdı ama Shane sadece bakmakla yetindi. Gülümsemesi donan Eve önce Claire'e, sonra Michael'a baktı.

"Tanrım," dedi elini indirerek. "Ne var? Ne oldu?"

"Burada olmaz. İçeri girelim," dedi Michael. "Hemen."

Shane çok uzağa gidemedi. Koridorda birkaç adım attıktan sonra pes edip durdu. Başını duvara yaslayıp yere çöktü ve ellerine bakarak öylece oturdu.

Claire onun yanında olmanın ötesinde ne yapacağını bilemiyordu. Tam Shane'in yanına oturacakken Eve onu dirseklerinden yakalayıp sarstı. "Hey! *Ne oldu?* Evi aradın ama görüşme yarıda kesildi. O zamandan beri aklıma gelen herkesi arayıp sizi soruyorum. Hannah da sizi arıyor. Ne oldu?"

"Shane'in babası," dedi Claire. Eve onu bırakıp bir eliyle ağzını kapattı. Sarsıcı bir haber geleceğini tahmin ediyordu. "Bishop... Bishop onu vampire dönüştürdü. Gözümüzün önünde." Claire, Shane'e baktı. "Onun gözü önünde."

Eve ne söyleyeceğini bilemeden onlara baktı, sonra Michael'a döndü. "Sen bir şey yapamadın mı?"

Michael başını eğdi. "Hayır."

"Hiçbir şey mi?"

Michael hırsla duvarı yumrukladı. Eve irkilip gerileyince az daha Shane'e takılıp düşüyordu.

"Hiçbir şey," dedi Michael, Claire'in içini cız ettiren bir çabayla kendine hakim olmaya çalışarak. "Hiçbir şey. Eğer bir şey yapsaydım Bishop artık onun hakimiyeti altında olmadığını anlardı. O da bunu bekliyor zaten. Olanlar ne Shane ve Claire'le ne de Shane'in babasıyla

ilgili. Asıl konu, benim hala Bishop'ın köpeği olup olmadığım."

Shane yavaşça başını kaldırdı, Michael'la ikisi bir süre bakıştı.

Michael yere çöktü. "Yapabilsem onu çoktan öldürmüştüm," dedi. "Ama gücüm yetmez. Bunu o da biliyor. Beni yanında tutmasının asıl sebebi de bu. İçten içe onun kafasını koparmak istediğimi biliyor ve bununla çok eğleniyor."

"Yani babam senin uygulamalı dersindi sadece," dedi Shane. "Öyle mi?"

Michael elini Shane'in sıyrık içindeki dizine koydu.

Neyse ki kanamıyordu.

"Onun işini bitireceğiz, Shane. Bitireceğiz."

"Biz dediğin kim?" dedi Shane bıkkın bir şekilde. Gözlerini kapatıp başını tekrar duvara yasladı. "Beni yalnız bırak yeter. Çok yorgunum. Şu an... çok yorgunum."

Eve, Michael'ın omzuna dokundu. "Hadi," dedi. "Onu rahat bırakalım. Zamana ihtiyacı var."

Shane acı acı güldü. "Evet, zaman. Tek ihtiyacım olan o." Sanki başka biri konuşuyordu.

Michael gitmek istemiyordu ama Eve elinden çekip onu kaldırdı. Sonunda birlikte salondan çıkıp yerde oturan Shane'i tek başına bıraktılar.

"Hey," dedi Claire onun yanına oturarak. "Bütün gece burada mı oturacaksın?"

"Olabilir."

"Düşünüyordum da..."

"Ne? Kendime geleyim de video oyunu mu oynayalım? Bir şeyler mi atıştıralım? O kadar kolay değil, Claire. O benim..." Shane'in sesi çatladı. "O benim *babamdı*. Hayatta korktuğu tek şey başına geldi ve ben seyretmekten başka bir şey yapamadım. Düşünemiyorum bile."

"Biliyorum," dedi Claire başını onun omzuna yaslayarak. "Üzgünüm."

Uzun süre birlikte orada oturdular. Eve'le Michael arada bir onlara bakmaya geliyordu. Sonra Claire onların yukarı çıktığını gördü.

Ev sessizliğe büründü.

"Soğuk," dedi Shane. Yerin rahatsızlığına rağmen Claire'in uykusu gelmişti. Shane'in sesi onu yerinden sıçrattı.

"Evet, galiba. Sonuçta yerde oturuyoruz." Yerin suçu olmasa gerekti bu.

Shane bir an duraksadı. "Bütün gece burada oturmak çok aptalca."

"Kendini daha iyi hissedeceksen o kadar da aptalca olmayabilir."

Shane bacaklarını esneterek içini çekti. "Üşütmenin bana bir faydası olacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca bir tahta parçasından daha yumuşak bir yatağa ihtiyacım var. Mümkünse eski sahibi Bubba adında, sindirim sorunları yaşayan biri olmasın."

Bu neredeyse eski Shane'di. Claire doğrulup ona baktı. Bir saniye sonra Shane de ona döndü. Mutlu olmasa da... daha iyi görünüyordu.

Daha iyi olmaya çalışıyordu.

"Merhaba demeyi unuttum," dedi Shane. "Bishop'ın ofisinde seni gördüğümde merhaba demeliydim."

"Şartları göz önüne alırsak bu ihmali görmezden gelebiliriz." Shane gözlerini kaçırmıyordu. "Uzun süre geçti. Şeyden... Bishop seni hapsettiğinden beri."

"Bilmez miyim," dedi Shane. "Anlatacak ilginç hapishane anılarımın olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Ne?" Yanaklarından başlayan bir kızarıklığın yüzüne yayıldığını hissetti. "Hayır! Elbette hayır! Ben sadece... Diyecektim ki..."

"Kekelemeyi kes."

"Senin yüzünden kekeliyorum. Sen bana öyle bakınca hep oluyor."

"Nasıl bakınca?"

"Yemekten sonra gelen tatlıymışım gibi."

Shane onun burnunu yaladı. Claire hafif bir çığlık atarak kaçtı ve burnundaki ıslaklığı sildi. Shane ona sarıldı. Dudaklarına bastırdığı dudakları sıcak, yumuşak ve ıslaktı. Tadı tatlıya değil Claire'in hayalindeki en güzel şaraba benziyordu. Yoğun ve anında çarpan türden. Shane'in dokunduğu her yer ısınıp gevşiyordu. Claire'in gözünde dünya silindi gitti.

Shane'le ikisinden başka hiçbir şey kalmadı.

Shane durup yanağını Claire'in kavrulan yanağına dayadı. Nefesleri kulağının üstüne düşen saçları havalandırıyordu. Shane derin bir nefes alınca Claire onun bir şey söylemeye hazırlandığını anlayıp erken davrandı.

"Dur," dedi Claire. "Şimdinin neden uygun zaman olmadığını ya da bunu neden yapmamamız gerektiğini anlatma. Şu anda babanı, benim ailemi ya da Bishop'ın ne yaptığını düşünmemiz gerektiğini söyleme. Ben burada, seninle olmak istiyorum. Yalnızca seninle."

"Ama ben burada olmak istemiyorum," dedi Shane.

Claire'in bir anda dünyası paramparça oldu. Böyle olacağını biliyordu. Ayrı kaldıkları onca zaman içinde Shane'in fikir değiştireceğini, Claire'de hoşlanmadığı bir sürü şey bulacağını biliyordu. Shane gibi biri Claire'i nasıl sevebilirdi ki? Shane başka kızlarla da çıkmıştı. Daha iyi kızlarla. Hem daha güzel hem daha akıllı kızlarla. Claire'in kuru kıçlı bir ezik olduğunu anlaması an meselesiydi zaten.

Yine de incindi. Hem de çok incindi. Göğsüne buzdan bir hançer saplanmış gibi oldu.

Gözlerine dolan yaşları bastıramadı, gırtlağına gelen hıçkırığı tutamadı. Shane irkilip onu omuzlarından tuttu. "Ne oldu?" dedi. "Ne dedim ben?"

Shane'e *önemli olmadığını* söylemek istiyordu ama önemliydi işte. Claire içinde büyük bir parçanın öldüğünü hissederken Shane ne yaptığının farkında değilmiş gibi ona bakıyordu.

Claire onun elinden kurtulup kaçtı. Genelde kaçan Shane olurdu ama bu kez Claire orada kalamazdı. Orada kalıp kendini aptal gibi hissetmek istemiyordu. Utanç içindeyken ve acı çekiyorken ona kibar davranmaya çalışmak elinden gelmezdi.

"Claire!" Shane ayağa kalkmaya çalıştı, bacaklarına söz geçiremedi. "Lanet olsun, bacaklarım uyuşmuş. Claire, dur!"

Claire durmadı. Shane nasıl becerdiyse hissetmediği bacaklarla onun peşinden geldi. Claire'i çekince birlikte kanepeye devrildiler. Claire onu iterek kaçmaya çalıştı. "Bırak beni!" dedi hıçkırarak. "Lütfen bırak!"

"Bana az önce ne olduğunu söylemeden bırakmam. Claire, yüzüme bak. Neden üzüldüğünü anlamıyorum."

"Peki," dedi titrek bir sesle. "Anlıyorum. Şu an benimle olmak istemiyorsun. Belki hiç istemeyeceksin. Biliyorum, uzun zaman oldu ve baban... Şimdi ben... Ah, bırak da gideyim."

"Neden bahsediyorsun sen?" Shane tam o anda durumu kavradı. Konuşulanları kafasından geçirirken birden gözleri büyüdü. "Tanrım, Claire, sen benim orada... Hayır. *Burada olmak istemiyorum,* derken orada olmak istemediğimi söyledim. Kıçımız buzdağına dönüşürken yerde oturmak istemedim yani. Seninle olmak istiyorum. Ama seninle *başka bir yerde* olmak istiyordum." Başını iki yana salladı. "Espri yapmak istemiştim. Mesela kanepede, diyecektim. Tamam, aptalca olduğunu kabul ediyorum. Özür dilerim. Öyle düşünmeni hiç... Bir dakika. Neden senden hoşlanmadığımı düşündün ki?"

Çünkü ben kızım, dedi içinden Claire. Yaşadığı rahatlamayla gevşemişti. *Çünkü hepimiz sersemiz ve kendimizi asla ama asla yeterli görmüyoruz.* Bunları söylemedi tabii. Erkek-

lerin bazı şeyleri bilmemesi daha iyiydi. "Şey... Zor bir gün geçirdim." Hala ağlıyordu ve susacak gibi de değildi. "Özür dilerim, Shane. Baban..."

"Hey." Shane onun yanağına dokundu. "Zor ama üstesinden gelirim. Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Hep öyleydi zaten. "Neden?"

Claire'in yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Çünkü şu an ağlayan ben değilim."

Claire başını salladı ve hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Shane onu sakinleşinceye kadar kollarında tuttu.

Ne olursa olsun Claire orada, onun yanında olduğu için mutluydu. *Şu an*, dedi içinden, *şu an mükemmel.*

"Shane?" Shane'in sıcaklığıyla gevşeyen Claire'in uykusu gelmişti.

"Efendim?"

"İlginç hapishane anıların var mı sahiden?"

"Pek yok. Seni kızdırdığım için özür dilerim," dedi parmağını onun yanaklarında, dudaklarında gezdirerek. Yavaşça. "Seni o kadar çok düşündüm ki. Bakışların, kokun, tadın..."

"Sapık."

Shane onu öptü. Öpüşmelerinde yeni bir şey vardı. Yakan, kavuran bir şiddet. Claire hiç tanımadığı hislerle dolup taştı. Mıknatısa tutulan metal gibi Shane'e çekiliyordu. Onu sırtüstü yatıran Shane'in ağırlığı Claire'in tüm benliğini hapsetmişti. Shane dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi Claire'i öpmeyi sürdürdü.

Nefessiz kalınca Claire'in dudaklarını bıraktı, ardından boynuna, tişörtünün sınırlarına yöneldi. Daha derinlere ulaşmak için bir eliyle tişörtü aşağı çekiyordu.

Yok ol, dedi Claire içinden tişörte. Çıkarmak için iki yanından tuttu.

Shane onu durdurdu. Claire ona baktı.

"Burada olmaz," dedi Shane. Claire dümdüz ona bakıp bekledi. "Ne oldu?"

"Her zamanki gibi, *Şimdi olmaz,* diyeceğini sanıyordum."

Shane gülümsedi. Kendine has gülümsemesiyle. Sert ama karşı konulamayacak kadar tatlı. "Claire, hapisten yeni çıktım. Rahip olmaya karar verdiğimi falan mı sanıyorsun?"

Claire'in her yerini bir ateş dalgası sardı. *Az önce evet dedi. Tanrım.* "Beni ne kadar özlediğini söyle."

"Her şey konuşarak anlatılmaz." Haklıydı. Claire kendisi gibi onu da farklı bir enerjinin sardığını hissedebiliyordu. "Önce emin olmalıyım. Gerçekten istiyor musun?"

Claire o ana dair ürkütücü düşüncelere kapılmak istemiyordu. Bir keresinde, kızların bilmemekten utandıkları şeyler söz konusu olduğunda kullandıkları o çekingen, kısık sesle Eve'e ilk seferin acıtıp acıtmadığını sormuştu. Eve hiç çekinmeden evet'i yapıştırmış ve birlikte olduğu ilk erkeğin korkunç biri olduğunu anlatmıştı. Claire bilinmeyenden içten içe korkarken bir yandan da Shane'in kollarına atılmak için sabırsızlanıyordu.

"Evet," dediği anda Claire'in kafasındaki bütün sesler sustu. "Evet, Shane. İstiyorum. Seninle olmak istiyorum."

Shane çekingence güldü. "Başkası söz konusu bile olamaz mı? O filmdeki yakışıklı herif bile mi? Hayır mı? Peki, tamam. Üstelemiyorum." Claire'i bir kez daha öptü. "Yukarı çıkalım mı?"

El ele kanepeden kalkıp merdivenden çıktılar. Shane birkaç adımda bir durup Claire'e sevgiyle bakıyor, onu öpüyordu. Yukarı çıktıklarında Claire'in her tarafı karıncalanıyor, titriyordu.

Shane kendi odasını işaret edince Claire başını iki yana salladı. Onun odası daha büyüktü ve koridorun ucundaydı. Orada daha rahat ederlerdi.

Shane derin bir nefes aldı. "Beş dakika," dedi. "Bir duş almam lazım."

Claire başıyla onayladı ama ondan ayrılmak istemiyordu. İkisi de her an fikir değiştirebilirdi.

Shane banyoya girerken Claire odasının kapısını açtı.

Eski odasının Eve tarafından herhangi bir şeye çevrilmiş olabileceğinden korkuyordu. Kurukafa desenli gotik elbiseler için bir depo, giderek artan vampir silahları için bir zula. Neyse ki oda aynı Claire'in bıraktığı gibiydi. Derli toplu, düzenli. Mobilyalar biraz tozlanmıştı, içerisi biraz soğuktu ama hemen ısındı. Ev onun varlığını hissetmiş, ona hoşgeldin diyordu sanki.

Yumuşak yatağında çarşafı ve battaniyesi duruyordu.

Claire yatağa oturdu. Elleri titriyordu. Şimdi Shane yanında olmadığı için mantığı yine dizginleri ele geçirmeye çalışıyordu.

Hayır, dedi inatla. *Seni bu sefer dinlemeyeceğim.*

Beş dakika geçmeden Shane içeri girdi. Islak saçları yüzüne yapışmıştı. Üstüne geçirdiği tişört de giderek ıslanıyordu.

Kapattığı kapıya dayanıp bir süre Claire'i seyretti.

"Şey," dedi. "Belki de ben..."

"Kes sesini, Shane," dedi Claire ve gidip Shane'i son defaymış gibi öptü.

Sonra da elini onun arkasına uzatıp kapıyı kilitledi. Yalnızca o ve Shane. Ne kapıyı çalabilecek arkadaşlar ne onları ayırmaya hazır aileler. Her şeyi mahvetmek için kuytularda bekleyen vampirler bile yoktu.

Bu kez hiçbir şey onların fikrini değiştiremeyecekti.

"Bir daha sakın bana hazır olup olmadığımı sorma," dedi Claire tişörtünü sıyırıp çıkararak. Serin hava tenine vurup onu ürpertti. Claire kızardığını ve her yerinin titrediğini biliyordu ama nedense bunların hiç önemi yoktu. Tişörtünü yere atarken aklından *Beni daha önce de böyle gördü*, diye geçiriyordu.

Shane yatağın kenarına oturmuştu, gözlerini ondan alamıyordu. Claire ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi ve onu da aynı yığına ekledi.

Beni daha önce böyle de gördü.

Sutyeninin kopçasını açmak için elini sırtına doğru götürdü.

Ama böyle görmedi.

"Dur," dedi Shane kendi tişörtünü çıkararak. Teni Claire'in hatırladığından daha solgun, kasları daha belirgindi. "Eşit olalım."

Claire güldü. "O zaman pantolonundan da kurtulman gerekiyor."

Shane sırıtarak pantolonunun önüne uzandı. "İç çamaşırımı mazur gör. Hapishane işi."

"İyi ki bunu daha önce söylemedin. Annemlerin yanında da söyleyeyim deme."

Shane'in pantolonu da ayakkabıları ve çoraplarıyla beraber yeri boyladı. Claire onu tepeden tırnağa süzdü. Bu kadar çıplaklık onu sersemletiyordu.

"Buraya gel," dedi Shane yataktan. "Soğuk."

Shane örtünün altına girdi, Claire de acemice onun yanına kıvrıldı.

Shane'in yanında yatmak ona hem tuhaf hem de çok doğru geliyordu. Birbirlerine döndüler. Aralarında sadece milimetreler vardı. Arzuyla, birbirlerine dokunmadan bakıştılar.

Shane'in gülümsemesi bir an dondu. "İstediğin zaman dur diyebilirsin."

"*Biliyorum.*"

"Hiç kızmam."

"Shane..."

"Neyse, sana bir şey söylemek istiyorum."

"Ne?"

Elinin dışıyla Claire'in yüzünü okşadı. "Seni seviyorum."

Claire nasıl olduysa ağlamamayı başardı ama Shane onun gözlerinin dolduğunu görmüştü mutlaka. "Bunu ilk kez söylüyorsun."

Shane rahatlamış gibiydi. "Evet. Sonunda, değil mi?"

"Sonunda," diye fısıldadı Claire. "Ben de seni seviyorum."

Shane onu kollarına aldığında Claire'in nefesi kesildi, kendini küçücük ve tamamen güvende hissetti. Sonuçta bu sadece bir kucaklaşmaydı, diğerlerinden bir farkı yoktu... Yine de farklıydı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi Shane. Claire onun parmaklarını sırtında hissetti. Ah, sutyeninin kopçasına dokunuyordu. Claire tüm benliğiyle sessiz sevinç çığlıkları atmakla meşgulken bile onun bu kadar deneyimli olması içini sızlattı.

Sonrasındaysa pek bir şey düşünemedi.

Filmlerdeki gibi değildi. Filmlerde güzel insanlar özenli kamera açılarıyla çekilir, her şey çok zarif görünürdü. Gerçekse heyecan ve sakarlığın bir karışımıydı. Arada Shane kot pantolonuna uzanmış, cüzdanından prezervatif çıkarmıştı. Filmlerde hiç gösterilmeyen bir şeydi bu (en azından Claire'in izlediği filmlerde). Shane bundan biraz utandı. Her şey Claire'e daha gerçek geliyordu. Tüm hayallerinden daha gerçek.

Shane bir sürü soru sordu. Claire başta bunu yadırgadı, sonra Shane'in de kendisi kadar gergin olduğunu anladı. Claire'i mutlu etmek istiyordu.

Claire'i mutlu etti.

Eve'in uyarılarına rağmen acı yine de onu hazırlıksız yakalayıp elektrik akımı gibi vücudunu sardı. Shane ona sarılıp yardım etmeseydi Claire ne hissederdi, bilmiyordu. Ama Shane yanındaydı, her şey yolundaydı.

Sonra daha da iyi oldu.

Devamıysa *inanılmazdı*. Claire sebebini bile bilmeden biraz ağladı. Yaşadığı duygular fazla yoğundu. Dayanılmazdı.

"Farklıymış," diye fısıldadı sonunda. Birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. "Düşündüğümden farklıymış."

"Nasıl farklıymış?" Shane'in sesinde endişe vardı. Claire onu öptü.

"İyi bir farklılık. Anlamlıydı. Mesela şu an hiç çıplakmışız gibi gelmiyor, değil mi?" Doğruydu. Claire onun yanında kendini korunmasız hissetmiyordu. "Seninleyken korku duymuyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Shane öylesine bir *hı hı* yaptı. "İyiydi yani."

"İyi mi?" Claire bir dirseğinin üstünde doğrularak ona baktı. "Ağzımdan iltifat almaya mı çalışıyorsun?"

"Neden? Aldım mı?"

"Aptal." Claire tekrar uzanıp ona sarıldı. Shane'in eli Claire'in belinde geziniyordu. "Sana yalan söylemeyeceğim. Çok yoğundu. Canım da yandı. Ama evet... İnanılmazdı."

"Canının yanmasına çok üzüldüm," dedi Shane. "Bir dahaki sefere..."

"Biliyorum. O kadar da kötü değildi. Merak etme." Shane'in kolu dünyanın en rahat yastığıydı.

"Kendimi farklı hissediyorum. Farklı görünüyor muyum?"

Shane onun yüzüne düşen saçları geriye taradı. "Burası hayli karanlık ama evet, görebiliyorum."

Claire'in gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Evet." Shane onun alnına dokundu. "Burada *Claire bakire değil,* yazıyor."

Claire'in yüzünü ateş bastı. "Çok kötüsün."

"Ah, gerçek ortaya çıktı."

"Ciddiyim. Kendimi farklı hissediyorum. Sanki başka biriyim. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Shane. "Anlıyorum. Morganville'de her sabah uyandığımda ben de öyle hissediyorum."

Claire onu öptü ve hüznün tadını aldı. Shane derin bir iç geçirdi. "Tanrım. Sana ihtiyacım vardı. Bunu kaç kere düşündüğümü tahmin bile edemezsin. İşin tuhaf yanı, şu an sana daha az ihtiyacım var da diyemem. Hatta galiba daha çok var."

Claire'in gözünde bu tam bir aşk tarifiydi. İstediğini düşündüğün şeyi aldığında da o kişiye ihtiyaç duymayı sürdürüyordun.

"Baban beni öldürecek. Haklı da," dedi Shane uzun bir sessizlikten sonra.

Claire annesiyle babasını hiç düşünmemişti. Aklına bin bir düşünce doluverdi. İşler karışacaktı. "Bir şey olmaz,"

diye fısıldadı. Elini Shane'in göğsüne koydu. Shane de elini onun elinin üstüne koydu. "İyi olacağız."

Birbirlerinin kollarında uyudular ve ertesi sabah geç vakitte kuş sesleriyle uyandılar.

Kargaların gürültüsüyle değil.

Kuşların şarkılarıyla.

8

"Çok fena basıldınız!" dedi Eve. Claire duştan yeni çıkmış, sırtında çantasıyla merdivenden iniyordu.

Eve yemek masasına oturmuş kola içip büyük bir dikkatle *Cosmo* okuyordu. Pembelere -ya da Eve'in deyimiyle ironik pembelere- bürünmüştü. Tişörtünün üstünde kafataslı ve kemikli zehir amblemi vardı. Kısa pantolonunun kenar kıvrımları da kurukafalarla süslenmişti. Atkuyruğu saçlarını bağlayan kurukafalı toka sanki *alay edin de göstereyim* der gibi havaya dikilmişti.

"Efendim?" Claire yürümeyi sürdürdü. Eve dergiden başını kaldırmadı.

"Deneme bile," dedi. "O bakışları bilirim."

"Hangi bakış?" Claire mutfak kapısını açtı.

"*Ben artık kadınım* bakışı. Eyvah, sakın bana bir şey anlatma. Sonra on yedi yaşında olduğun için başının etini yemem gerekir." Claire söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Eve içini

çekti. "Uslu çocuk olup sana gözü gibi baksa iyi olur, yoksa elimden çekeceği var. Aaa, Shane'in tişörtü mü o?"

Öyleydi. "Hayır." Claire telaşla mutfağa girdi.

Michael kahve makinesinin başında düğmeye basıyordu. Claire'e bakıp kaşlarını kaldırdıysa da bir şey söylemedi.

"Ne var?" dedi Claire. Çantasını masaya koyup bir bardak portakal suyu aldı. "Kirayı falan mı unuttum?"

"Konuşacak kiradan başka şeylerimiz var."

"Ne gibi?" Claire bakışlarını portakal suyundan ayırmıyordu. "Bishop'ın yanında gizli ajanlık yapmaya öldürülene kadar devam etmeyi düşünüp düşünmediğin gibi mi? Endişeleniyorum, Michael."

Michael derin bir nefes aldı, altın sarısı buklelerini yolmak istermiş gibi elini saçlarında gezdirdi. Elindeki kesik, iz bile bırakmadan yok olmuştu. "O konuda başka bir şey söyleyemem. Şimdiye kadar konuşarak büyük risk aldım zaten."

"Seni ele mi verdim peki? Hayır. Çünkü Patience Goldman'ın dediğine bakılırsa..." Claire kolunu sıyırıp dövmesini gösterdi. Mürekkep artık zar zor görünüyordu ve neredeyse hiç hareket etmiyordu. "...bu şeyin benzini bitiyor. Üstelik Bishop da bunun farkında değil ama yakında olacaktır."

"Ondan uzak dur deme sebebim buydu."

"Kendi isteğimle gelmedim ki! Theo..." Olanları hatırlayınca Claire için o sabahın tüm güzelliği yok oldu. "Tanrım. Theo ve ailesi..."

"İyiler," dedi Michael. "Bir hücrede tutuluyorlar. Onları kontrol edip Sam'i durumdan haberdar ettim. O da Amelie'ye anlatacak."

"Çok iyi olur."

Michael kahve koyarken Claire'i süzdü. "Bugün sende bir farklılık var."

Kıpkırmızı kesilen Claire donakaldı. Michael kaşlarını yavaşça kaldırdı.

"Şey... Ben herhangi bir şey kastetmedim. Ama hayatın boyunca sakın poker oynama." Michael onun üstüne gelmeyeceğini hissettiren bir ifadeyle gülümsedi. *Şimdilik* gelmeyecekti tabii. "Eve geri mi dönüyorsun?"

"Bilmiyorum." Claire yutkundu ve kalp atışlarına hakim olmaya çalıştı. "Annemlerle konuşmam lazım. Onlara bir şey olacak diye korkuyorum. Yanlarında olursam daha iyi olur diye düşünmüştüm ama daha kötü oldu. Onları Morganville'den bir çıkarabilsem."

"Çıkarabilirsin," dedi mutfak kapısından bir ses. Claire karşısında Hannah Moses'i görmeyi hiç beklemiyordu. Kadın, Morganville polis üniformasıyla olduğundan da uzun ve tehlikeli görünüyordu. Üstünde tabanca, cop, biber gazı, kelepçe ve daha kim bilir neler vardı. Hannah ne giyerse giysin dikkat çeken kadınlardandı. "İçeri girmemde bir sakınca var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla zaten girmişsin," dedi Michael mutfak masasını işaret ederek. "Ev baskınlarında insanın canı kahve çeker. İster misin?"

"Baskın denemez. Özellikle de içeri buyur edildiğim düşünülürse."

"Kimmiş o?"

"Eve. Doğrusunu istersen, kaldıysa portakal suyunu tercih ederim," dedi Hannah. "Çok kahve içtim. Bütün gece devriye gezdim." Bir koltuğa oturup bacaklarını esnetti. Hannah için yorgunluk, belli belirsiz bir konsantrasyon kaybıydı sadece. Kafasına yapışık örgüleri, Afganistan'da aldığı, alnından burnuna uzanan yarayı gözler önüne seriyordu. Başka bir kadında yara izi belki itici durabilirdi, Hannah'daysa ürkütücü ama alımlı bir beni andırıyordu. "Dışarıda işler kızıştı."

Bunu Hannah söylediğine göre kızışmak çok daha kötü bir durumu ifade ediyor olmalıydı. Claire, Scooby-Doo'lu bardağa portakal suyu koyup Hannah'ya uzattı ve oturdu.

"Claire'in ailesini şehirden çıkarmaktan mı bahsediyordun?" dedi Michael. Bishop'a çaktırmadan nasıl olacak bu?"

"Ah, o da mutlaka duyar," dedi Myrnin, Claire'in tam arkasından. Onun soğuk nefesini ensesinde hissedince Claire çığlık atıp içeceğini masaya döktü. "Onun ne bildiğinin artık bir önemi yok. Hatta bilmesini istiyoruz."

"İçeri nasıl girdin?" dedi Michael. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa son ana kadar vampiri o da görmemişti. Myrnin sırıttı. Banyo yapmıştı. Saçları, yüzü, elleri temizdi ama giysileri eskisi gibiydi.

"Anlatsam anlamazsınız. Yine de soruna cevap vermem gerekirse, Şef Moses şehirdeki tüm güvenlik tedbirlerini aşmak konusunda benim tam desteğimi aldı. Bazı belirli kişileri Morganville'den çıkarmalıyız ve annenle baban da bunlara dahil, Claire."

Claire dudaklarını ıslattı. "Bu kadar acele etmemizin özel bir sebebi var mı?"

"Evet," dedi Myrnin. Hannah ona aklı başındaki herkesi sindirecek sertlikte bir bakış attı ama bu bakış Myrnin'de bir işe yaramadı tabii. "Hazırız. Bishop katliama başladığında önce sevdiklerimizi seçecek. Annenleri mesela. Kendilerini korumaları imkansız."

Myrnin bir şeyler biliyordu. Claire bunu anlayınca dehşete düştü. "Ne zaman?"

Myrnin ellerini iki yana açtı. "Bilinmez. Ama az kaldığını söyleyebilirim. Michael da bunun farkında."

Bakışlarını masaya diken Michael bir şey söylemedi. Claire portakal suyunu onun yüzüne fırlatmamak için kendini zor tuttu. "Onları ne zaman şehirden çıkarabiliriz?"

"Hazırlıkları ben hallederim," dedi Hannah. "Öncelikli hedefleri iki otobüse dolduruyorum. Önümüzdeki iki saat içinde kaçırılacaklar." Claire kapıda bir hareketlenme gördü. Eve mutfağa süzülmüştü ama duvara dayanmış sessizce duruyordu. Claire kapıya kaparken içeri Shane girdi. Duştan yeni çıkmıştı, saçları parlıyordu. Claire'le göz göze geldi ama yanına gelmek yerine Eve'in yanında durdu.

Hannah da onları görmüştü. "Siz ikiniz," dedi, "bugün otobüse biniyorsunuz. Yanınıza bir-iki günlük eşya alın. Dahası gerekirse biz getiririz."

Eve'le Shane aynı anda konuşmaya başlayıp öfkeyle itiraz etti. Eve omzuna vurarak Shane'i susturdu, kendisi devam etti. "Mümkün değil. Ben hiçbir yere gitmiyorum, Hannah. O kadar."

Shane de atıldı. "Claire burada kalıyorsa ben de hiçbir yere gitmiyorum."

"O zaman Claire de gidiyor," dedi Hannah. "Eninde sonunda bu olacaktı zaten."

Michael'la Myrnin aynı anda başını iki yana salladı. "Gidemez," dedi Michael. "Solsun solmasın, o dövme onu doğrudan Bishop'a bağlıyor. Onu takip ederse hepsini bulur."

"Yanında olurlarsa o bağlantıyı engelleyecek vampirler var," dedi Myrnin. "Fakat şu an müsait değiller."

"Patience Goldman," dedi Claire. "Değil mi?"

"Theo bir gün daha sabredebilseydi bunlar olmazdı. Kadını bu amaçla kullanacaktım ama hata bizde. Onu plandan haberdar etseydik böyle bir aptallığa kalkışmazdı." Myrnin omuz silkti.

"Yine de gitmezdim," dedi Claire. "Michael'ı Bishop'ın yanında bırakamam."

"Ah, teşekkür ederim. Demek size bu kadar güven veriyorum."

"Sen ajan değilsin, Michael. *Müzisyensin.*"

"Yine de Michael haklı," dedi Myrnin. "Claire'imizi Morganville sınırları dışına çıkaramayız. Zaten benim de ona ihtiyacım var."

"O gitmiyorsa beni de listeden çıkarın," dedi Shane.

"Aynen," dedi Eve.

Hannah onlara öyle bir baktı ki Claire bir an ikisinin de ellerinde bavullar belirecek sandı ama sonunda kadın pes edip başını iki yana salladı. "Sizi güvende tutacağıma dair söz veremem, anlıyor musunuz?"

Eve burun kıvırdı. "Biz öyle bir şey istedik mi? Bizi tanıyorsun, Hannah. Hepimiz aynı liseye gittik, Claire hariç. Biz Morganville çocukları olarak hayatımız boyunca vampirlerle uğraştık. Bunları ilk defa yaşamıyoruz."

"Bu doğru değil," dedi Myrnin. "Morganville'in evcil vampirleriyle kuralları belirli oyunlar oynamış olabilirsiniz. Fakat daha önce Bishop gibi biriyle karşılaşmadınız. O ne vicdan ne kural tanır."

"Umrumda değil," dedi Eve. "Bu durumda birbirimize destek olmamız daha da önemli demektir."

"Kasırga yaklaşırken akılsızın biri mutlaka orada kalır. Herkesi kurtaramazsın." Hannah portakal suyunu bitirdi. "Peki. Ben devam ediyorum. Önce Kurucu evlerindekileri, sonra Amelie'yle bağlantısı olanları, sonra da önceki Morrell yönetiminde bulunanları toplayacağız. Morrell'leri de."

"Richard kayıp değil miydi?"

"Hayır," dedi Hannah. "O da kurtarma çalışmalarına yardım ediyor. Kahrolası kızkardeşine rahat durmasını

söyledim ama kız alarm zilleri takmış ortalarda dolanıyor. Sırf ona ayıracak özel bir otobüsüm olsaydı keşke. Pis kokan, kağnı gibi bir otobüs. Tercihen tuvaleti de bozuk olsun."

Claire gülerken başka bir şey hatırladı. "Goldman'ların da yardıma ihtiyacı var. Onları kurtarabilir miyiz?"

"Nerede olduklarını bilmiyorum," dedi Hannah.

"Ben biliyorum." Myrnin dalgındı. "Kesin bir şey söyleyemem ama denerim. Amelie'yle ya da Bishop'la bir kan bağları yok. O yüzden onları ikisinin yolundan çekersek emniyette olacaklardır. Yine de tahliyeye vampir karıştırmak tehlikeli olabilir."

"Gerçi bir sorun çıkarsa yanımızda dövüşecek vampirlerin bulunması fena olmaz," dedi Hannah.

"Goldman'lar sövüşürlerse tabii." Myrnin bir şey daha diyecekken başını iki yana salladı. "Hayır, öyle demeyecektim. *Tövüşürlerse.* Hayır..."

Kontrolünü kaybediyordu. Claire kalkıp çantasını açtı ve küçük kırmızı kristal kutusunu ona uzattı. Çoğu vampir için çok yüksek bir dozdu bu. İnsanlar içinse ölümcüldü.

Ama Myrnin sanki bir kutu şeker çiğniyordu. Yutkunup başını salladı ve boşalan kutuyu Claire'e geri verdi. Sonra arkasını dönüp başını eğdi ve kollarını vücuduna sararak titremeye başladı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Vampir şiddetle sarsılmaya başlayınca Claire onun düşeceğini sandı. "Myrnin!" Claire onun omzuna dokundu.

Daha önce böyle olduğunu -en azından bu kadar şiddetli olduğunu- görmemişti. "Neyin var?"

Myrnin fısıldadı. "Kaç. Herkesi yanımdan uzaklaştır. Hemen."

"Ama..."

"Her şey kan kokuyor. *Götür onları.*"

Claire onu bırakıp geriledi ve başıyla Hannah'yla Michael'a gelmelerini işaret etti. Kimse konuşmadı. Shane kapıyı tuttu, hepsi çıktı.

Claire dışında. Claire eşikte durup canı ve aklı için mücadele eden Myrnin'e baktı.

Vampirin omuzları hareketsiz kalınca Claire rahatladı. Ta ki Myrnin ona dönene kadar.

Gözleri kırmızı değildi. *Bembeyazdı.* İrisleri neredeyse yok olmuştu. Bir ölünün gözleriydi bunlar.

"Claire," dedi ona doğru bir adım atarak.

Sonra yere düştü, hareketsiz kaldı.

"Onu hastaneye götürebiliriz," dedi Hannah, gerçi bunu çok da inanarak söylemediği belliydi. Claire vampirin yanına diz çökünce Michael ne olur ne olmaz onu korumak için tetikte bekledi.

Myrnin kımıldamıyordu. *Ölü* gibiydi.

"Bu durum hastaneyi biraz aşabilir," dedi Claire. "Hastalığın bir etkisi. Notlarında yazıyor. Bazen oluyormuş. Böyle yere yığılıyorlar. Kalktıklarında da, bir daha eskisi gibi..." Sesi çatlayınca gırtlağını temizledi. "Eskisi gibi

olmuyorlar." Myrnin'in notlarında, komadan çıkabilse bile hasta vampirin eski halinden eser kalmadığı yazıyordu.

Myrnin uzun süredir hastaydı. Yüz seneden uzun bir süre önce vampir yaratma yeteneğini kaybetmiş, bundan elli yıl sonra tuhaf davranmaya başlamıştı. O günden beri de hastalık çok hızlı ilerlemişti. Onun aksine, Amelie kontrol kaybı ve titreme gibi somut belirtileri daha yeni göstermeye başlamıştı. Oliver... Oliver'ın davranışlarının hastalıktan mı, yoksa sinir bozucu kişiliğinden mi kaynaklandığını kimse bilemezdi.

Myrnin'in yeraltındaki hücrelerde tutulan en az otuz vampirden daha çok dayanması ya hastalığın herkeste farklı gelişmesine ya da Myrnin'in çok dayanıklı olduğuna kanıt sayılırdı. İlacı almak istememişti ama artık başka seçenek kalmamıştı.

Claire'in bir an evvel Doktor Mills'i bulması gerekiyordu.

Michael'la Hannah onu geçide taşırken Claire kapıyı Morganville Lisesi'ne ayarladı. "Burada bekleyın," dedi Claire. "Ben doktoru getireceğim."

"Onu taşıyabiliriz," dedi Michael. İstese tek başına da taşırdı, Hannah'yı dahil ederek jest yapıyordu.

"Biliyorum," dedi Claire. "Fakat gizli bir yere resmi geçit yapar gibi gitmek istemiyorum."

Claire kilidi kırık kapıya çıkan basamakları hızla tırmandı ve yaşıtı gençlerle dolu koridorlardan geçti. Sabahın

erken bir saatiydi ama okul doluydu. Claire insanları iterek ilerlemek zorunda kalıyordu.

Biri onu arkasından çekip durdurdu. Claire kurtulmaya çalıştıysa da her zamanki gibi o fazla ufak tefekti ve rakibi fazla iriydi.

Onu yakalayan kişi gömlekli ve kravatlı biriydi. Tüm okul görevlilerinde olduğu gibi saçları asker tıraşıydı. Claire'e akşam yemeği masasında yakaladığı bir böceğe bakar gibi baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi. "Koridorlarda itişmek yasak!"

"Ben öğrenci değilim!" diye bağırdı Claire. "Bırak beni!"

Claire'in altın bilekliğini görünce adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen o kızsın... Claire. Claire Danvers. Kurucu'nun... Özür dilerim." Adam birden onu bırakınca Claire sendeledi. "Özür dilerim, hanımefendi. Sizi bu laf dinlemez veletlerden biri sandım."

Claire'in bu yeni, tuhaf hayatını yaşanılır kılan, sırtına binen yüklere rağmen Morganville'de olmaya değen nadir anlar vardı.

Şu an da onlardan biriydi. Claire ellerini beline koyup Amelie'yi taklit etmeye çalışarak adama baktı. "Ben de o laf dinlemez veletlerden biriyim," dedi. "Ama itip kakamayacağın bir veletim. Beni rahat bırak ve odana git. Kapıyı da kapat. Hadi."

Adam gözlerine inanamayarak baktı. "Pardon?"

"Beni duydun. Şu an seninle uğraşacak vaktim yok. *Yürü!*"

Adam şaşkınlıkla başını sallayıp üstünde YÖNETİM yazan kapıya yöneldi.

"Cazgırlık dersleri için teşekkürler, Monica," diye mırıldandı Claire. Öğretmeni ve zavallı hükümranlığını geride bırakıp koşmaya başladı.

Myrnin onu karanlık koridorlardan geçirmişti ama Claire dönüş yerlerini hatırlıyordu. Fakat yolun karanlık olduğunu ne yazık ki biraz geç hatırladı. Yanına el feneri alsaydı keşke. Son koridorlarda çok az ışık vardı ve yoluna sürekli sıralar, sandalyeler çıkıyordu. Yere yapışmak istemiyorsa sık sık yavaşlamak zorundaydı.

Nihayet koridorun sonundaki kapıyı gördü ve ağır bir öğretmen masasının yanından geçerek oraya koştu.

"Hey!" Cevap yoktu. Kapıyı tekrar çaldı. "Doktor Mills! Doktor Mills, açın! Ben Claire! Yardımınıza ihtiyacım var!"

Ses yoktu. Kapı kolunu denedi.

"Doktor Mills?"

Kapı kolayca açıldı.

Oda boştu. Bir arbede yaşandığına dair iz yoktu. Aslında hiçbir iz yoktu. Tüm aletler raflarda ışıl ışıldı. Orada serum ya da kristal üretimi yapıldığına inanmak zordu. Tek dikkat çeken şey hiç toz olmamasıydı.

Claire arka taraftaki odaya koştu. Mills'ler oradaki öğretmenler odasında ve kilitli depoda yaşıyordu.

Değişen bir şey yoktu. Oraya daha önce ayak basıldığına işaret eden hiçbir şey göremedi. Ne bir kağıt parçası ne de bir oyuncak. "Ah, Tanrım. Yerleri değiştirilmiş," dedi Claire

kendi kendine. Arkadaşlarının yanına dönmek üzere tekrar koşmaya başladı. Hiç değilse öyle umuyordu. Alternatifler çok daha kötüydü çünkü. Gerçi Claire, Bishop'ın ya da adamlarının vakit ayırıp ortalığı temizleyeceğini sanmıyordu. Myrnin'in laboratuvarında öyle yapmadıkları kesindi.

Claire aniden bir çığlık koyverdi çünkü karşısında bir kadın hayaleti duruyordu. Siyah-beyaz, renksiz bir hayalet yolunu kesmişti.

Kadın uzun, kıvrım kıvrım etekleri, topuzu ve zarif vücuduyla Viktorya devrinden kalma bir fotoğraftan fırlamışa benziyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, Claire'e bakıyordu. Claire ne yapacağını bilemeyerek olduğu yerde kalakaldı.

Claire kadının vücudundan arkasını görebiliyordu. Hayalet parazitli bir televizyon gibi bulanıklaşıp yeniden form kazandı. Parmağını dudaklarına götürdü ve süzülerek uzaklaştı.

"Hayalet," dedi Claire. "Harika. Deliriyorum. Bir bu eksikti."

Claire onu diğer odada buldu. Yerin biraz üstünde salınıyordu. Hiç değilse Claire delirmek konusunda tutarlıydı.

Claire'i beklemek için bir an duraksarken incelip yok oldu, derken genişledi. Gerçek bir insandan çok karton bir makete benziyordu. *Halüsinasyon değil bu*, diye düşündü Claire. *Ben hayatta böyle bir şey hayal edemezdim.*

Hayaletin peşinden laboratuvara, oradan da koridora yürüdü. Hayalet, sıralar ve tahta dışında boş bir sınıfa girdi.

Buraya da o tuhaf kullanılmamışlık hissi hakimdi. Yıllardır o sınıfa girilmiyordu sanki.

Tahtada beyaz harfler belirdi.

ARADIĞIN ŞEY AMELIE'DE. AMELIE'Yİ BUL. MYRNIN'İ KURTAR.

"Sen kimsin?" diye sordu Claire. Hayalet üstünlük taslar gibi gülümsedi.

Tahtada üç harf belirdi. ADA.

"Sen *bilgisayar* mısın?" Claire kendini tutamayıp güldü. Kan içen bilgisayar kendisini gotik bir roman kahramanı gibi tasarlamıştı. "Sen nasıl... Ah, neyse. Bunun hiç sırası değil. Amelie'yi nasıl bulacağım?"

BİLEKLİĞİ KULLAN. Ada'nın siyah-beyaz görüntüsü kesintiye uğrayan bir sinyal gibi yine titreşti. Yeniden belirdiğinde mutsuz görünüyordu. ÇABUK. ZAMAN YOK.

"Nasıl kullanacağımı bilmiyorum!"

Ada, tahtaya öfkeyle bir şey yazdı ama silik yazı daha Claire okuyamadan yok oldu. K-A... "Kan mı?" diye sordu Claire. Ada da silikleşiyordu, neyse ki Claire onun ağzını evet der gibi oynattığı gördü. "Tabii ya. Başka ne olacaktı ki? Neden bir gün de *çikolatayla* çalışan bir şey yapmıyorsunuz?"

Bilgisayar/hayaletten cevap gelmedi. Ada beyaz bir sise dönüşüp yok oldu. Etrafına bakan Claire duvardaki panoda bir raptiye buldu. Bir anlık tereddütten sonra raptiyeyi parmağına götürdü. "Tetanos olursam suçlusu sensin, Myrnin."

Raptiyeyi parmağına batırdı ve kanı Amelie'nin bileğindeki sembole damlattı.

Sembol, loş ışıkta beyaz beyaz parlamaya başladı. Kan oluklarda yok olunca bileklik ısınıp kolunu yaktı. Claire çığlık atmamak için dişlerini sıkarken metal birden soğudu.

Başka da bir şey olmadı. Amelie hop diye ortaya çıkmadı. Claire ne umduğunu bilmiyordu ama bu oldukça cesaret kırıcıydı.

Raptiyeyi panoya saplayıp Hannah'yla Michael'a başarısız olduğunu söylemek üzere sınıftan çıktı.

Koridorlar ıssızdı, öğrenciler derste olmalıydı. Claire yanından geçerken yönetim odasının kapısı açıldı ve sinir bozucu adam başını uzattı. "Bayan Danvers? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bu tüm lise öğrencilerinin hayallerini süslüyordur, diye düşündü Claire. Adama dans ederek soyunup oditoryumda koşmasını söylememek için kendini zor tuttu ve başını iki yana sallayıp yoluna devam etti.

Adam odadan çıkıp onun yolunu kesti.

"Benim için iyi bir şeyler söyleyebilir misiniz?" Adam, yanından geçmeye çalışan Claire'i kolundan tutup telaşlı bir fısıltıyla konuşmayı sürdürdü. "Bay Bishop'a ona yardımım dokunabileceğini söyleyin. İşe yarayabilirim. Ona iletin!"

Koridorun sonundaki kapılar hızla açıldı ve içeri uzun, siyah montlu bir grup daldı. Kapüşonları yüzlerini gizliyordu.

İnsandan hızlıydılar.

Öndeki ikisi başlarını açtı. Claire içlerinden birinin Amelie olduğunu görünce rahatladı. Artık Morganville'in kraliçesi olmasa da eskisi gibi güçlü görünüyordu.

Grubun diğer lideri tabii ki Oliver'dı. Onu görmek o kadar da sevindirici değildi.

"Milton Dyer," dedi Amelie. "Ellerini, dostum Claire'in üstünden çek lütfen. *Hemen.*"

Yüzü gömleği gibi bembeyaz kesilen adam elektrik çarpmış gibi hızla elini çekti.

"Şimdi git," dedi Amelie duygusuz bir sesle. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Ben..." Milton dudaklarını ıslattı. "Ben hala Koruyucuma sadığım..."

"Seni koruyan, Charles'tı," dedi Amelie. "Charles öldü. Oliver, Bay Dyer'ın sözleşmesini üstüne almayı düşünür müsün?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Oliver sıkkın bir sesle.

"O zaman her şey ortada. Gözümün önünden kaybol, Bay Dyer. Bir daha yoluma çıkarsan işin biter." Amelie bunu sakince söylese de ciddiyetinden şüphe etmek kimsenin haddi değildi. Bay Dyer da buna dahildi. Hemen odasına dönen adam, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Claire koridorda bir sürü vampirle tek başına kaldı. Yaşlı olmalılardı. Amelie ve Oliver kesinlikle yaşlıydı zaten, diğerleri de güneşe rağmen rahatça geldiğine göre öyle

olmalıydı. On kişiydiler. Çoğu kapüşonlarını açma gereği görmemişti.

"Bilekliği sana öğretmediğim şekilde kullandın," dedi Amelie. "Beni böyle çağırmayı sana kim gösterdi?"

"Neden?"

"Benimle oyun oynama, Claire. Myrnin miydi?"

"Hayır. Ada."

Amelie gri gözlerini bir an kırpınca Claire kendisinin öğrendiği bazı şeylerden kadının memnun olmadığını anladı. "Anlıyorum. Bunları sonra konuşuruz. Neden kan çağrısını kullandın? Bunun amacı, ciddi bir yara aldığında beni haberdar etmektir."

"Başka birinin durumu ciddi. Myrnin çok hasta. Aşağıda. Ona yardım bulmam gerekiyordu. Doktor Mills'e geldim ama..."

"Doktor Mills'in yeri değiştirildi," dedi Amelie. "Myrnin'in düşüncesiz ziyaretinden sonra öyle uygun gördüm. Yerini sana söyleyemem. Beni anlıyorsundur."

Claire anlıyordu. Hem üzüldü hem de biraz kızdı. "Onu ele verebileceğimi düşünüyorsun. Vermem. Myrnin biliyor."

"Myrnin neye inanırsa inansın, bu konuda riske giremem. Oyunun sonu yaklaşıyor, Claire. Sadece zorunlu risklere katlanabilirim."

"Myrnin'in Ada'yı bana göstermesine sevinmedin, değil mi?"

"Myrnin son zamanlarda sorgulanabilecek kararlar veriyor. Senin de dediğin gibi, çok hasta. Şimdi nerede?"

"Aşağıda, geçidin yanında," dedi Claire. Amelie başını sallayıp adamlarıyla birlikte yürümeye başladı. "Bir dakika! Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Amelie cevap vermedi. Oliver biraz arkada kalmıştı. "Yolumuzda durma, yeter. Arkadaşlarına değer veriyorsan onları da yolumuzdan çek."

Göz açıp kapayana dek alt kata giden kapıdan geçip yok oldular.

Claire boş koridorda durup birkaç derin nefes aldı. Sınıflardan ders sesleri geliyordu. Öğrenciler soru soruyor, sorulara cevap veriyordu.

Hayat devam ediyordu.

Çok tuhaf.

Claire alt kata inmek istedi ama girişi tanımadığı bir vampir kapatmıştı. "Olmaz," dedi vampir. "Sen bizimle gelmiyorsun."

"Ama..."

"Hayır."

"Hannah ve Michael?"

"Onlarla ilgilenilecek. Uzaklaş."

İtiraz etmenin anlamı yoktu. Claire liseyi eski yöntemle, kapıdan terketti. Amelie ve arkadaşlarının nereden gelip nereye gittiğine dair en küçük bir fikri bile yoktu.

Claire lisenin basamaklarında birkaç dakika oturdu. Bulutsuz gökyüzüne rağmen güneş fazla ısıtmadığı için titriyordu. Okulun önünden geçen yol birkaç araba dışında boştu.

Arkasındaki kapının açıldığını duydu. Hannah Moses ağır botlarını yere vura vura gelip ona elini uzattı. Claire kadının elini tutup ayağa kalktı. "Amelie onunla ilgileniyor mu?" Hannah başını salladı. "Michael onunla mı gitti?"

"O seninle sonra konuşacak," dedi Hannah. "Şimdi önemli olan, seni buradan götürmek. Annenle babanı o otobüse bindirmeme yardım etmen gerekiyor."

"Bishop bizi bulacak," dedi Claire. "Biliyorsun, değil mi? Ne yaptığımızı anlayacak."

Hannah başını salladı. "Zaten o yüzden bu kadar acele ediyoruz, kızım. Hadi yürü."

Claire'in annesiyle babası kavga ediyordu. Evin önündeki verandadan sesleri duyuluyordu. Zili çalarken Claire kendini çok kötü hissetti. Annesiyle babası sık kavga etmezdi. Ettiklerinde de konu çok ciddi olurdu.

Sesler kesildi ve on saniye sonra Claire'in annesi kapıyı açtı. Kadının yanakları kızarmıştı. Claire'i görünce suçüstü yakalanmış gibi irkildi ama hemen toparlanıp gülümsedi ve onları içeri buyur etti.

"Şerif Hannah Moses."

"Hanımefendi," dedi Hannah hemen. "Daha önce karşılaşmadık. Kızınızı bir süredir tanıyorum. Çok iyi bir kız."

Kadın, Hannah'nın uzattığı eli sıkarken endişeyle Claire'e baktı. "Bir sorun mu var, Şerif Moses?"

"Hannah deyin lütfen." Hannah çekiciliğini konuşturmayı iyi biliyordu. "Hem sizinle hem kocanızla konuşmam mümkün mü? Bu konu ikinizi de ilgilendiriyor."

Bayan Danvers bir an arkasına baktıktan sonra koridordan salona yöneldi. Ev plan olarak Cam Ev'le aynıysa da görüntü çok farklıydı. Eski evindeki kocaman koltuğu, Michael'ın gitarını ve duvara dayalı kitapları göremeyince Claire'in içi cız etti. Annesinin evinde her şey aşırı düzenliydi. Ev adeta bir fotoğraf çekimi için hazırlanmış gibiydi.

Çekime hazır olmayan tek şey, asık bir yüzle deri koltukta oturan Bay Danvers'tı. Gözleri Claire'in daha önce hiç görmediği bir öfkeyle alev alevdi. Her şeye rağmen ayağa kalkıp Hannah'nın elini sıktı ve oturması için ona kanepeyi işaret etti. Claire de kanepenin öbür ucuna geçti. Başka zaman olsa annesi kahve, kurabiye ya da sandviç ikram etmek için mutfağa koşardı ama bu sefer diğer tekli koltuğa oturdu ve kalkmadı.

"Açık konuşacağım," dedi Hannah. "Şehirde acil bir durum var. Bay ve Bayan Danvers, bizimle gelmeniz gerekecek. Yanınıza birkaç günlük eşya alın. Yalnızca onsuz yapamayacağınız şeyleri seçin. Size on beş dakikadan fazla süre veremem."

Hannah sözünü hiç sakınmıyordu. Claire gözlerini kırpıştırdı. Annesiyle babasının sayısız soru soracağını sanmıştı, ikisinden de ses çıkmayınca şaşırdı.

Birbirlerine baktılar. "Peki," dedi Bay Danvers başını sallayarak. "Zaten bir süredir bunu yapmayı düşünüyor-

dum. Claire, annenle gidip hazırlanın. Ben hemen geliyorum."

"Şey..." Claire gırtlağını temizledi. Hissettiği kadar beceriksiz görünmediğini umuyordu. "Ben gelmiyorum, baba."

İkisi de ona sanki Çince konuşmuş gibi baktı. "Elbette geliyorsun," dedi annesi. "Burada tek başına kalamazsın. Çok tehlikeli."

"Kusura bakmayın," dedi Hannah. "Bu konu tartışmaya açık değil, gitmek zorundasınız. Claire sizinle gelemez. En azından hemen gelemez."

Hannah bir şeyi söyledi mi tam söylüyordu. Salona çöken sessizlikte Claire annesiyle babasının bakışlarını üstünde hissedince başını öne eğdi. "Gelemem," dedi. "Durum çok karışık."

"Hayır, değil," dedi babası, Claire'in ondan hiç duymadığı çelik gibi bir sesle. "Her şey son derece basit. Ben senin babanım, sen on sekiz yaşından küçüksün ve bizimle geliyorsun. Kusura bakmayın, Şerif Moses ama Claire burada yalnız kalamayacak kadar küçük."

"Buraya beni tek başıma yollayan sizdiniz!" dedi Claire.

"Neden kavga ettiğimizi sanıyorsun, Claire?" dedi annesi. "Baban seni deneyim kazanman için yakınlardaki bir okula göndermenin benim fikrim olduğunu hatırlatıyordu. O senin doğruca MIT'ye gitmeni istiyordu. Gerçi parasını nasıl ödeyecektik, orasını..."

Bay Danvers araya girdi. "Yine başlamayalım. Claire, seni buraya tek başına göndermemiz başından beri yanlıştı.

Bunu düzelteceğiz. Bizimle geleceksin ve bu şehirden çıkınca her şey eskisi gibi olacak."

Claire öfkeyle yumruklarını sıktı. "Beni *dinlemiyor musunuz?* Artık çok geç! Sizinle gelemem!"

Yanlış tahminlerde bulunacakları belliydi. Gerçi bir açıdan haksız da değillerdi. "O çocuk yüzünden, değil mi?" dedi Claire'in annesi. "Shane?"

"Ne? Hayır!" Bu itiraz Claire'e bile sahte geldi. "Tam değil. Başka bir şey var. Dediğim gibi, çok karışık."

"Eyvah! Claire, yoksa *hamile misin?*"

"*Anne!*" Hannah'nın ona bakışlarından da anlaşıldığı kadarıyla Claire'in dehşeti yüzüne yansımıştı.

"Canım, o çocuk senden faydalandı mı?" Babası tamamen yanlış bir yola girmişti. Sözlerinin etkisini artırmak için ayağa da kalmıştı.

Ağzı açık kalan Claire küçük dilini yutmuş gibiydi. Yalan söylemesi gerektiğini biliyordu ama tek kelime edemiyordu.

"Onun tutuklanmasını istiyorum," dedi babası.

"Hangi suçlamayla, efendim?" diye sordu Hannah.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Reşit olmayan kızımla yatmış!" Claire'e öfkeli, incinmiş ve tehlikeli bir bakış attı. "Hadi yanıldığımı söylesene, Claire."

"Ben..."

Babası, Hannah'ya döndü. "Gördünüz mü? Gerekirse yeminli ifade veririm."

Hannah son derece sakindi. "Beyefendi, ifadeye falan gerek yok. Aslına bakarsanız Teksas yasalarına göre on

yedi yaşındaki biri kendi rızasıyla istediğini yapabilir. Shane de ondan sadece bir yaş büyük. Ortada çiğnenen bir yasa falan yok. Belki biraz hadlerini aşmışlar ama gençken hepimiz neler yapmadık ki. Bu bir aile meselesi, polis meselesi değil."

Babası gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. "Bu delilik! Yaptıkları yasadışı olmalı!"

"Ama değil, efendim. Claire'in Morganville'de kalmasıyla bunun bir ilgisi de yok. Her şey vampirlerle ilgili." Claire konuyu Shane ve cinsellikten uzaklaştırdığı için Hannah'nın ayaklarına kapanmaya hazırdı. "Hem sizin hem kendi iyiliği için Claire'in burada kalması gerekiyor. Size söz veriyorum, korumasız kalmayacak. Ona çok dikkat edeceğiz."

"*Siz* kimsiniz?" Claire'in babası kolay pes etmeyecekti.

"Gerekli herkes," dedi Hannah kaşlarını kaldırarak. "Zaman kaybediyoruz, Bay Danvers. Daha fazla tartışamayız. Hemen gitmeniz gerekiyor. Lütfen hazırlanın."

Sonunda onu dinlediler. Claire istemeye istemeye annesine yardım etmeye gitti. Konunun yine Shane'e gelmesini istemiyordu ama kapı kapanır kapanmaz öyle oldu. Hiç değilse babası yanlarında değildi. Claire az önce olanları düşünmek bile istemiyordu.

"Hayatım." Claire yatağın altından bavul çıkarırken durdu, annesinin ciddi yüzüne bir an baktı ve işine devam etti. "Hayatım, o çocukla -adamla- yakınlaşman hiç hoşuma gitmiyor. O evde onunla oturman hiç doğru değil. Buna izin veremem."

"Anne, bugün canımızdan olmamaya odaklansak olmaz mı? Şimdi eşyalarını toplarsan *beni hayalkırıklığına uğrattın* konuşmasını istediğin zaman yaparsın."

Kadın pencerenin yanındaki dolabın bir çekmecesini açıp içinden aldıklarını bavula atmaya başladı. Hiç *normal* değildi bu. Bayan Danvers mağazalardaki satış görevlilerini giysi katlama konusunda solda sıfır bırakırdı. İşi bitince bir sonraki çekmeceye geçti. Claire atılanları düzeltmeye yetişemiyordu.

"Bari şunu söyle," dedi annesi bavula kucak dolusu giysi atarken. "Korunuyor musunuz?"

Claire ikinci raunda hiç hazır değildi. Bir gün hazır olacağını da sanmıyordu. Birincisi yetmiş de artmıştı bile. "Evet," dedi en sakin sesiyle. "O ısrar etti." Bunu Shane'i iyi göstermek için söylemişti ama annesi söylediğine bambaşka bir boyut kattı.

"Yani sen *etmedin*, öyle mi? Ah, Claire. Bu senin vücudun ama!"

"Anne, ben elbette..." Claire derin bir nefes aldı. "Sadece toplansak olmaz mı? Lütfen."

Ayakkabı yağmuru başlayınca yerinden sıçradı.

Claire nihayet bavulu aşağı sürüklediğinde Hannah onları bekliyordu. Bay Danvers kendi eşyalarını birkaç dakikada hazırlamış, sonra da bavulu taşımak için ısrar etmişti ama Claire ona bırakmadı. Koca şey en az yirmi kilo vardı.

Hannah, Claire'e bakarak kaşlarını kaldırdı. *Ne oldu?*

Claire gözlerini devirdi. *Hiç sorma.*

Sessiz, gergin bir yolculukla otobüse gittiler.

Richard Morrell rahat koltuklu ve karartılmış camlı iki otobüse el koymuştu. Ön camdaki levhada Midland/Odessa'ya gidileceği yazıyordu. Gerçi Claire başka bir yere gidileceğinden emindi.

Oraya vardıklarında ilk otobüs yolcu almaya başlamıştı bile. Morrell'ler de dahil şehir çalışanlarının ve Kurucu evlerinde oturanların çoğu kuyruktaydı. Eve de oradaydı. Portatif bir masaya oturmuş, geçenleri bir dosyaya kaydediyordu.

"Ah, bak. Arkadaşın orada," dedi Claire'in annesi. "Pek mutlu görünmüyor."

Eve'i değil Monica'yı gösteriyordu. Monica'nın mutlu olmadığı kesindi. Öfke içindeki ağabeyi onu zorla otobüse bindiriyordu. Nasıl becermişse iki arkadaşını da yanında getirmişti ve Gina'yla Jennifer şehirden gideceklerine ondan daha memnun görünüyordu. Monica muhtemelen Amelie yerine Bishop yönetimindeki şehirde daha rahat at koşturacağına inanıyordu ama hiç uzun vadeli düşünmüyordu. Myrnin'in dedikleri doğruysa -ki aksini düşündürecek hiçbir şey olmamıştı- Morganville toplumsal olarak parampar-ça olmak üzereydi ve popüler olmak kimseyi kurtarmazdı.

Richard Morrell otobüse binmeyi reddettiği için de tartışıyorlardı. Claire buna hiç şaşırmadı. Richard kaçacak biri değildi. "Buradan ayrılamayan onca kişi var," diye çıkıştı

direnen kardeşine. "Birileri onlarla ilgilenmeli. Ben Morganville Belediye Başkanı'yım, kalmak zorundayım. Hem babam öldüğüne göre artık şehir konseyindeyim. Bir yere gidemem."

"Hep egon yüzünden, Richard! Kimse sana bel bağlamıyor. Şehirdeki aptalların çoğu mümkün olsa buradan kurtulmak için birbirini çiğner."

"Ben de o yüzden kalıyorum ya," dedi Richard. "O insanları düzene sokmak zorundayız. Ama sen gitmelisin, Monica. Lütfen. Annemizle ilgilenmelisin."

Monica bocaladı. Claire, Bayan Morrell'in otobüste oturmuş, dalgın dalgın camdan dışarı baktığını gördü. Monica kadının olanları kaldıramadığını söylemişti.

"Duygu sömürüsü yapıyorsun!" dedi Monica. Gina'yla Jennifer bir an göz göze geldikten sonra sessizce otobüse binip Monica'yı yalnız bıraktı. "Beni böyle başından savdığına inanamıyorum, Richard!"

"İnan. Otobüse binip buradan gideceksin. Güvende olmanı istiyorum." Kardeşine sarıldı. Monica öylece durup bekledi, sonra tek kelime daha etmeden dönüp otobüse bindi. Jennifer'la Gina'nın arkasına, annesinin yanına oturup kollarını göğsünde birleştirdi ve durumu sessizce protesto etti.

Richard derin bir nefes alarak Bay ve Bayan Danvers'a döndü. "Buyrun lütfen," dedi. "Otobüslerin bir an önce yola çıkması gerek."

Claire'in babası başını iki yana salladı.

"Baba," dedi Claire onu kolundan çekerek. "Baba, hadi."

Bay Danvers tereddüt ederek sırayla Hannah'ya, Richard'a ve Claire'e baktı. Sessizce başını sallamaya devam ediyordu.

"Baba, gitmek zorundasınız! Hemen!" Claire resmen bağırıyordu. Hem endişeliydi hem sonunda güvenli bir yere gidecekleri için seviniyordu.

"Anne, lütfen. Babamı ikna et! Burada kalmanızı istemiyorum, ayakaltındasınız!"

Annesiyle babasının kırıldığını görebiliyordu. Onlara daha kötü şeyler söylediği de olmuştu. Onlar da her anne baba gibi zamanında *Sizden nefret ediyorum* ya da *Ölün de kurtulayım,* gibi saçmalıklardan payına düşeni almıştı ama o zamanlar Claire küçük bir çocuktu ve her şeyi bildiğini sanıyordu.

Artık her şeyi bilmediğinin farkındaydı ama Morganville hakkında onlardan daha fazlasını bildiği kesindi.

"Bizimle böyle konuşamazsın, Claire!" dedi annesi. Babası elini kadının omzuna koydu.

"Pekala," dedi Bay Danvers. "Bizimle gelmek istemediğin anlaşıldı. Dostların da bize yardımcı olmayacak." Babası Richard'a ve Hannah'ya bakarken Claire güçlükle yutkundu. "Kızımıza bir şey olursa..."

"Bayım," dedi Richard. "Otobüse binmezseniz hepimize bir şey olacak. Lütfen gidin artık."

"Kızınızın iyiliği için," diye ekledi Hannah. "İçten içe siz de bunu biliyorsunuz. Claire için endişelenmeyi bana bıra-

kıp otobüse binin. Söz veriyorum, tüm bunlar yakında sona erecek."

Hüzünlü, Claire ve annesi yüzünden de gözyaşlarıyla dolu bir vedaydı. Kızına sıkı sıkı sarılması, Bay Danvers'ın da kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. Annesi, Claire'in çocukluğundan beri yaptığı gibi onun saçlarını okşadı ve yanağından öptü.

"Uslu ol," dedi Claire'in gözlerinin içine bakarak. "Bazı şeyleri sonra konuşacağız."

Shane'i kastediyordu tabii. Claire içini çekip başını salladı. Annesine bir kez daha sarıldı ve babasıyla ikisinin otobüse binmesini izledi.

Önlere yakın oturdular. Claire el sallayınca cam kenarındaki annesi de el sallayarak karşılık verdi. Bayan Danvers hala ağlıyordu. Bay Danvers ise dişlerini sıkmış, uzaklara bakıyordu.

Otobüs bir tıslamayla kapılarını kapattı ve istasyon görevi gören eski depodan uzaklaştı. Üç polis arabası, otobüsün arkasına takıldı. Arabaları kullanan memurları Hannah seçmişti.

Güneşin altında durmalarına rağmen Claire ürperdi. *Gidiyorlar. Gerçekten gidiyorlar.* Kendini yapayalnız hissetti.

Otobüs çok savunmasız görünüyordu.

"Üşüdün mü?" Sırtına bir ceket yerleşti. Shane gibi kokuyordu. "Ne kaçırdım?"

Claire arkasına döndü. Shane yanındaydı, gri bir tişört ve kot pantolon giymişti. Siyah deri ceketi Claire'i adeta

kucaklıyordu ama yetmezdi. Claire onun kollarının sıcaklığına sokuldu, bir süre öyle kaldılar. Shane onu başından öptü. "Her şey yolunda," dedi. "Onlara hiçbir şey olmayacak."

"Yolunda falan değil," dedi Claire başını onun göğsüne bastırarak. "Değil işte."

Shane itiraz etmedi. Yan yana durup Morganville çıkışına doğru ilerleyen kafileyi seyrettiler.

"Nasıl oluyor da vampirlerle canım pahasına mücadele etmemi kabullenebiliyorlar da kendi hayatını yaşayan bir kadın olmamı kabullenemiyorlar?" diye sordu Claire ağlamaklı bir sesle.

Shane düşüncelere daldı. Claire onun cevabı kendi çocukluğunda aradığını tahmin edebiliyordu. "Bir kız meselesi olmalı."

"Galiba."

"Onlara söyledin o zaman."

"Şey... İsteyerek değil. Bu kadar kızmalarını gerçekten beklemiyordum."

"Sen onların küçük kızısın," dedi Shane. "Ben de olsam kızımla ilgili aynı şeyleri hissederdim."

"Öyle mi?" Bunu ona söylemekten çekinmemesinde Claire'in içini ısıtan bir yan vardı. "Eee," dedi sakin konuşmaya çalıştığını fazlasıyla belli ederek, "bir kızın olmasını istiyorsun demek."

Shane onu yine başının tepesinden öptü. "Ağır ol, kızım."

Ama sesinde kızgınlık yoktu. Shane her zamanki gibi o ana odaklanıyordu. Claire her nefeste biraz daha rahatladığını hissediyordu. Shane'in yanında her şey daha güzeldi.

"Goldman'lardan ne haber?" diye sordu Shane. "Onlar da otobüste miydi?"

"Onları görmedim," dedi Claire. "Hannah?"

Hannah Moses hala oradaydı. Bir polisin uzattığı evrakları imzalıyordu. Claire'le Shane'e baktı. "Goldman'lara ulaşamadım. O işi Myrnin ayarlayacaktı. Onları şu an Bishop'ın elinden alma imkanımız yok. Zaman ilerliyor. Bishop yaptıklarımızı her an öğrenebilir. Belki öğrenmiştir bile."

Richard Morrell'in telefonu çaldı. Belediye Başkanı telefonunu belinden alıp numaraya baktı, sonra konuşmak üzere uzaklaştı. Görüşmeden sonra yüzünde gergin bir ifadeyle geldi. "Biliyor," dedi. "Bishop bu gece Kurucu Meydanı'nda bir toplantı düzenliyor. Katılım zorunlu. Kimse evinde kalmayacak."

"Hadi canım. Bütün şehri orada toplayamazsın. Ya haberleri olmazsa? Ya katılmak istemezlerse?" dedi Claire. Morganville'de bile insanları kurallara uymaya zorlamak deveye hendek atlatmaktan beterdi.

Richard'la Hannah göz göze geldi. "Bishop bahane kabul etmez," dedi Hannah. "Herkes toplantıya gelecek dediyse, gelmeyenleri suçlu ilan eder. Onun tarzı bu."

Richard başıyla onayladı. "Kapı kapı dolaşıp haberi yaymalıyız. Her eve, her dükkana gidilsin. Kampüsü

kapatıp öğrencileri bu işin dışında tutalım. Güneş batmadan önce altı saatimiz var. Bir dakikayı bile boşa geçiremeyiz."

Shane depoya malzeme -gıda, su, giysi, telsiz- taşıyan ekibe çağırıldı. Herkes suskun ve gergindi. Kimse soru sormuyordu.

Bishop'ın vampirlerinden ilki iki saat sonra siyah camlı, resmi bir arabayla göründü. Hannah'nın ekibi hemen arabanın önünü kesti. Claire vampirin battaniyeyle korunarak dışarı çıkarıldığını görünce şaşırdı.

"Bishop'ın yandaşlarından çoğu aslında Amelie'nin adamı," diye açıkladı Hannah. "Amelie mümkünse onları canlı tutmamızı istiyor. Bishop gidince hepsini tekrar kendi tarafına döndürebilir. Buna bir tür geçici delilik hali denebilir. Vampirler için bile ölümü gerektirmeyen bir suç. Bize düşen, onları görevlerinden alıkoymak."

Kulağa basit geliyordu ama Claire, Bishop'ın gönülsüz askerlerini bile yoldan çekmenin o kadar kolay olmayacağını biliyordu. Yine de Hannah kendine güveniyor gibiydi. "Planımız ortaya çıkan her vampiri yakalamak, öyle mi?"

"Tam olarak değil." Hannah hafifçe gülümsedi. "Planı sana anlatmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Doğru ya, Claire hala yanlış taraftaydı. Solmuş dövmesine baktı. Teninin altında hala can çekişen bir kelebek gibi güçlükle hareket ediyordu. "Keşke hemen yok olup gitse."

"Bishop sana onu kullanarak ulaşmaya çalıştı mı?"

"Şu yakınlarda çalışmadı. Çalıştıysa bile ben hissetmedim." Claire sihrin *çekmediği* bir bölgede olduğunu umdu. "Peki ben ne yapabilirim?"

"Gidip kapıları çal," dedi Hannah. "İkinci otobüs için hala aradığımız kişilerin isim listesi var. Joe Hess'le dolaşabilirsin."

Claire'in gözleri büyüdü. "O iyi mi?" Claire ona ölüm belgesini kendi elleriyle teslim ettiğini unutmamıştı.

"Elbette," dedi Hannah. "Neden olmasın ki?"

Claire neler olup bittiğini bilmiyordu ama Dedektif Hess'i severdi ve onunla herhangi bir şey yapınca bir işe yaradığını hissedeceğinden emindi.

Diğer herkes bir şeylerle meşguldü. Claire'in tek düşünebildiği annesiyle babasının şehir dışına giden bir otobüste olduğu ve onlara ne olacağıydı. Ya da ne *olabileceği*.

Onlarla daha güzel vedalaşabilmek isterdi. Shane'le olanlara o kadar kızmamalarını dilerdi. *Alışmak zorundalar*, dedi içinden ama bu sözler ona bile önemsiz ve bencilce geldi.

Yine de Shane'le birlikte olmak hata değildi. Claire bundan emindi.

Joe Hess kendi arabasını kullanıyordu ama aracın içinde o havalı polis zımbırtılarının hepsi vardı. Telsiz, tavanda yanıp sönen o ışıklardan, arka tarafta asılı duran bir pompalı tüfek. Hess uzun boylu, sessiz sakin bir adamdı. Claire onun yanında rahat ediyordu. Claire'i sinir bozucu bir çocuk gibi değil bir insan gibi görüyordu. Evet, genç bir

insan ama ciddiye alınması gereken bir genç. Claire adamın gözünde bunu hak etmek için ne yaptığını bilemiyordu. Özellikle de teslim ettiği ölüm fermanı düşünüldüğünde.

"Kapıları kilitliyorum," dedi Hess, Claire arabaya biner binmez. Hemen sonra da kilit sesi geldi. "Seni gördüğüme sevindim, Claire."

"Teşekkür ederim. Seni görmek de güzel. Otobüsler ne durumda? Şehirden ayrıldılar mı?"

"Birkaç dakika önce bizzat Amelie onlara sınıra kadar eşlik etti," dedi Hess. "Sınırda ufak sorunlar var ama baş edemeyeceğimiz şeyler değil. Yola devam ediyorlar. Hepsi iyi."

Claire'in göğsünde varlığının farkında bile olmadığı bir düğüm çözüldü. "Nereye gidiyor... Dur, söyleme. Bilmeme gerek yok, değil mi?"

"Herhalde yok," dedi Hess yan gözle ona bakarak. "Sen iyi misin?"

Claire camdan dışarı bakıp omuz silkti. "Annemle babam o otobüslerden birinde. Endişelenmemek elimde değil."

Hess arabayı sürerken bir yandan da dönüp dönüp Claire'e bakmayı sürdürdü. "Ve yorgunsun da," dedi. "Dün benden ayrıldıktan sonra Bishop'ın yanına mı gittin? Sana zarar verdi mi?"

Bunun basit bir cevabı yoktu. "Zarar vermedi," dedi sonunda. "Şahsen değil."

"Sorum bunları da kapsıyordu," dedi Hess. "Cevabın yeterli değil."

"Ciddi bir terapiye ihtiyaç duyup duymadığımı mı soruyorsun?" Claire bir kez daha omuz silkme gereği duydu. "Evet, muhtemelen. Ama burası Morganville. Yaşanabilecek en kötü şey bu değil." Claire dönüp onun yüzüne baktı.

"Sana verdiğim kağıtta ne yazıyordu?"

Hess uzun süre cevap vermeyince Claire onun soruyu duymazdan geldiğini sandı.

"O bir ölüm fermanıydı."

Claire bunu zaten biliyordu. "Ama seninki değil."

"Değil. Başkasınındı."

"Kim?"

"Claire, artık bunun önemi yok. Zaten geri çevirdik."

"Ben teslim ettim. Öğrenmek benim hakkım."

Hess yanıt olarak ceketinin cebinden buruşuk bir kağıt çıkardı ve üstünden mum parçaları dökülen belgeyi Claire'e uzattı.

Claire kağıdı düzeltti. Burnuna hafif bir küf kokusu geldi. Bishop'ın elyazısını okumak kolay değildi ama isim büyük yazılmış ve daire içine alınmıştı.

Eve Rosser.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Joe. "Bunu bilmeni isterim. Bishop sana bir şey söylerse Eve'in kılına bile dokunulmadığını aklından çıkarma. Kimse ona bir şey yapmayacak. Anlıyor musun, Claire?"

Claire, dedektife en yakın arkadaşını öldürmesini emreden bir belge götürmüştü.

Hiçbir şey düşünemiyordu. Yaşadığı şokla aklı başından gitmişti. Yazının kalanını okumaya çalıştı ama gözleri Eve'in adına gidip duruyordu.

Kağıdı katlayıp sıkı sıkı tuttu. *Nefes al.* Başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

"Neden sen?" dedi zor duyulan bir sesle. "Neden bu sana verildi?"

"Bishop işte. İsteklerini en olmadık kişilere yaptırmak ister ki yapılmayınca ceza yağdırabilsin. Morganville'e ders olsun diye. Eve'i öldürmeyeceğimi biliyordu. Eve'den çok benden kurtulmak adına yaptı bunu."

Claire hala kendine gelememişti. Dedektif Hess bir şey yapmamıştı ama ya emri başkasına götürmesi söylenseydi? Monica gibi birine mesela?

Eve ölürdü ve bu tamamen Claire'in suçu olurdu.

Belgenin elinden alındığını hissetti. Gözlerini açtığında Hess kağıdı yeniden cebine koyuyordu. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeni ve bazılarımızın ne olursa olsun asla onun dediklerini yapmayacağını anlamanı istedim."

Claire kendisinin o kulübe üye olamayacağını düşündü. Bishop'ın dediklerini yapmıştı bile.

Hem de birden çok kez.

Ne kadar batağa saplandığını düşünmek bile istemiyordu ama etrafında timsahlar dolandığı kesindi.

"Biz işimize bakalım." Hess ona başka bir kağıt uzattı. "Bunlar bulmamız gereken kişiler," dedi. "Frank Collins'in başına gelenleri duydum. Shane'le ikiniz de orada mıydınız?"

Claire'in o konudan bahsedecek hali yoktu. "Doktor Mills, Amelie'nin yanında. Onu listeden silebilirsin. Amelie onu şehirden göndermez."

Morganville'in her köşesinde bir şeyler olduğuna dair izler vardı. İnsanlar toplanmıştı, durup arabalarına dikkatle bakıyorlardı. Daha vampirler ortaya çıkmamıştı, henüz akşama vakit olduğu için aksi de beklenmezdi zaten. "Neler oluyor?" diye sordu Claire. Hess başını iki yana salladı.

"Şehirde vampir karşıtı hareketler çok güçlü," dedi. "Son aylarda daha da güçlendi. Onları sakinleştirmeye çalışıyorum. Şimdi harekete geçerlerse sonları ölüm olur. Çoğu da Amelie'yi diğerlerinden farksız bir hedef olarak görüyor. Bishop gidene kadar, bir de buna dayanamayız."

"Peki bu konuda ne yapacağız?"

"Hiç. Şu an bir şey yapamayız. Her şey Bishop'ın elinde. Kavga etmek istiyorsa belki bu gece ona beklediğinden daha büyük bir kavga sunarız."

Listedeki dördüncü adres bir apartman dairesiydi. Morganville'de çok apartman yoktu, çoğunluk müstakil aile evleriydi. Küçük kasabaların hemen hemen hepsinde olduğu gibi burada da evler berbat ve biraz daha az berbat olmak üzere ikiye ayrılıyordu.

Geldikleri apartman kompleksi berbat kategorisine uygundu. Tuğla-sıva karışımı yapının pembe boyası güneşten solmuştu. İki binanın ortasında bahçe denebilecek bir açıklık vardı. Dibi yosun tutmuş boş bir havuz, dikenli,

azgın çalılıklar ve dolup taşmış bir çöp bidonu görmek isterseniz, bahçe manzarası tam size göreydi.

Joe Hess daire numaralarını kontrol etti. Binanın halinden rahatsız olmuşsa bile bunu belli etmiyordu. Yirmi iki numaraya geldiklerinde kapıya gürültüyle vurdu. "Polis, kapıyı açın!" Yanına gelen Claire'i hafifçe itti, ona sessiz olmasını işaret etti. Claire içeriden gelen bir ses duymadı.

Anlaşılan Hess de duymuyordu. Başını iki yana sallayıp kapıdan uzaklaşmak üzereyken Claire birden kulak kesildi. "Yardım edin."

Hess, Claire'e kapıdan iyice uzaklaşmasını işaret ederek silahını ceketinin altından çıkardı. "Willie Combs? İyi misin? Ben Joe Hess. Bir şey söyle. Willie!"

"Yardım edin," dedi bir ses yine. Bu sefer daha zayıftı.

Hess kapıyı zorladı. Kilitliydi. Dedektif derin bir nefes aldı. "Claire, sen burada kal. *Sakın içeri gelme.* Beni duydun mu?"

Claire başını salladı. Hess iki tekmeyle eski kapıyı kırdı. O içeride kaybolurken etraflarındaki perdeler aralanıp panjurlar açıldı ama dışarı çıkan olmadı.

Güpegündüz olmasına rağmen.

Dedektif Hess kolunda biriyle çıkana kadar sanki yıllar geçti. Claire'in yaşlarında, güzel bir kızdı bu. Üstünde Morganville Lisesi tişörtü ve eşofman vardı. Beden dersinden az önce çıkmışa benziyordu.

Kız hareket etmiyordu. Hess onun boynuna bir havlu bastırmıştı.

"Ambulans çağır," dedi Claire'e. "Acil durum olduğunu ve ısırma vakası malzemesi getirmelerini söyle."

"Kız..."

"Yaşıyor," dedi Hess havluyu bırakmadan kızı yere yatırarak. Öfkeli gözlerle Claire'e baktı. "Adı Theresa. Theresa Combs. Üç kardeşin en büyüğü."

Kanı donan Claire kapıdan içeri baktı. "Diğerleri?"

"Biz yaşayanlara odaklanalım. Bunu boynuna bastır." Claire diz çöküp küçük elleriyle havluyu bastırdı. Gereğinden fazla baskı uyguladığını hissediyordu ama Hess onaylar gibi başını salladı. "Güzel. Böyle devam et. Ben emin olmak için bir kez daha içeri gireceğim."

Dedektif, kızın üstünden atlayıp eve girerken Theresa gözlerini açıp Claire'e baktı. Kızın siyah, büyük gözlerinden çaresizlik okunuyordu. "Yardım edin," dedi fısıltıyla. "Jimmy'ye yardım edin. Daha on iki yaşında."

Claire kızın elini tuttu. "Şşş. Kendini yorma."

Theresa'nın gözleri doldu. "Elimden geleni yaptım," dedi. "Denedim. Neden başımıza bunlar geldi? Yanlış bir şey yapmadık. Kurallara uyduk."

Claire onun elini tutup havluyu boynuna bastırmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Uzaktan siren sesleri yükselirken Hess geri döndü. Claire umutla ona baktı.

Dedektif başını iki yana salladı.

Sağlık ekipleri Theresa'yı götürene kadar tek kelime etmediler. Claire diz çöktüğü yerde durmuş, titreyen parmaklarındaki kana bakıyordu. Dedektif Hess yanına gelip

bu işleri sık sık yaptığını belli eden bir tavırla ona ıslak mendil uzattı. "Derin derin nefes al," dedi. "Bunları görmek zorunda kalmana üzüldüm. Theresa'yla ilgilenirken iyi iş çıkardın. Büyük ihtimalle hayatını sana borçlu."

"Onlara bunu kim yaptı?" Claire ellerini silmeyi bir türlü kesemiyordu. "Neden?"

"Bütün kasabada benzer şeyler oluyor," dedi Hess. "Koruyucuları, Bishop'ın safına geçenler. Koruyucuları kavgada ölenler. Koruyucularının en başından beri umursamadığı insanlar. Kasabanın yarısını oluşturan bu insanlar ayaklı kan bankasına dönüştü." Hess'in yüz ifadesi Claire'in tüylerini ürpertti. "Belki de deliler haklıdır. Bütün vampirleri öldürmek en doğrusu olabilir."

"Evet," dedi Claire uysalca. "Ne de olsa insan insanı hayatta öldürmez, değil mi?"

Hess'in cebinde Eve'in ölüm fermanı vardı.

Bu konuda tartışmayacaktı.

Hannah'nın listesinden beş kişiyi sapasağlam buldular. Gerçi bir tanesi Barfly'daydı ve körkütük sarhoştu ama sonuçta ısırılmamıştı ve rahatça nefes alıyordu. Birer birer hepsi otobüse bindi.

Saat dört olduğunda son otobüs de Morganville sınırına doğru yol alıyor, Claire'in bilmediği bir yere doğru ilerliyordu. Geride Claire hariç Richard Morrell, Hannah Moses, yan yana fısıldaşan Shane'le Eve ve arabasındaki telsizle konuşan Joe Hess kaldı. Başkaları da vardı ama hiçbiri göl-

gelerden dışarı çıkmıyordu. Claire onların vampir olduğundan şüpheleniyordu. Amelie'nin vampirleri büyük bir şeye hazırlanıyordu.

Birdenbire Claire kolunun yandığını hissetti.

Kolunu sıyırınca dövmenin kaynıyormuş gibi hareket ettiğini gördü. Bishop onu yanına gitmeye zorluyordu. Claire depodan çıkıp Kurucu Meydanı'na gitme isteğine kapıldıysa da buna direndi.

Daha fazla dayanamayacağını hissedince durumu Shane'e açıkladı. Shane kollarını ona doladı. "Seni hiçbir yere bırakmayacağım," dedi. "Bensiz gidemezsin."

Sanki bir ip Claire'i bağırsaklarından çekiyordu. Önce öfkelendi, sonraysa acıdan başka şey düşünemez oldu. Shane'in kollarından sıyrıldı, giderek genişleyen çemberler çizerek depoyu turlamaya başladı. Kapıya yaklaşınca Shane yolu kesti. Claire ona ıstırapla baktı. "Bundan nefret ediyorum! Şu şey yok olsun artık!" Sonunda umutsuzluk ve öfkeye daha fazla dayanamayarak gözyaşlarına boğuldu. Shane'in varlığı bile bu defa faydasızdı. Acı dalga dalga vurarak onu paramparça ediyordu. Shane'in Richard Morrell'e bağırdığını, Hannah'nın da gelip yardımla ilgili bir şeyler dediğini duydu.

Claire koluna iğne batırıldığını hissetti ve damarlarına buz gibi bir rahatlama yayıldı. Acısı azalsa da kolundaki yanma ve karnında fokurdayan endişe duruyordu. Vücuduna hala söz geçiremiyordu.

"Biraz uyuyacak," dedi Hannah uzaklardan. "Shane, bana lazımsın."

Claire gözlerini açıp aslında uyumadığını söyleyemedi. Uyuyor gibi göründüğünü anlamıştı. Gerçekteyse uyanıktı ve acı çekiyordu.

Shane ona sıcacık bir öpücük verdi. Claire onun elini saçlarında, sonra da yanağında hissetti. *Beni bırakma*, demek istiyor, konuşamıyordu.

İçinde büyüyen paniğe rağmen kalbi sakince atıyordu.

Başka bir yere taşındığını, sıcak bir yatağa konup üstünün örtüldüğünü hissetti.

Sonra sessizlik...

Gözleri sanki başka birinin kontrolündeymiş gibi açıldı. Doğrulup otururken loş odanın köşesinde birinin durduğunu gördü.

Ada.

Hayalet solgun parmağını dudağına götürdü ve Claire'e kalkmasını işaret etti. Claire sebebini bilmese de kalktı.

Ada ona doğru süzüldü. Claire yine onun üç boyutlu olmadığını gördü. Havadaki düz bir yansıma, ekransız bir televizyon görüntüsü gibiydi. İnsandan çok bilgisayar oyunlarından çıkma bir karaktere benziyordu.

Karanlıkta bir yerlerde bir cep telefonu çaldı. Claire ACİL DURUM İLETİŞİM EKİPMANI etiketli kolilerin yanına gidip bantla tutturulmuş telefonu aldı. Göstergeye bakılırsa şarjı doluydu. Claire telefonu kulağına götürdü.

"Bishop seni kendine çekmeye çalışıyor," dedi Ada metalik, yapay sesiyle. "Ama benim sana başka bir yerde ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın mı var?"

"Elbette. Myrnin artık etkisiz olduğuna göre birinin bana yardım etmesi gerek. Geçitten geçip yanıma gel."

"Burada bir geçit mi var?" Claire hala sersem gibiydi ve bunun Hannah'nın verdiği ilaçlarla alakası yoktu galiba. Ada'nın görüntüsü ona kaşlarını çattı.

"Ben yaptım oldu," dedi. "Benim işim bu, aptal kız. Geçide gir, hadi. Altı adım ileri, dört adım sağa. Çabuk!"

Bağlantı kesildi ve telefon *hat yok* sinyali vermeye başladı. Claire kapağını kapatıp telefonu cebine koydu. Yataktan kalktığında birinin -Shane olmalıydı- onun ayakkabılarını çıkardığını anladı. Ayakkabılarını giydikten sonra karanlıkta altı adım ileri, dört adım sağa gitti.

Dördüncü adımında dondurucu bir karanlıkta düşmeye başladı. Ayağı yere değdiğinde tanıdığı bir yere düştüğünü gördü.

Myrnin'le Amelie'nin hastalığı ilerlemiş vampirleri tuttuğu hücrelerdeydi. Burası eski bir hapishaneydi. Karanlık, nemli yapı, taş ve çelikten ibaretti. Birkaç ay evvel Morganville'i vuran hortumda hasar görmüştü. Claire kaçan hastaların peşine düşme görevinde yer almamıştı ama bu görevden ve binanın tamir gördüğünden haberdardı. Bishop tüm bunları hiç umursamamıştı elbette. Her şeyi Amelie yapmıştı.

Şu andaysa bütün hücreler boştu.

Claire sendeleyip iki büklüm oldu. Bishop onu kor gibi tellerle çekiyordu sanki. Nefes nefese duvara dayandı.

"Buradayım," dedi boşluğa. "Ne yapmamı istiyorsun, Ada?"

Ada'nın hayaleti önündeki koridordan süzülerek geldi. Hala iki boyutluydu ve bu sefer arkadan görünüyordu. Başını çevirip Claire'e buyurgan bir ifadeyle baktı. *Harika,* dedi Claire içinden. *Bishop yetmezmiş gibi bir de Myrnin'in manyak bilgisayarı çıktı başıma. Bu kadar patron fazla.*

Eve olsa, *Sana daha iyi bir iş lazım,* derdi. Kanalizasyonda çalışmak bile buna tercih edilirdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu aslında bir yanıt beklemeden. Cevap almayınca da şaşırmadı. Hapishane uzun koridorlardan oluşuyordu. Claire buraya son geldiğinde hücreler hasta vampirlerle doluydu. Açlıktan ölmesinler diye onlara karınlarını doyuracak bir şeyler vermişti. Kan, elbette. Bazıları saldırgandı ama çoğu hareket bile edemeden yataklarında yatıyordu.

Şimdi neredeydiler?

Sıranın sonunda, laboratuvarda çalışamayacak ya da birinin -başka vampirlerin bile- yanında duramayacak kadar tehlikeli olduğunda Myrnin'in kaldığı hücre vardı. Myrnin orayı evi gibi döşemişti. Kalın bir Türk halısı, yumuşak battaniyeler, yastıklar, tekli bir koltuk, kitaplar.

Ama Myrnin'den de eser yoktu.

Ada koridorun sonuna kadar gittikten sonra dönüp Claire'e baktı. Filmlerdeki atlamalar gibi önü birden arkasına gelmişti.

"Beni ürküttüğünün farkındasın, değil mi?"

Claire'in cep telefonu çaldı. "Doktor Mills'i arıyordun," dedi Ada telefondan. "O burada."

"Nerede?"

"Beni izle. Yardıma ihtiyacı var."

Ada tekrar dönüp taş duvarın içinde yok oldu. Claire duvarın dibine girip durdu ve elini uzattı. Duvar tamamen gerçek görünmesine rağmen -hatta toz ve küf kokusu bile vardı- Claire'in eli hiçbir engelle karşılaşmadan duvarı yardı. Beyni inatla ona bir adım daha atmaması gerektiğini, yoksa en iyi ihtimalle burnunu kıracağını söylüyordu.

Claire ayağını zorla kaldırıp taşın *içine* adımını attı, ardından diğer ayağını ilkinin yanına koydu. Her santimetre işkence gibiydi. Derken tüm baskı bir anda yok oldu ve Claire kendini aydınlık, büyük bir salonda buldu.

Salon vampir doluydu.

Beyaz yüzler ona dönerken Claire donakaldı. Hücrelerde tutulanları çok net görmemişti, hasta vampirler çoğunlukla gölgelerden çıkmamıştı ama Claire bazılarını tanıdı. Hücrelerin dışında ne yapıyorlardı?

Telefondaki ses sinirle çıkıştı. "Yürüsene hadi!"

Claire gözlerini kırpıştırdı. Ada salonun ortasında süzülüyor, öfkeyle ona bakıyordu. "Bunlar sakın beni..."

"Sana hiçbir şey yapmazlar," dedi Ada. "Saçmalama."

Claire'e kalsa bunda saçmalık falan yoktu. Buradaki vampirlerden bazılarının duvarları tırnakladığını ve kendi parmaklarını kemirdiğini görmüştü. Kendini kurt dolu bir odadaki tavşan gibi hissediyordu.

Hiçbiri üstüne atılmadı. Meraklı gözlerle ona baktılarsa da aç olduklarına dair bir işaret yoktu.

Ada'yı duvardaki küçük bir girintiye kadar takip etti. Doktor Mills bir karyolada kımıldamadan yatıyordu.

"Ah, hayır," diye fısıldadı Claire. Adamın yanına koştu. "Doktor Mills?"

Adam kızarmış gözlerini homurdanarak açtı. "Claire," dedi öksürerek. "Of. Saat kaç?"

"Şey... Galiba beşe geliyor. Neden?"

"Saat dörtte uyudum," dedi yattığı yerde gerinerek. "Tanrım. Kusura bakma, pilim bitti. Kırk sekiz saattir birkaç saat uykuyla çalışıyorum. Ben artık tıp öğrencisi değilim."

Claire'in içine su serpildi. "Bunlar sizi..."

"Öldürmediler, merak etme. Ölümüne çalıştırmak cinayetten sayılmazsa tabii." Doktor Mills inleyerek doğruldu ve beynini yerine oturtmak ister gibi başını ovdu. "Amelie serumu önce en kötü vakalarda denemek istedi. Myrnin dışında hepsi burada. İki doz kaldı. Bishop'tan kan kültürü alamazsak serum bitecek."

Claire bunu neredeyse unutmuştu. "Myrnin'i gördün mü?"

"Amelie beni buraya getirdiğinden beri görmedim. Neden?"

"Hasta," dedi Claire. "Çok hasta. Ona yardım etmen için seni bulmaya çalışıyordum. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Amelie onu götürdü."

Mills çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Buraya getirmedi. İkisini de görmedim."

Claire arkasından bir gölgenin yaklaştığını hissedip dönünce bir vampirle burun buruna geldi. Claire'den biraz daha uzun, ufak tefek, ergenlikten yeni çıkmış bir kızdı. Sarı saçları beline kadar iniyordu. Sevimli, koyu renkli gözleri vardı. İkisine endişeyle gülümsedi.

"Benim adım Naomi," dedi. "Bu da ablam Violet." Arkasında ondan biraz daha büyük bir kız duruyordu. Gözleri aynıydı ama Violet'in saçları simsiyah, yüz hatları biraz daha sertti. "Yaptıklarınız için size teşekkür etmek istiyoruz, Doktor Mills. Yıllardır kendimizi bu kadar iyi hissetmemiştik."

"Rica ederim," dedi Doktor. Claire adamın gerginliğine hak veriyordu. Vampirler ılımlı gibiydi ama bu her an değişebilirdi. Naomi o ihtimalin izlerini taşıyordu. "Amelie çok geçmeden sizi almaya gelir."

İki vampir eski usul bir reveransla eğildikten sonra ana salona çekildi. Sahile vuran sakin dalgaları çağrıştıran fısıltılar yükseldi. Bir vampir söylediklerini duyurmak için sesini yükseltmek zorunda değildi.

"Amelie geliyor, değil mi?" dedi Doktor Mills. "Burada kendimi günün spesiyali gibi hissetmeye başladım."

Ah. Demek Claire'i süvarilerin öncüsü sanmıştı. Claire sağına soluna bakındı, Ada'dan iz yoktu. Telefonu cebine koyarken ne düşüneceğini bilemiyordu. "Bilmiyorum. Bana yardıma ihtiyacın olduğu söylendi."

Doktor uzun uzun esneyip başını salladı. "Kristalleri ve kalan sıvı ilacı kasabada ihtiyacı olanlara dağıtmamız gerekiyor. İlacın etkisi uzun sürmez ama Bishop'ın kanını elde edene kadar yapacak başka bir şey yok. Dozları hazırlamama yardım eder misin?"

Claire kırmızı kristalleri kaşıkla ölçüp şişelerken karnındaki yanmanın biraz azaldığını hissetti.

Kolunu sıyırdı.

Dövme teninin altında silik bir gölgeye dönüşmüştü.

Claire kolunu incelerken Naomi'nin de tam arkasında durup baktığını farkedince irkildi. Naomi onu bilerek korkutmuş olacaktı ki kıkırdadı. "Bishop'ın seni damgaladığını görüyorum," dedi. "Korkma, çocuk. Neredeyse yok olmuş. Bir keresinde kardeşimi de damgalamıştı." Gülümsemesi silindi. "Sonra ikimizi de sonsuza dek damgaladı. Amelie uzun yıllar önce bize onun öldüğünü söylemişti. Demek ölmemiş, ha?"

Claire o dişler boynuna bu kadar yakınken başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadı. Naomi tehditkar görünmüyordu ama güven de vermiyordu.

"Demek onunla savaşma zamanımız geldi. Güzel. Kardeşim için onun karşısına dikilmekten sevinç duyacağım." Soğuk elleriyle Claire'in boynunu okşadı. "Güzel çocuk. Ne sıcaksın."

Claire ürperdi. "Şey, öyleyimdir herhalde."

"Güneş gibi. Bir zamanlar ben de öyleydim." Naomi derin bir iç geçirip göz açıp kapayana dek yok oldu. Claire

vampirlerin şimdi daha hızlı hareket ettiğini farketti. İyileşiyor olmalılardı.

Doktor Mills onlara memnuniyetle bakıyordu. Claire henüz buna hazır değildi. İyileşmeleri elbette iyiydi de...

Artık *sağlıklı* vampirlerdi. Bunun anlamı, bundan böyle yeni vampirler üretebileceklerdi. Bu da her şeyi tepetaklak eder, Morganville'in yapısını tümden değiştirirdi.

Öyle değil mi?

Claire'in telefonu çaldı. Numara görünmüyordu. Claire kapağı kaldırıp telefonu açtı. "Efendim, Ada?"

"Doktor Mills'i de alıp gitmelisin," dedi Ada. "Senin için geçidi açacağım. Hadi."

"Neler olup bittiğini..."

"Dediğimi yap, yoksa ikinizi canları her an sıcak yemek çekebilecek bir oda dolusu vampirle baş başa bırakırım."

Myrnin'in bilgisayarı tam bir *cadıydı*.

Claire telefonu hırsla kapattı. "Gerekli şeyleri al," dedi. "Gitme vakti."

Doktor Mills başını salladı. İlaçları iki spor çantasına doldurdu ve çantalardan birini Claire'e verdi. Gümüş bir kutu açıp içini kontrol etti.

İki şırınga.

"Serumdan kalan iki doz, değil mi?" dedi Claire. "Belki ben..."

Doktor kutuyu ona verdi. "Biri Myrnin'e, diğeri Amelie'ye," dedi. "Oliver kendine isteyecektir. Ona izin verme."

Oliver'a tek başına hayır deme şansı varmış gibi başını salladı. Doktor Mills serumları elden çıkardığı için rahatlamışa benziyordu. Onlara bakan vampirlere döndü. "Gitsek iyi olacak," dedi. "Hepsi minnettardır eminim ama..."

"Evet," dedi Claire. "Hadi."

Aslanların arasından geçer gibi yürüdüler. Vampirler sakindi, yine de gözlerindeki tekinsiz ışık gözden kaçacak gibi değildi. Claire bir-ikisinin dişlerini de görünce başını bir daha yerden kaldırmadı.

Naomi yollarını kesti. "Bir iyilik rica edebilir miyim? Küçük bir iyilik, merak etmeyin."

Claire dudaklarını yaladı. "Tabii."

"Bunu kardeşim Amelie'ye ver," dedi. Mermeri andıran boynundaki gümüş kolyeyi çıkardı. İncecik, çok güzel bir kolyeydi. Ucunda beyaz bir taş vardı. "Ona de ki, ihtiyaç duyarsa biz de onunlayız."

Claire kolyeyi cebine koyup başını salladı. "Söylerim." Naomi yerinden kıpırdamadı. "İstediğin bir şey daha mı var?"

"Ah, evet," dedi Naomi dalgınca. "Hem de çok. Ama kardeşimi tanıyorum. Yersiz bir şey yaparsam beni affetmez. O yüzden, biz verdiğimiz sözleri unutmadan, nazik doktorunuzla birlikte buradan gidin."

Hala yoldan çekilmemişti.

Claire yanından geçerken Naomi dönüp onu izledi.

Hayali taş duvarı aşmak bu sefer çok daha kolay oldu. Orada kalmanın hiç iyi bir fikir olmadığını bilmenin bunda payı olabilirdi.

Ada'nın hayaleti koridordaydı. Gecikmelerine kızdığı belliydi. Dönüp hızla uzaklaştı. Claire ona yetişmek için koşarken Doktor Mills de peşlerine düştü. Ada birden durup ön kısmını onların tarafına çevirdiğinde Claire'in telefon hoparlöründen cızırtılar yükseldi.

Doktor yere düştü.

"Koş!" diye bağırdı Ada telefondan. Claire, Dr. Mills'i o halde geride bırakamazdı.

Claire yerden kaldırmak için yanına gittiğinde adam hiç kıpırdamıyordu. Başında bir yara vardı. Nefes alıyordu ama kendinde değildi.

Yara başının *arkasındaydı*. O tarafa düşmemişti.

Biri ona vurmuş olmalıydı.

Ada hala kaçması için onu uyarıyordu. Claire yerinden kıpırdamadı. Ada'nın öfkeden köpüren görüntüsü dalgalanmaya başladı.

Ve birden yok oldu.

Claire, karanlıkta görünmez bir elin saçlarına dokunduğunu hissetti.

"Naomi?" dedi fısıltıyla.

Kulağının tam dibinde kuru bir kahkaha patladı. "Öyle bir hanımla hiç tanışmadım. Benim kim olduğu biliyorsun," dedi bir erkek sesi. "Değil mi, Claire?"

Claire gözlerini kapattı.

"Merhaba, Bay Collins."

9

Shane'in babası ışıkları yakınca Claire'in gözleri kamaştı. Hala nefes aldığından emin olmak için hemen yerde yatan Doktor Mills'e baktı. Güzel. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmamalıydı.

Frank Collins, Claire'in onu son gördüğü halinden farksızdı. Bishop'ın ofisinde, canlıyken olduğu gibi zayıftı ve kır saçları yüzüne düşüyordu. Tek değişiklik, daha soluk benizli olmasıydı. Acı dolu bir hayat yaşamış ve yine acı içinde ölmüş bir adama benziyordu ve daha önce sahip olmadığı uğursuz bir hava yayıyordu. Gözlerinde ürkütücü, delice bir ışıltı vardı. Oliver'la benzeştikleri söylenebilirdi ama yaşlı vampir güçlü, korkutucu ve mantıklıyken Frank Collins'te bu sonuncudan eser yoktu.

Birbirlerine fazla yakınlardı. Claire kıpırdamadan duruyor, nabzı fazla yüksek atmasın diye dua ediyordu.

tg: kaktusunx

"Oğlumun sende ne bulduğunu anlayabiliyorum," dedi. "Göründüğünden daha güçlüsün."

"Teşekkürler," dedi Claire. "Şimdi geri çekil."

Frank yine gülünce sesi duvarlarda yankılandı. Sanki şovu izlemesi için kendinden üç-dört tane daha getirmişti. "Hayır," dedi. "Hiç sanmıyorum. Daha önce hiç geri çekilmedim. Çekilmeyeceğim de." Duraksadı. "Oğlumla konuşmak istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Claire. "Seninle konuşmak istemiyor."

Bay Collins gülümsedi. Vampir dişleri yavaşça ortaya çıkıp ışıkta parladı. "Senin de plazma emmeni ister miydi, hayatım? İyi düşün. Shane'in bunu kaldırabileceğini hiç sanmıyorum. O yüzden benimle konuşurken daha nazik olmaya çalış."

Frank Collins'in onu ısırması ihtimali Claire'in midesini bulandırdı. "Seni gebertir," dedi. "Sen de biliyorsun."

"Deneyebilir." Frank omuz silkti. "Ama sana dokunmaz. Oğlumu tanıyorum. Sana abayı yakmış. Güzel kafandaki tek saç teline bile kıyamaz. Sen onun zayıf noktasısın, Claire."

Ne yazık ki bu doğruydu. Shane, Claire'i kurtarmak için her şeyi yapardı. Babasının onu vampir yapmasına bile ses çıkarmazdı. Eğer Frank'in planı buysa...

Fakat Claire buna izin vermezdi. Asla.

Kolundaki spor çantayı yere bıraktı. İçindekiler işine yaramazdı. Frank Collins'i Bishop vampir yapmıştı. Adam hasta değildi. Bu onun *kendi* deliliğiydi.

Ya sırt çantası...

Çantayı sırtından koluna geçirdi. Frank'in onun kaçmaya çalışacağını sanmasını umuyordu. Aslında böyle bir girişim boşuna olurdu. Kurtulmayı asla başaramazdı.

Hatta Frank onu kovalamaktan zevk alabilirdi.

Claire yerçekiminin de yardımıyla çantanın fermuarını açtı.

Lanet olsun.

Kazıklar ön gözde değildi. Onları kitaplarının yanına koymuştu. Ön gözde birkaç ataç, fosforlu kalem ve yarım gofret dışında hiçbir şey yoktu. Gofretin rüşvet olarak işe yarayacağını sanmıyordu.

"Rahat ol," dedi Frank. "Gitmene izin vereceğim."

Bu... gerçek olamayacak kadar güzel bir haberdi. Claire oradan hemen gitmeye hazırdı. "Teşekkürler," dedi ve geçide sürüklemek için Dr. Mills'in üstüne eğildi.

"*O* da gidebilir demedim," dedi Frank sırıtarak. "İyiliğimin karşılığında bir hediyeyi hak ettim."

Hannah'nın sakinleştiricilerine rağmen Claire'in kalbi güm güm atıyordu. Her şey yavaşlamış gibiydi. Hiçbir şey düşünmeden çantayı iki eliyle kavradı ve bir gülleci gibi dönerek bütün gücüyle Frank Collins'in sırtına indirdi.

Çantada bir sürü kitap vardı ve vampirler bile fiziği yok sayamazdı. Özellikle de tepelerine indiğinde. Frank yere devrildi. Claire, Doktor Mills'i tek kolundan tutup Ada'nın yok olduğu noktaya sürükledi.

O yaklaşırken Ada yeniden belirdi. Claire'in telefonu yeniden aktif oldu ve Ada'nın sesi duyuldu. "Adamı bırak, çantayı al!"

"Çok beklersin," dedi Claire. Derin bir nefes alıp Doktor Mills'i oturttu ve geçide yuvarladı.

Ardından çantasına koştu.

Frank Collins beyaz eliyle Claire'in bileğine yapıştı. Claire onun yaralı yüzüne ve gümüş gibi gözlerine bakıp haykırdı. Elini arkada bırakmadan kurtulması imkansızdı. Adamın kolları çelik gibiydi.

Frank onu çekip dizlerinin üstüne çöktürdü. Omzundaki çantayı çekip yırttı. *İleri Parçacık Fiziği* ve *Matris Hesaplamalarının Temelleri* kitapları yere saçıldı. Peşlerinden de iki sivri tahta kazık göründü. Claire umutsuzca kazıklara uzandı ama Frank ondan önce davranıp üstlerine bastı.

Claire yerdeki kazıklara bakan adamın yüzünde insani bir acı gördü. "Tanrım," diye mırıldandı Frank. "Vampir avlarken ben de bunlardan taşırdım. Ne yapıyorum ben böyle?"

Claire o acıyı tanımıştı. Artık onun canını nasıl yakacağını biliyordu. "Avlanıyorsun," dedi. Kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi atıyordu. "Vampirlerin yaptığını yapıyorsun. İnsan avlıyorsun."

Frank sessizce başını iki yana sallayıp ona baktı. Aklı başına gelmişe benziyordu. Frank Collins'in aklına ne kadar güvenilebileceği ayrı bir soru işaretiydi tabii. "Uzun zaman-

dır vampirlerle savaşıyorum. Birkaç tane de öldürdüm. Bunu biliyor muydun?"

Claire biliyordu. Frank ve Shane, Brandon'ı öldürdükleri için az kalsın idam edilecekti. Gerçi Shane'in o konuda hiçbir suçu yoktu. Frank yine botlarının altından görünen kazıklara baktı.

"Ama pek kazık kullanmadım," dedi Claire'in gözlerine bakarak. "Neden, biliyor musun?"

Claire sormaya çekiniyordu.

"Çünkü vampirleri öldüremezsen daha da öfkeleniyorlar," dedi. "Bunlarla beni öldürebilir misin sence?"

Claire güçlükle yutkundu. "Evet. Gerçi bana izin vereceğinden şüpheliyim."

"Gerçek şu ki hayatta en korktuğum şey buydu. Vampir olmak. Shane bunu sana söyledi mi?" Claire yavaşça başını salladı.

"Bana olanları görmek zorunda kaldığı için çok üzgünüm. Yıllardır onun hayatını çekilmez kıldığım için de çok üzgünüm. Beni anlıyor musun?"

Claire başını iki yana salladı çünkü anlamıyordu.

"Shane'e onu sevdiğimi söyle," dedi Frank. "Onu hep sevdim. Bunu doğru şekilde gösteremediğimin farkındayım. Shane'in bu konuda hiçbir suçu yok. Onun seni bulmasına çok seviniyorum. Güzel şeyler yaşamak onun hakkı."

Ayağını kaldırıp kazıkları aldı. Claire ağzını açtıysa da sesi gırtlağında takılı kaldı.

"Evine git," dedi Frank. "Oğluma babasının ona veda ettiğini söyle. Onu bir kere daha görmeyi çok isterdim ama haklısın. Bu iyi bir fikir değil."

Elinde tahta kazıklarla karanlığa doğru yürüdü.

"Galiba onun da seni sevdiğini bilmen gerekiyor. Elinde değil." Claire'in sesi taşlardan yankılandı. Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama içinden bir ses Frank'i bir daha görmeyeceğini söylüyordu.

Frank bir an duraksadı, sonra yoluna devam edip karanlığa karıştı.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz Claire çantayı kapıp geçide koştu.

Sendeleyerek diğer tarafa geçti, Doktor Mills'in gövdesine takıldı ve kendini Oliver'ın kollarında buldu.

Oliver, Claire'e tiksinerek baktı ve onu Amelie'nin çalışma odasındaki halının üstüne kıçüstü bıraktı.

"Yok oldu," dedi Claire yüzüncü kez, Oliver kolunu lazer gibi parlak bir ışıkta evirip çevirirken. "Hey! Yok oldu dedim!"

Oliver kolunu öyle sıkı tutuyordu ki arkasında yeni bir dövme bırakacağı kesindi. Mavi, mor ve siyah bir dövme. "Ben de Bishop'ın aynen böyle düşünmemize bayılacağını söyledim," diye çıkıştı Oliver. "Sana olduğun yerde kalman söylendi ama sen her zamanki gibi laf dinlemeyip hepimizi çok büyük bir risk..."

"Bırak onu, Oliver," dedi Amelie geniş masanın karşısından. Kusursuz tırnaklarıyla masada ritmik sesler çıkarıyor-

du. "İstese şimdiye kadar bize onlarca kez ihanet ederdi ama etmedi. Şimdilik ona güvenebiliriz."

Oliver, Claire'i bırakıp kollarını göğsünde bağladı. *Amelie'nin savaş konseyinin karşısındayım,* diye düşündü Claire. Yanındaki sandalyede Sam Glass oturuyordu. Kızıl saçları uzayıp dalgalandıkça Michael'a daha çok benziyordu. Oliver volta atmaya başladı. Biraz ötede Richard Morrell duruyordu. Sanki o da volta atmak istiyordu da buna gücü yok gibiydi.

Michael gelip elini Claire'in omzuna koydu ve onu duvara dayanmış bekleyen Hannah'nın yanına götürdü. Claire, Hannah'nın yüzündeki heyecan ve endişeyi okuyabiliyordu. Artık boğazlarına kadar bu işe batmışlar, köpekbalığı dolu sularda yüzüyorlardı. En dost canlısı olanları bile her an saldırıp bacaklarını kapabilirdi.

"Myrnin nerede?" diye fısıldadı Claire. Michael başını iki yana salladı. "Burada değil mi? Nerede olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Michael alçak sesle. "Amelie onu bir yere yerleştirdi ama neresi olduğunu bilmiyorum. Daha..."

"Michael," dedi Amelie. "Ona şimdilik güvenebileceğimizi söyledim, her şeyi baştan sona anlatalım demedim. Lütfen sessiz olun." Amelie ayağa kalkınca Claire onun yine kıyafet değiştirdiğini gördü. Şimdi açık pembe bir takım giyiyordu. Bir savaş meydanından çok Paris podyumlarına yaraşacak bir şeye benziyordu. "Claire. Doktor Mills'ten istediğim malzemeleri getirdiğin için teşekkür ederim.

Doktoru getirdiğin için ayrıca teşekkürler. Onun yakında iyileşeceğini öğrendim." Açık renkli, çelik gibi sert gözlerini Claire'e dikmişti. "Koluna ben de bakabilir miyim?"

Çok nazikti. Amelie'nin en tehlikeli halinin bu olduğunu bilen Claire kolunu yavaşça uzattı. Diğer eliyle Michael'ın kolundan güç alıyordu. Amelie'nin dokunuşu hafif ve soğuktu. Claire'in tenini Oliver gibi incelemedi. Parmakuçlarını kolunda gezdirdi, sonra onu bıraktı.

"Michael, Claire'i arkadaşlarının yanına götürür müsün lütfen. Şu an ikinizin de onların yanında olmak istediğinizden eminim."

"Ama..." Claire dudaklarını yaladı. "Benim burada kalmamı istemiyor musun? Hani yardım edecektim?"

"Gerektiğinde edeceksin," dedi Amelie. "Şimdilik başka bir yerde olmalısın. Bishop'ın etkisinden kurtarmak için adamlarımdan bazılarını buraya getireceğiz. Yaşanacakları görmek istemeyebilirsin."

Yürümeyi hiç kesmeyen Oliver kaba bir ses çıkardı. "Başarısız olursak çok daha kötü olacak. Umarım bu halıya çok düşkün değilsindir."

Amelie onu duymazdan geldi. "Myrnin ve Doktor Mills, Bishop'ın kanı olmadan serum üstünde çalışılamayacağını söyledi. Bu doğru mu?" Claire başını salladı. "Zor görünüyor ama bunu da hesaba katacağım."

"Onu ilaçla bayıltmayı konuşmuştuk."

"Myrnin de öyle söyledi." Amelie başka hiçbir şey söylemeyecekti. "Artık sen bu konuyu düşünme. Arkadaşlarınla

birlikte bu akşam gelmenizi bekliyorum. Hazırlıklı olmalısınız."

"Neye?" diye sordu Claire.

Amelie kaşlarını kaldırdı. "Her şeye. Artık bir plan doğrultusunda hareket etmiyoruz. Satranç tahtasındaki son hamleler oynanıyor, ancak sinirlerine hakim ve her şeye hazırlıklı olanlar yeteneğini ortaya koyabilecek. Babamın her şeyi yapabileceğinden şüphe duymamalısın. Biz de onun kadar acımasız olmalıyız."

Claire tünelde Frank Collins'le yaşadıklarını düşündü. Acımasız olamamış, ona acımıştı.

Amelie, Oliver ya da diğerleri bir an bile tereddüt etmezdi. Frank Collins kötü biriydi. İnsanken kötüydü, değil mi? Yine de bir anlığına oğlunu seven bir babaya dönüşmüştü.

Belki de herkesin böyle anları vardı. En kötülerin bile.

Gerçi bu galiba Claire'den başka kimseyi ilgilendirmiyordu.

Kapı açıldı, Amelie'nin iki gözde koruması içeri hırpalanmış bir insan getirdi. En azından insana benziyordu. Onca morlukla bir tahminde bulunmak güçtü.

Ah. Claire onu tanıyordu. Eve'in manyak kardeşi Jason Rosser. Çocuk aylardır çöplükte yaşamış gibiydi. Eve onun akıllanmış olabileceğini, arada bir eve uğradığını söylemişti ama görüntüsü Claire'e hiç de öyle söylemiyordu. Bir lağım faresi gibi odayı süzerken gözlerini iri iri açıp dişlerini gösterdi.

Amelie'nin bir işaretiyle korumalar onu bıraktı ve Jason, Morganville'in Kurucusu'na saldırdı. Amelie kendini korumak için parmağını bile kıpırdatmadı. Buna gerek yoktu.

Oliver çocuğu gırtlağından yakalayıp sırtüstü halıya yapıştırdı.

"Gördün mü?" dedi Amelie'ye gülümseyerek. "Halıyı baştan düşünecektin. Şimdi bunun kokusu hayatta çıkmaz. Eve bu parazitleri getirmekte niye ısrar ediyorsun, anlamıyorum."

"Gerektiğinde onları ortadan kaldırıyorum," dedi Amelie. "Galiba bu seferki sana ait, değil mi? Onu senin insafına bırakıyorum."

Kimse buna itiraz etmek için ağzını açmadı. Claire bile. Jason'ın hiç dostu yoktu. Claire onun Shane'i az kalsın öldüreceği geceyi hiç unutmuyordu. Jason'ı korumaya hazır değildi.

Oliver, Jason'ın gözlerinin içine baktı. "Ölmeyi hak ettiğini biliyorsun. Suçlarının kokusu buram buram geliyor. Ama ondan değil. Arada bir ben de karanlık işler çevirmiyor değilim. Hayır, ölmeyi hak ediyorsun çünkü Morganville'in yasalarını *benim iznim olmadan* çiğnedin." Oliver kabuslardan fırlamış bir palyaço gibi sırıttı. "Ben şimdi seninle ne yapayım? Brandon'a verdiğin sözü tutmadın. Bana verdiğin sözü tutmadın. Herkesin gözü önünde Amelie'ye ihanet ettin. İhtiyar sürüngen Bishop'ın tarafını seçtin."

Jason kırılan buzları andıran bir sesle *güldü.* "Evet, doğru," dedi. "Aynı şeyi vampirler yapınca bir şey olmuyor, ben yapınca idamlık oluyorum. Harika. Hiç değişmeyeceksiniz, değil mi? Yapan vampirse elinde olmadan yapmış oluyor, insansa akşam yemeği oluyor."

"Onun adına konuşacak biri var mı?" dedi Amelie. Claire bu sorunun formalite olduğunu biliyordu. Nikahlardaki *Ya şimdi konuşun ya da sonsuza dek susun,* sözü gibi. Eve'i düşünüyordu. Kardeşi ölürken kılını bile kıpırdatmamasına kızmaz mıydı?

Derken zaten buna gerek kalmadı.

"Ben varım," dedi Michael.

Herkes şaşırdı. Claire de dahil kimse onun öne çıktığına inanamamıştı. Oliver bile somurtmayı kesmiş onlara bakıyordu.

"Bana iyilik yapmaya kalkma!" diye çıkıştı Jason.

"Yapmıyorum." Michael, Amelie'ye döndü. "Çocuk zavallı bir solucan olabilir ama o sadece bir suçlu. Bir cezayı hak ediyor, kuduz bir köpek gibi ölmeyi değil."

"O bir katil," dedi Amelie.

"Öyleyse bile bu odadaki tek katil o değil."

Amelie hafifçe gülümsedi. "Onun sorumluluğunu alacak mısın, Michael? Senin evinde, sevdiklerinle aynı çatı altında yaşamasını kabul eder misin?"

Michael cevap vermedi. Vermek istiyordu -Claire bunu görebiliyordu- ama veremedi.

Sonunda başını ıkı yana salladı.

"Sevdiklerinin yanında olmasını istemiyorsan ben nasıl herhangi bir ailenin yanında olmasını isteyebilirim?" dedi Amelie ve Oliver'a başıyla onay verdi.

Claire atıldı. "Durun!"

"Çoluk çocuğu sustursak artık!" dedi Oliver.

"O neden burada?" diye sordu Claire. O kadar aceleyle konuşmuştu ki kelimeler birbirine girdi. "Neden burada? Onu buraya kim getirdi?"

"Kimin umrunda?"

Amelie elini kaldırdı. "Mantıklı bir soru. Onu bize kim getirdi?"

"Kimse," dedi kapıdaki korumalardan biri. "Geçitten geldi."

"Biri bana gösterdi," dedi Jason. "Bana bir sürü şey öğretti. Öldürmeyi, saklanmayı, kimseye görünmeden kasabada dolaşmayı."

"*Kim?*"

Jason güldü. "Boşuna uğraşmayın, söylemem. Başka pazarlık malzemem kalmadı."

Amelie öfkelenmişti. Jason'ın kemiklerini kırması an meselesiydi.

"Öyleyse hiçbir şeyin kalmadı çünkü öyle ya da böyle sana bunu söyleteceğim."

O ana kadar hiç konuşmayan Sam Glass ayağa kalktı. "Amelie. Amelie, dur."

"Pislik, geçitleri ona kimin gösterdiğini söyleyene kadar olmaz!"

"O zaman ben söyleyeyim," dedi Sam. "Ben gösterdim. Bana öğrettiğin her şeyi ona öğrettim."

Sessizlik. Oliver bile kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. Bir eliyle Jason'ı göğsünden yere çivileyen Amelie de fildişi bir heykel gibi görünüyordu.

"Neden?" dedi fısıltıyla. "Sam, böyle bir şeyi neden yaptın?"

Sanki Amelie ve Sam dışında herkes hayalete dönüşmüş, o ikisi odada baş başa kalmıştı. Birbirlerine bakışları öyle şiddetliydi ki başka her şey buhar olup uçmuş gibiydi. "Elimden geleni yaptım," dedi Sam usulca. "Bana seçenek bırakmadın. Beni hiç görmüyordun. Onca yıl benimle konuşmadın. Yapayalnızdım ve... Ve iyi bir şey yapmak istedim." Derin bir nefes alıp Amelie'ye dokunacak kadar yakına geldi. "Jason bir kurbandı. Brandon ona eziyet ediyordu ve kimse onu durdurmak için bir şey yapmıyordu. Ona dövüşmeyi öğrettim. Kendini Brandon'dan koruması için. Gerektiğinde kaçabilmesi için geçitleri gösterdim. Brandon'ı sensiz durduramazdım, o yüzden kurbanlarını kurtarmaya çalıştım. Yardımcı olduğumu sanıyordum."

"Hiç gerek yoktu, seni otobüsün altına atmayacaktım." Jason güldü. "Bana iyi davranan tek kişi sendin. Neden atayım?"

"Çocuk, yaptıklarının karşılığında öğrettiğin her şeyi babama gösterdi," dedi Amelie alçak sesle. Jason'a döndü. "Değil mi?"

"Takasta bunları kullanmak zorundaydım. Kuralları sen koydun, hanımefendi. Ben sadece onlara uydum."

Amelie, Jason'ı saçından kaldırıp Sam'e doğru itti. Sam hazırlıksız yakalansa da kurtulmak için çırpındığında Jason'ı bırakmadı. "O senin," dedi Amelie, Sam'e. "Onu sen yarattın. İcabına bak." Hızla Oliver'a döndü. "Haklıymışsın. Bishop kapı ağlarını kullanmayı biliyor."

"O zaman bundan faydalanabiliriz," dedi Oliver. "Bildiğimizi bilmiyor."

Sam'le Jason'ı görmezden geliyorlardı. Sam yüzünde Claire'in içini parça parça eden bir ifadeyle Amelie'ye bakıp başını iki yana salladı. "Gidelim," dedi Michael'la Claire'e. "Hadi. Hep birlikte."

Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Jason son bir laf etmeye kalkınca Sam eliyle onun ağzını kapattı. "Kes sesini. Hala hayattasın. Hak ettiğinden fazlasını aldın."

Claire onları geçitten doğruca Cam Ev'e getirdi. Shane'in kanepede oturmuş evrenin sırlarını öğreniyormuş gibi televizyon izlediğini, Eve'in de koridorda volta attığını görünce rahat bir nefes aldı.

Onları önce Eve gördü ve kendini gotik bir battaniye gibi Claire'in üstüne attı. "Tanrım, herkes senin öldüğünü sandı! Ya da Bishop'ın gazabına uğradığını, ki bu daha kötü, değil mi? Ne oldu? Nereye gittin?"

Claire, Eve'in arkasından Shane'in ayağa kalktığını gördü. "İyi misin?" diye sordu Shane. Claire başını salla-

yınca rahatlayarak gözlerini yumdu. Claire teşekkür edip sevgisini göstermek, biraz da *bırak da gideyim artık* demek için Eve'in sırtına pat pat vurdu. Eve mesajı alıp burnunu çekerek onu bıraktı. Kocaman bir gülümsemenin yüzündeki üzgün palyaço makyajını berbat etmesine engel olamıyordu.

"Özür dilerim," dedi Claire. "Ben, şey, benim fikrim değildi. Tam olarak açıklayamasam da..."

"Ama iyisin. Diş izi ya da..." Claire'in arkasına doğru bakan Eve birden sustu. Yürümeyi de kesmişti.

Shane koşarak gelip Claire'le Jason'ın arasına girdi. "Bunun burada ne işi var?"

"Defol git, Collins."

"Kes sesini," dedi Sam, Jason'ı sarsarak. "Onu öldürmek istemediğim için burada. Başka soru var mı?"

Eve hala bir şey söylememişti. Claire onu suçlayamazdı. Shane'in babasını düşündüğünde kapıldığı karmaşık hislerin bir benzerini yaşıyor olmalıydı. Sevgi/nefret/yitim. Ama Jason karşılarında duruyordu. Eve onu henüz yitirmemişti.

Shane'in Claire'e gelişi gibi Michael da Eve'in yanına gitti. Onunla kardeşinin arasında durmak için. "O burada hoş karşılanmıyor," dedi Michael. Kurucu evinin gücü bu sözlerle harekete geçti. Claire evde bir enerjinin toplandığını hissetti. Ev, Jason'ı -ve onu bırakmazsa Sam'i de- dışarı atmaya hazırlanıyordu.

"Bir dakika," dedi Sam. "Sokağa yollarsan kurtulma şansı yok, biliyorsun. Suikast girişimi boşa gittiğinden beri

Bishop'ın gözünde değersiz. Amelie onu gözünü kırpmadan öldürür. Kız arkadaşının kardeşine bunların olmasını gerçekten istiyor musun?"

"Michael, yapma," dedi Eve. "Bize zararı dokunmaz." Buna kimse inanmıyordu. Jason'ın kendisi bile.

"Bak," dedi Jason. "Tek istediğim bu aptal kasabadan gitmenin bir yolunu bulmak. Bunu sağlarsanız yüzümü bir daha görmezsiniz. Siz saçma sapan kahramanlıklarınıza istediğiniz gibi devam edin. Benim tek derdim, buradan gitmek."

"Çok geç," dedi Shane. "Son otobüs çoktan gitti. Bishop'ın büyük toplantısına yarım saat var. Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Orada olmayan herkes ölecek. Avcılarını her yere yollayacak."

"Burada kalabilirim," dedi Jason hemen. "Üst katta. Gizli oda var ya."

Herkes birbirine baktı.

"Of, yapmayın. Telefon faturanızı kabartacak ya da televizyondan film satın alacak değilim. Hem sizi uykunuzda öldürecek olsaydım bunu çoktan yapardım." Shane'e dik dik baktı. "Seni bile, gerizekalı."

"Tanrım, Jason," diye içini çekti Eve. "Sonunun çöplük olmasını mı istiyorsun?" Eve, Michael'ın koluna dokundu. Michael da dönüp onun elini tuttu. "Bize yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir misin?"

"Şey, hayır. Kan içmek beni yalan makinesi yapmıyor."

Sam araya girdi. "Ben anlarım." Michael ona tuhaf bir ifadeyle bakınca omuz silkti. "Bir yetenek. Zamanla edini-

liyor. İnsanlar vücutlarına vampirler kadar hakim olamıyor. Yalan söylendiğini çoğunlukla anlarım."

"Alınma ama birçok defa yanıldın, Sam. Bu çakala güvenebileceğini sandın mesela," dedi Michael. Eve ona yalvarır gibi baktı. "Tamam, öyle olsun. Ne istiyorsan sor."

Eve derin bir nefes alıp kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Lütfen doğruyu söyle. O kızları sen mi öldürdün?"

Jason kasabada böyle ün yapmıştı. Claire'in Morganville'e gelişi, Jason'ın hapisten çıkışına rastlamıştı ve tam o günlerde bazı kızlar öldürülüp kasabanın çeşitli yerlerine atılmıştı. Cesetlerden biri de Shane'le Michael'ı suçlu göstermek için Cam Ev'e bırakılmıştı.

Jason bu soruyu beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Herhalde, gerzek."

"Kötü şeyler yaptım," dedi. "İnsanlara zarar verdim."

Eve'in yüzü asıldı. "Gerçekten sen yapmışsın."

"Benim suçum değildi, Eve."

"Hiçbir zaman değildir zaten. Ben de sanmıştım ki..."

"Yalan söylüyor," dedi Michael. O da Claire kadar şaşkındı. "Değil mi, Sam?" Sam başını salladı. "Tanrım. Sen yapmadın."

Jason bakışlarını kaçırdı. "Yapmış da olabilirdim."

"Ne demek bu şimdi?" diye patladı Eve. "Ya yapmışsındır ya da yapmamışsındır!"

"Hayır," dedi kardeşi. "Ya yapmışımdır ya yapmamışımdır ya da yapılırken orada olup hiç sesimi çıkarmamışımdır. Anla işte."

"Öyleyse kim yaptı?"

"Söyleyemem. Herkes beni katil bildiği için rahat bırakıyor. O olayda sadece zavallı bir seyirci olduğum öğrenilirse beni yaşatmazlar." Jason başını kaldırıp Eve'e baktı. *Onu ilk kez dürüst görüyorum*, diye düşündü Claire. "Ben kimseyi öldürmedim. Daha doğrusu kendi başıma öldürmedim. Gerçi sen az daha ölüyordun, değil mi?" dedi Shane'e.

"Bize gerçek katili söylemeyeceksin, öyle mi?"

Başını iki yana salladı.

"Korktuğun için mi?" dedi Eve uysalca.

Sessizlik.

"Bana sorarsanız, gırtlaklarımızı bu herif ya da onun hayali arkadaşı kesmeden önce onu kapı dışarı edelim," dedi Shane.

Belki de ona katılacaklardı ama kapı çaldı. Michael pencereye gidip dışarı baktı. "Geldiler. Tartışacak zamanımız yok."

"Michael," dedi Eve. "Lütfen. Hiç değilse şimdilik kalmasına izin ver. *Lütfen.*"

"Tamam. Onu yukarı çıkarıp kilitleyin. Sam, onunla kalabilir misin?"

"Olmaz," dedi Sam. "Amelie'nin yanına dönmeliyim."

"Gitmek zorundayız. Claire, buraya çıkan geçidi kapatabilir misin?"

"Denerim."

Sam, Jason'ı üst kata götürürken Claire oturma odasının çıplak arka duvarını elleriyle yoklayarak geçidin yumuşak yüzeyini buldu. Görünmezdi ama kesinlikle aktifti.

"Ada," dedi fısıltıyla. Yüzey dalgalandı.

Telefon çaldı. Ekranda rasgele sayılar ve harfler vardı. "Efendim?" diye çıkıştı bilgisayar. "Meşgul olduğumu biliyorsun. Sürekli seninle uğraşamam."

"Cam Ev'deki geçidi kapat."

"Yok ya. Kendin kapat."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum!"

"Sana öğretmenlik yapmaya vaktim yok," dedi Ada sertçe. Claire'e feci şekilde Myrnin'i hatırlatıyordu. "Tamam. Bu seferlik ben yapayım, sonra sen açarsın. Beni aramayı da kes!"

Telefon kapanır kapanmaz Claire'in elinin altındaki yüzey cam gibi soğuyup katılaştı.

Geçit bloke olmuştu. Claire birinci kez bu kapıların nasıl çalıştığına hayret etti. Ada'yı tek tek parçalarına ayırıp her şeyi öğrenmek isterdi. *Tabii, ömrün yeterse.* Myrnin'in Ada'yı yapması üç yüz sene sürmüştü. Vampirin kullandığı temel prensipleri öğrenmek bile en az o kadar sürebilirdi.

Michael peşinde iki vampirle oturma odasına döndü. Şımarık cadı Ysandre ve ortağı François bir melodramdan fırlamışa benziyordu.

Vücut bulmuş birer klişe gibiydiler ama hafife almaya gelmezlerdi. Claire, François'in onu nasıl ısırdığını unutamıyordu. Diş izleri az da olsa hala duruyordu.

François'in ona bakıp gülümsediğini görünce Claire bir duygu yumağına dönüştü. Nefret, korku, tiksinti, hiddet. Vampirin ondan yükselen duyguları hissettiğini biliyordu.

Vampirin bundan zevk aldığını da biliyordu.

François eğilip selam verdikten sonra Claire'e bir öpücük gönderdi. "*Chérie*," dedi. "Eşsiz tadın hala ağzımda."

Shane yumruklarını sıktı. Bunu François de görmüştü. Claire, Shane'in koluna dokundu. Kasları taş gibi kasılmıştı. "Seni kızdırmasına izin verme," diye fısıldadı Claire. "Onun gözünde ben yiyecek bir şeydim, bir kız değil."

François gözlerini kapatıp havayı kokladı. "Ah, ama artık çok farklı kokuyorsun. Yoğun ve karmaşık. Eskisi gibi saf ve basit değilsin. Yine de kanını ilk tadan bendim, değil mi Claire? Ve ilk seferini asla unutmazsın."

"*Yapma*," dedi Claire tırnaklarını bütün gücüyle Shane'e batırarak. Elinden bir tek bu geliyordu. Shane saldırmaya kalkarsa neler olacağını çok iyi biliyordu.

Neyse ki bunu Shane de biliyordu. O kendini tutunca Michael da rahatladı. "Konuşacak mıyız, gidecek miyiz?" diye sordu Shane. "Bir yere gitmemiz gerekmiyor muydu?"

Claire birden gururla doldu. Bunun peşinden de bir hayal geldi. Tüm bunların bitmesini istiyordu. Yine gece olacak, eve sessizlik çökecek, Shane'in teni ve fısıltıları

Claire'in tüm dünyasını kaplayacaktı. Bunların ötesinde bir gerçek yoktu.

Claire'e tüm bunları aşmak için bir neden sağlıyorlardı.

Shane'in elini tutup sıktı. "Ne oldu?" diye sordu Shane.

"İnanılmaz birisin," diye fısıldadı Claire.

"Kesin sesinizi. Hadi arabaya," dedi François.

Akşam çökerken Kurucu Meydanı'nda göz gözü görmüyordu. Meydan rock konseri varmış gibi ağzına kadar doluydu. Claire, Morganville'de bu kadar kişinin oturduğunu bilmiyordu bile. "Öğrencileri de mi getirmişler?" diye sordu Michael'a.

"Bishop o kadar aptal değil. Sadece oturanlar burada. Üniversitenin kapıları kapalı. Kampüs kilit altında."

"Yine mi? Keşler bile bir şeyler döndüğünü anlayacak artık." Öğrencilerin hepsi de o kadar saf olamazdı ama statükonun farkında olmak ve onu değiştirmeye çalışmak birbirinden farklı şeylerdi. "Sence kampüste kalırlar mı?"

"Kalmazlarsa sorun kendi kendine çözülür," dedi Michael. "Amelie onları korumaya çalışır ama bu gece bizim de kendi sorunlarımız var."

Morganville'i ve orada yaşayan herkesi kurtarmak gibi.

Bishop'ın vampirleri gelenleri gruplara ayırıp farklı bölmelere yönlendiriyordu. Ağıla sürülen koyunlar gibi. "Ne yapıyorlar?"

"Herkesi Koruyucusuna göre yerleştiriyorlar," dedi François. "Ne olacaktı?"

Demek Bishop, Koruma sistemini kaldırmak istememiş ya da kaldırma zahmetine girmemişti. İnsanlar kapıda sorgulanıyordu. Bir Koruyucu ismi veremeyenler üstlerine sarı bir etiket yapıştırılıp ortadaki geniş açıklığa alınıyordu. "Ya Koruyucusu, Amelie'nin asilerinden olanlar?" Yanıtı zaten biliyordu. "Artık korunmuyorlar. Onlar da mı ortaya geçecek?"

Michael'ın beti benzi atmıştı. Sadece vampir olduğundan değil. Sanki neler olacağını diğer herkesten önce biliyormuş gibi sıkıntılıydı. François konuşana kadar Claire durumu anlamadı. "Tıpkı arkadaşların gibi." François, Shane'i yakaladı, Ysandre de Eve'i tuttu. İkisi de karşı koyup kurtulmaya çalıştı ama çabaları boşa gitti. Michael'la Claire'den uzaklaştırılıp meydanın ortasındaki iple çevrili alana götürüldüler.

Claire peşlerinden gitmek isteyince Michael onu durdurdu. "Yapma. Bishop onun kontrolünden çıktığını henüz anlamamış olabilir. Hannah'nın seni ilaçla uyuşturduğunu söylersin. Hem yalan da değil. Bishop bunu sezip sana inanabilir."

"Ya Shane'le Eve ne olacak? Hiçbir şey yapmadan nasıl durabiliyorsun?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Michael. "Ama mecburum. Claire, sakın ortalığı karıştırma. Onlara yardım edemezsin. Kendini feda etmekle kalırsın." Acı acı gülümsedi. "Beni de tabii. Çünkü sana bir şey olursa burada durup seyredemem."

Claire diretmeyi bıraktıysa da durumu kabullenmiş değildi. Richard'ın risk altındakileri neden kasabadan yollamak istediğini anlıyordu. Bishop halka açık bir gösteri düzenlemek niyetindeydi.

Onu Morganville'in tartışmasız hükümdarı haline getirecek son hamleydi bu. Eski zamanlarda böyle şeyler sayısız kişinin idamıyla gerçekleşirdi.

François, Claire'i kolundan tutup ön tarafa sürükledi. Claire öfke ve korku içindeki kalabalığın arasından geçti. O bölmeyi belirleyen bariyerde bir vampir sembolü vardı. Daha en başından Bishop'a katılan Valerie adındaki bir kadının sembolüydü. Kendisi de insanlarıyla birlikte bölmede bekliyordu. Görünüşe bakılırsa başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Neresi olursa.

O bölmeyi geçince basamaklarla çıkılan, yerden en az beş-altı metre yükseltilmiş bir sahneye ulaşılıyordu. Sahnenin arkasında sandalyeler, bir halı ve kadife perdelerle çevrilmiş bir kulis vardı. Spot ışıkları günbatımını görünmez kılmıştı. Sahne boştu ama basamakların dibinde bir kalabalık bekleşiyordu.

Richard Morrell de oradaydı. Koyu mavi bir takım giymiş, gök mavisi bir kravat takmıştı. Sanki canını kurtarmak için dövüşmeye değil seçim konuşması yapmaya gelmişti. Görünüşü konusunda Amelie'nin felsefesini paylaşıyordu. Onun yanında, polis üniformasıyla Hannah duruyordu ama kemeri, dolayısıyla da silahı, kelepçeleri, copu, kazıkları ya da biber gazı spreyi yoktu. İnsan polislerin silahları

alınmıştı. Yanlarında çoğu vampir, başkaları da vardı. Claire TPÜ'nün rektörü Bay Wallace'ı ve kasabanın en büyük bankasının CEO'su Bay Janes'i gördü. Bay Janes kasabada kalmayı seçmişti. Adamın adı Richard'ın tahliye listesindeydi ama Claire onu otobüse binmek yerine arabasıyla depodan uzaklaşırken görmüştü.

Bay Janes'in şu anda o kararıyla ilgili ne düşündüğünü merak etti. Çok memnun olmasa gerekti. Adam, herhalde tanıdıklarını ya da ailesinden birilerini görmek için, kalabalığa bakıp duruyordu.

Claire onun ne hissettiğini biliyordu.

Richard Morrell, Claire'e başıyla selam verdi. "İyi misin?"

Neden herkes sürekli bunu soruyordu? "İyiyim," diye yalan söyledi Claire. "Neler olacak?"

"Keşke bilseydim," dedi Richard. "Ne olursa olsun, sakın Michael'ın yanından ayrılma."

Claire'in niyeti de buydu zaten. Yine de onu düşündüğü için adama minnettardı. Richard onun sırtına hafifçe vurdu ve tokalaşırken eline bir şey sıkıştırdı.

Parmak boyunda gümüş bir bıçaktı. Jilet gibi keskindi. Claire kendi elini kesmemeye dikkat ederek -onca vampirin ortasında kan kokmayı kimse istemezdi- bıçağı sweatshirt'ünün cebine koydu. Richard'ın bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla bu bıçak ancak son çare olarak kullanılacaktı.

Anladığını belirtmek için başını salladı.

Etraflarını vampirler sardı. Bir tanesi de Claire'in Goldman'ların yanında gördüğü uzun ince, cinsiyetsiz gibi duran

vampirdi. Neydi adı? Pennywell. Az sonra eğlenmeye başlayacağını biliyormuş gibi gülüyordu.

"Yukarı," dedi başıyla basamakları göstererek. Önden Richard gitti. Galiba örnek olmaya çalışıyordu. Claire de Hannah ve Michael'la birlikte onu izledi. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen merdiven boyunca Claire asılmaya ya da elektrikli sandalyeye yürüyen insanları aklından çıkaramadı.

Sahnede durum daha kötüydü. Kalabalıktan yükselen ıslıklar ve yuhlamalar hemen bastırıldı. Beyaz spotlar Claire'i kör etmişti ama binlerce kişinin kin dolu bakışı altında ezilmemek imkansızdı. *Ben kimim ki?* diye bağırmak istiyordu. *Burada ne işim var?*

Kimse onun yaptığı seçimleri, gerekçelerini falan umursamazdı. Bishop'ın adamıydı. Bu yüzden de düşmandı.

Richard koltuklardan birine geçti. Onun hemen yanına Rektör Wallace oturdu. Hannah kollarını göğsünde birleştirip Richard'ın yanına geçip dikildi. Bay Janes son koltuğu alırken ne yapacağını bilemeyen Claire, Michael'ın yanından ayrılmadı.

İki vampir, Bishop'ın devasa tahtını getirip halı kaplı sahnenin ortasına koydu.

Bay Pennywell -gerçi Claire hala onun bay olduğundan emin değildi- Ysandre ve François'le birlikte tahtın yanına kuruldu. *Eski dostlar*, dedi Claire içinden.

Bishop sahnenin arkasındaki perdelerin arasından geldi. Siyah takımın içine beyaz gömlek giymiş, siyah kravat ve

cebine kırmızı bir mendil takmıştı. Doğrusu Bay Janes'ten daha şıktı. Claire onun ortaçağdan kalma bir cüppe giymesini beklerdi. Oysa bir tacı bile yoktu.

Ama tahtı vardı ve gerçek bir kral gibi tahtına oturdu. Önünde eğilen üç adamını tembel bir el hareketiyle savuşturdu.

"Kasabanın belediye başkanıyla konuşacağım," diye buyurdu Bishop.

Claire bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadıysa da Bishop'ın sesi meydanın dört bir yanında yankılandı. Ağaçlardaki gizli hoparlörlere ses ileten bir yaka mikrofonu falan olmalıydı. Yine de ürkütücüydü. Claire gözlerini kısıp bakınca ışıkların ötesinde Shane'le Eve'in ortadaki grubun önlerine kadar geldiğini gördü. Shane kolunu Eve'e dolamıştı. Sevgilisine sarılır gibi değil, sakinleştirmek ister gibi.

Michael'ın da Claire'e sarıldığı gibi.

Richard Morrell kalkıp Bishop'ın önüne yürüdü.

"Sadakat talep ettim," dedi Bishop. "İtaatsizlik gördüm. Sadece kızımdan ve yanlış yoldaki takipçilerinden değil, insanlardan da. Senin kontrolündeki insanlardan, Başkan Morrell. Kabul edilemez bir durum. Kurallarıma yapılan bu saygısızlık devam edemez."

Richard cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Bishop zaten herkesin bildiği şeyleri söylüyordu.

Ve bunlar daha sonra gelecekler için bir ısınmadan ibaretti.

"Bugün çok değerli bazı kasabalılarımızın nakline bizzat onay verdiğini öğrendim," dedi Bishop. "Aralarında şehir konseyinin üyeleri, işadamları, şehrimizin ileri gelenleri varmış. Söyleyin Başkan Morrell, neden birilerini buradan yollayıp kalanları cezaya mahkum ettiniz? Yalnızca zenginleri ve güçlüleri mi düşünürsünüz?"

Akıllıca. Richard'ı da babası gibi kötü göstermeye çalışıyordu.

İşe yarayacak gibiydi. İnsanlar böyle şeylere inanmak isterdi.

"İlk defa duyuyorum. Birileri kasabadan ayrılmışsa herhalde sizden izin almıştır, efendim. Sizin izniniz olmadan nasıl gidebilirler?"

Bishop'ın otoritesine ve gücüne atılmış bir tokattı bu.

Bishop ayağa kalktı.

"Bu kasabanın gizlerini gerekirse her birinizden söke söke alacağım," dedi. "Cevapları bulduğumda bedelini ödeyeceksin, Richard. Ama şu an sadık ve dengeli bir yönetimimiz olması için senden yeni bir şehir konseyi belirlemeni isteyeceğim. Ne de olsa sonuncusunu elinden kaçırmışsın."

"Dur tahmin edeyim. Hepsi vampir olacak, değil mi?"

Bishop gülümsedi. "Elbette hayır. Vampir olmayanları ben *vampir yapacağım*. Tarafsızlığı sağlamak için..."

Bishop sustu çünkü onun çağırmadığı biri merdivenden çıkıyordu.

Myrnin.

Claire onu hiç bu kadar kötü görmemişti. Gözleri süt beyazıydı. Basamakları güçlükle çıkıyordu. Çok zayıf, üflesen yıkılacak gibi görünüyordu.

Vücudunun haliyle çelişen manik gülümsemesi Claire'in tüylerini ürpertti.

"Çok çok özür dilerim, lordum," dedi eğilip her zamanki gibi selam vermeye çalışarak. Dengesini kaybedip sendeledi. "Gözaltındaydım. Yoksa sıkı bir partiyi hayatta kaçırmam. Servis var mı, açık büfe mi takılıyoruz?"

Bishop ona tahammül edeceğe benzemiyordu. "Uygun bir kıyafet seçebilirdin," dedi. "Üstün başın rezalet."

"Doğanın buyurduğu gibi giyindim. Ah, Claire. Seni gördüğüme sevindim, hayatım." Myrnin, Claire'i Michael'dan uzağa sürükleyip ona sıkıca sarıldı. Claire karşı koymaya çalışırken Myrnin dönerek ona sahnede birkaç tur attırdı.

"Hiçbir şey yapma," diye fısıldarken sesinde hiçbir uyuşukluk yoktu. "Bir şey olmak üzere. Tetikte ol."

Claire başını salladı. Myrnin onun boynuna biraz fazla ihtiraslı bir öpücük kondurup tahtın arkasına doğru kaydı. "Affedin," dedi. "Başım döndü de."

"Sen sarhoşsun," dedi Bishop.

"Kötü beslenince böyle oluyor," dedi Myrnin. "Bir şeyler atıştırdım. Ne yazık ki ortalıkta sadece alkolikler ve yakalayamayacağım kadar hızlı suçlular kalmış."

Bishop onu görmezden gelip Richard'a döndü. "Şehir konseyini açıklayacak mısın, Morrell? Yoksa senin yerine ben mi açıklayayım?"

"Sen ne istersen onu yapacaksın," diye omuz silkti Richard. "Benden izin alacak değilsin."

"Öyleyse senin konseyinden kalan üyeleri görevden alıyorum." Bishop parmağını şaklatınca Ysandre ve François koşup Bay Janes'le Rektör Wallace'ı yakaladı. Hannah Moses araya girmek isteyince kendini üstünde Pennywell'le yüzüstü halıda yatarken buldu. "Avcılarımın sahipsiz ya da düşman saflarındaki kasabalıları ortadan kaldırmasına izin vereceğim. Böylece şüphelilerden büyük ölçüde arınmış oluruz."

Meydanın ortasındaki kalabalık oraya öldürülmek üzere konduklarını anlayınca çığlıklar yükseldi.

Shane ve Eve...

Claire cebindeki gümüş bıçağı kavrayıp Bishop'a doğru yürüdü ama Michael onu durdurdu.

Myrnin birden Bishop'ın üstüne atladı. Bishop onu kolayca yakalayıp güldü ve Ysandre'ye parmağını şaklattı. Myrnin kurtulmak için boşuna debelenirken Ysandre cebinden Claire'in tanıdığı bir şey çıkardı.

Bir şırınga. Sıvının renginden Doktor Mills'in ilacı olduğu anlaşılıyordu.

Bishop şırıngayı Myrnin'in kalbine sapladı. İlaç vücuduna yayılırken Myrnin halının üstünde kıvranmaya başladı.

Gözkapaklarını araladığında gözlerindeki beyazlık yok olmuştu.

İyileşiyordu.

Ama çok acı çekiyordu.

"Planını biliyorum," dedi Bishop gülümseyerek. "Buraya gelmeden önce kendini zehirle doldurduğundan haberim var. Güya senin kanını içip zehirlenecektim, sonra da efendin gelip işimi bitirecekti, değil mi? Ne yazık ki boşa kürek çekiyorsun, eski dostum."

Bishop'ın bir işaretiyle arka perdeler açıldı.

Amelie gümüş zincirlere vurulmuş bir halde getirildi. Üstünde hala o pembe elbise vardı ama artık eskisi gibi kusursuz değildi. Kirlenmiş, yırtılmış, kana bulanmıştı. Beyaz saçları öbek öbek yüzüne düşüyordu.

Boynunda gümüş bir tasma vardı ve tasmayı Oliver tutuyordu.

Oliver.

Claire'i önce sıcak bastı, sonra da soğuk. Öylece kalakaldı. Oliver'ın başta düşündüğü kadar kötü olmadığına inanmıştı. Neredeyse ona güvenmeye başlayacaktı.

Belli ki Amelie de öyle düşünmüştü. Tabii Michael da. Çünkü kendini tutamayıp Oliver'ın üstüne koştu. Pennywell ve iki yabancı vampir onu yere yatırdı.

Sonraki tutsağı görmek daha da kötüydü. Sam Glass da gümüş zincirlere vurulmuştu ve zehirli metalin teması onun canını Amelie'ninkinden daha çok yakıyordu. Sam, Kurucu'dan daha genç ve zayıftı.

Sam Glass.

Amelie onu görünce haykırıp gözlerini kapattı. Kadın o buz gibi mesafesini yitirince Claire onun Sam'e ne kadar değer verdiğini anladı.

Sam'i seviyordu.

Bishop güldü. Claire o gülüşte her şeyi gördü. Başvampir sadece Morganville'i değil hayatı güzelleştiren her şeyi yok etmek istiyordu. Ancak geriye kalan son vampir o olduğunda *kazanacaktı*. Kaç kişiyi bu uğurda öldürmek zorunda kalacağını düşünmüyordu bile.

"Beni yenemezsin, Amelie," dedi. Claire'in kolundaki dövme birden harekete geçti. Tek bir noktadan başlayıp bütün koluna, oradan da göğsüne yayıldı. Vücudunda zehir gibi ilerleyerek alev alev yakmaya başladı. Derken birden sönüverdi. Bu defa tamamen yok olmuştu. "Küçük hizmetçini geri alabilirsin. Artık ona ihtiyacım yok. Ondan öğreneceğimi öğrendim."

"Hiç sanmam," dedi Amelie. Sesi duygu yüklüydü, yine de babasının bakışlarına karşılık vermeyi bildi. "Bazı şeyleri ondan saklayacak kadar dikkatliydim."

"Oliver'dan saklayacak kadar değil. Hata yaptın." Amelie'nin başını çenesinden tutup kaldırdı. "Morganville benim. Sen de benimsin. Yeniden."

"Öyle olsun," dedi Amelie. Zayıf düşmüşe benziyordu. Yenilmişti. "İstersen öldür. Yak. Yok et. Sonunda elinde ne kalacak, baba? Hiçbir şey. Bundan fazlasına hiçbir zaman sahip olamadın. Biz buraya bir hayat kurmaya geldik. Yaşamaya. Sen bunu anlayamazsın."

"Ah, anlıyorum. Anlıyorum ama umursamıyorum," dedi Bishop. "Sen buraya yaşamaya değil ölmeye gelmişsin."

Amelie'nin başını yana eğdi. Claire bir an korkunç bir cinayete şahit olacağını sandı, neyse ki Bishop gülerek Amelie'nin boynunu sadece öptü.

"Ama benim ellerimde değil tabii," dedi. "Bu hiç ahlaki olmazdı. Senin de hep söylediğin gibi, bizler iyi örnek olmalıyız. Zamanı gelince insanlarının seni öldürmesine izin vereceğim. Ancak bu ayrıcalığa kavuşmak için yalvardığında."

Bishop, Amelie'yi Pennywell'e doğru ittikten sonra Sam Glass'ı yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdı Michael ayağa fırlayarak.

Ama yetişemedi. Claire, Sam'in solgun yüzünde anlayamadığı bir kararlılık gördü. Michael birkaç metre kala yere yapıştırıldı ve Bishop, Sam'in gırtlağını ısırdı.

Amelie'nin çığlıkları meydanı inletti. Myrnin yerde sürünerek ona yaklaşırken Ysandre'nin tekmesiyle kenara savruldu.

Oliver buzdan bir heykel gibi yerinde duruyordu. Sadece gözleri canlıydı ama onlar da Claire'in anlayabileceği hiçbir şey yansıtmıyordu.

Michael artık ona engel olamazdı. Claire ayağa kalkıp gümüş bıçağı çıkardı, bütün gücüyle Ysandre'nin sırtına sapladı.

Ysandre öfkeyle bıçağı çıkarmaya çalıştıysa da oraya uzanamıyordu. Hırlayarak Claire'e dönerken birden sendeledi. Yüzündeki şaşkınlık endişeye dönüştü.

Sonra da korkuya. Canı yanmaya başlamıştı anlaşılan.

Ysandre yardım dilenerek yere devrildi. Claire onun üstünden geçip Myrnin'in yanına gitti. Acı içindeki vampir güçlükle nefes alıyordu. Gözleri ıstırap ve belki de açlıktan kıpkırmızı kesilmişti.

Her şeye rağmen kontrolünü yitirmemişti. "Kaldır beni," dedi. "*Çabuk!*"

Claire'in uzattığı elden güç alarak doğruldu. Ayakları yere sağlam basmıyordu ama Claire onu hiç bu kadar güçlü görmemişti.

Karşısında farklı bir Myrnin vardı. Dinç, sıkı ve tehlikeli. Öfkeli gözleri Bishop'a kilitlenmişti.

"Durdur onu!" diye haykırdı Claire, Myrnin'in öylece durduğunu görünce. Sam ölüyordu. Myrnin buna izin veriyordu. "Sam'i kurtarmalısın!"

Myrnin diğer tarafa dönüp Pennywell'e saldırdı.

"Hayır, Myrnin! *Sam!*"

Oliver hala durduğu yerden Bishop'a bakıyordu.

Bekliyordu.

Hepsi bekliyordu.

Kalabalıktan çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Claire insanların kaçmaya çalıştığını gördü. Avcı vampirler onlara saldırıyordu. Morganville'liler hayatlarını kurtarmak için dövüşüyordu. İnsanların çoğu kendi cenazelerine silahlı gelmişti. Shane ve Eve de dahil. Claire onları bir görüp bir kaybediyordu. Onlara bir şey olmasın diye dua etmekten başka bir şey gelmezdi elinden. Hiç değilse birbirlerini koruyabilirlerdi.

Claire, Michael'a yardım etmeliydi. Bıçağı Ysandre'nin sırtından çıkarmaya cesaret edemedi -kadını savaşmaktan o bıçak alıkoyuyordu- ama eli kolu bağlı duramazdı.

Neyse ki Hannah Moses ona seslendi. Claire o tarafa döndüğünde Hannah'nın ona bir şey fırlattığını gördü. Bir refleksle elini uzatıp atılanı yakaladı.

Keskin, tahta bir kazıktı bu. Hannah, Claire'in kazıkla ne yapacağına bakmadan dönüp François'e doğru gitti. Richard Morrell'i onun elinden kurtarmayı kafasına koymuştu. Vampirin üstüne atladı ve ağırlığını kullanarak François'i sırtüstü yere yapıştırdı. Elindeki tahta kazığı hiç tereddüt etmeden vampirin kalbine sapladı. Darbe büyük ihtimalle ölümcül olmayacaktı, yine de biri kazığı çıkarana kadar François'i devre dışı bırakmaya yetmişti.

Claire oraya varana dek Michael kendi kavgasından galip ayrılmıştı. Üstü başı kan içindeydi ve hayli hırpalanmıştı. Claire'in koluna yapışıp haykırdı.

"Kaç buradan!"

"Sam'i kurtarmalıyız!" diye itiraz etti Claire.

Ama çok geç kalmışlardı.

Bishop, Sam'i halının üstüne bıraktı. Sam hala hayattaysa bile fazla dayanamazdı. Boynundaki deliklerden çok az kan sızıyordu.

Öfke Claire'in gözünü döndürdü.

Claire, dönmeye çalışan Bishop'a doğru koştu ve kazığı başvampirin kalbinin olması gereken yere sapladı.

Bishop onu bileklerinden yakaladı.

"Hayır," dedi sakin bir sesle. Sanki mobilyalara işeyen köpeğiyle konuşuyordu. "Beni senin gibiler altedemez, çocuk, anladın mı?"

Claire kurtulmaya çalıştı ama her şeyin bittiğini biliyordu. Kaçması imkansızdı. Michael, Sam'e ulaşmaya çalışırken kendini başka bir kavganın içinde bulmuştu. Gümüş zincirlere boyun eğen Amelie dizlerinin üstündeydi. Hannah'yla Richard omuz omuza, üç vampirle birden çarpışıyordu.

Myrnin, Pennywell'le kapışıyordu. Sahnenin neredeyse yarısını yerle bir etmişlerdi. Aralarında eskilere dayanan bir nefret olduğu kesindi.

Oliver, Amelie'ye yaklaşsa da Claire onda hiçbir değişim göremiyordu. İki taraf için de mücadele etmiyor, Amelie'yi kurtarmaya da çalışmıyordu.

"Claire!"

Shane. Claire onu duyabiliyordu ama ses çok uzaktan geliyordu. Sahnenin dibinde, beş metre aşağıdan yukarı bakıyordu.

Elinde bir bıçak vardı. Claire'in bakışları arasında Shane bıçağı ucundan tutup fırlattı.

Bıçak Claire'in yanından geçip Bishop'ın göğsüne saplandı.

Bishop güldü. "Senin genç oğlan iyi nişancıymış," dedi bıçağı kıymık gibi çıkararak. Gümüş değildi, ona hiçbir şey yapmazdı. "Arkadaşların hala bir şansları var sanıyor ama çok yanılıyorlar. Artık..."

Derken hiç beklenmedik bir şey oldu... Bishop tereddüt etti. Gözleri uzaklara daldı. Claire bir an onun zaferinin tadını çıkardığını sandı.

"Artık her şey bitti," dedi Bishop, sonra yine sustu. Dengesini kaybetmiş gibi yana bir adım attı.

Claire'i tamamen bırakıp tahtının koluna dayandı. Elindeki bıçağa -Shane'in bıçağına- hayretle baktı. Bıçak elinden kayıp koltuğa çarptı ve yere düştü.

Geri geri giden Bishop'ın ceketi açıldı ve Claire vampirin yarasının kanadığını gördü.

Hem de oluk oluk.

"Kitabı al!" diye bağırdı Amelie. Claire, Bishop'ın göğüs cebindeki kitabı gördü. Amelie'nin, Myrnin'in kitabı. Morganville'in tüm sırlarını ve gizli güçlerini barındıran kitap.

Bishop o gece başka her konuda kazansa bile o kitabı kaybetmeliydi.

Claire atılıp kitabı kavradı ve nasıl olduysa Bishop'ın pençelerine yakalanmadan elini çekti.

Bishop peşinden geldiyse de vampirde bir gariplik vardı. Daha yavaş hareket ediyordu.

Hasta mıydı?

Oliver bir işaret almış gibi sonunda harekete geçti. Cebinden çıkardığı bir çift deri eldiveni sakince taktı ve Amelie'yi tutsak eden zincirleri kopardı. Gümüş tasmayı ucundan tutup bir an durdu, Amelie'nin yüzüne baktı.

Gülümseyerek.

Sonra tasmayı çıkarıp yere attı.

Amelie ayağa fırladı. Yaralanmış, kan kaybetmiş ve Claire'in daha önce hiç şahit olmadığı kadar kızmıştı. Dişlerini gösterip Oliver'a tısladı, sonra koşup Sam'in yanına çöktü.

Sam gözlerini açıp Amelie'ye baktı. Konuşmadılar.

Amelie onun elini tuttu, yüzüne götürüp yavaşça yanağına dayadı.

"Haklıydın," dedi. "Hep haklıydın. Her konuda. Seni hep seveceğim, Sam. Sonsuza dek."

Sam gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Gitmişti. Claire, Sam'in ruhunun -ya da bir vampire can veren neyse onun- onu terkettiğini hissedebiliyordu.

Claire gözyaşlarını tutamadı. *Hayır. Sam...*

Amelie onun elini usulca göğsüne bıraktı, dudaklarını alnına dokundurdu ve ayağa kalktı. Claire, Amelie'nin çok iyi olmadığını, Oliver'ın ona eliyle destek olmasından anladı. Yoksa Kurucu her zamankinden güçlü görünüyordu.

Ve kararlı.

Claire nedenini anlamasa da Bishop ciddi şekilde yaralanmıştı. Shane'in bıçağı böyle bir etki yaratmış olamazdı. Yaşlı adam Amelie ve Oliver'dan uzaklaşmaya çalışırken güçlükle ayakta duruyordu.

Bishop farkında olmadan Myrnin'e doğru geriledi. O sırada Myrnin, bezbebek gibi havaya kaldırdığı Pennywell'i spota fırlatmakla meşguldü. Vampirin çarpmasıyla lamba tuzla buz oldu.

Hannah ve Richard'la savaşan üç vampir dengelerin değiştiğini anlayıp kaçmaya karar verdi. Giderken son bir hamleyle François'in kalbindeki kazığı çıkarmayı başardılar. Yaralı vampir yerde bir an kıvrandıktan sonra hırlayarak ayağa kalktı.

Sabrı taşan Oliver, Amelie'den çıkardığı tasmayı yerden alıp tek bir hareketle François'in boynuna geçirdi ve tasmanın ucunu tahtın ayağına bağladı. "Burada dur," dedi sertçe. Ne olur ne olmaz diye kalın gümüş zinciri de vampirin ayağına doladı. François acı acı inledi.

Oliver, Claire'in elindeki tahta kazığı alıp Ysandre'nin sırtındaki bıçağı çıkardı ve kadını kazıkla kalbinden zemine çiviledi. Ysandre kısa bir süre kıvranıp hareketsiz kaldı.

"Bu onları bir süre idare eder," dedi Oliver. "Claire. Şunu al." Claire onun fırlattığı bıçağı yakalarken hala olanlara bir anlam veremiyordu.

"Sen... Yani sen..."

"Bishop'ın tarafında değil miymişim? Daha Morganville'e ilk geldiği gece kendimi ona sattığım için o öyle sanıyordu ama hayır. Ben her zaman kendi kendimin canavarı olmuşumdur."

Amelie babasına doğru bir adım attı. "Artık bitti," dedi. "Elinden gelen tüm kötülükleri yaptın. Bu kadar yeter."

Bishop çaresiz, şaşkın ve -ilk kez- korkmuş görünüyordu. "Nasıl... Bunu nasıl yaptın?"

"Önemli olan, kimi öldüreceğini tahmin etmek zorunda kalmamaktı," dedi Amelie güçsüz ama sakin

bir sesle. "Oyun sonu hamlelerini senden öğrendim, baba. Kazanmanın sırrı, rakibin her hamlesini yanlış kılmaktır. İçimizden en az birini senin öldüreceğini biliyordum. Bundan fazlasıyla hoşlanıyorsun, kendini tutamayacaktın."

Bishop gibi o da dengesini yitirdi. Oliver hemen onu tuttu.

Bishop hayretle ona baktı. "Beni zehirledin. Ama ben Myrnin'e dokunmadım."

"Myrnin'i zehirledim," dedi Amelie. "Kendimi de. Sam'i de. Zehir almayan bir tek Oliver vardı çünkü o bizim kozumuzdu. Claire'den haberimiz vardı. Nerede olduğumuzu, ne planladığımızı Claire'in gördüğü kadarıyla bilmeni zaten istiyorduk." Piyon. Claire başından beri sadece bir piyondu demek.

Sam ise bir *kurbandı*. Feda edilmişti.

Amelie zorlanınca Oliver kolunu ona doladı. Asıl amacı ona destek olmak değildi. Cebinden bir şırınga çıkarıp Amelie'nin boynuna batırdı. Amelie bir süre titreyip Oliver'a dayandı, sonra derin bir nefes alıp doğruldu.

Amelie'nin bir işaretiyle Oliver bir şırınga daha çıkarıp Claire'e verdi. "Ona ver."

Claire bir an onun Bishop'ı kastettiğini sandı. Myrnin direncini yitirip dizlerinin üstüne çökünce Claire kime yardım edeceğini anladı. Yutkunup kararsızca Myrnin'e baktı. Myrnin saçını arkaya atıp beyaz boynunu ona sundu. "Çabuk," dedi. "Fazla zamanımız kalmadı."

Claire nasıl olduysa üstüne düşeni yaptı ve Myrnin'in kalkmasına yardım etti.

Myrnin çok daha iyiydi. *Çok* çok daha iyi.

"Hala şüphelerin varsa, şırıngada sana verdiğimiz zehrin panzehiri var, baba," dedi Amelie. "Zehir seni öldürmez ama güçsüz bırakır. Artık bizi yenemezsin."

Aşağıda, kalabalığın ortasındaki çatışmalar yavaş yavaş sona eriyordu. Kayıpların çoğu Bishop'ın tarafındandı. Morganville'liler katliama onun beklediğinden daha sert bir tepkiyle karşılık vermişti. Vampirlere duydukları düşmanlığın da bunda etkisi olmuştu.

Sahnenin yanındaki merdivenden Shane ve Eve geldi. Peşlerinde Dedektif Hess ve bir grup polis vardı. Hepsi silahlarını çekmişti. Eve elindeki tatar yayını Bishop'ın göğsüne doğrultmuştu.

Michael, Hannah'nın kazıklarından birini aldı.

Tüm Morganville bir tarafta, Bishop tek başına diğer taraftaydı.

İhtiyar vampir, sahnenin arkalarına doğru geriledi.

Arkasındaki perde gümüş gibi ışıldamaya başladı.

"Geçit!" diye bağırdı Claire ama çok geçti. Bishop kaçmak için bir kapı aktive etmişti. Göz açıp kapayana kadar perdenin içine dalıp kayboldu. Amelie hem uzaktaydı hem de onun peşine düşemeyecek kadar zayıftı.

Claire düşünmeye bile fırsat bulamadan atılıp elini geçidin yüzeyine daldırdı ve Ada'ya seslendi.

"Ne var?" diye sordu bilgisayar. Sesi geçitten geliyordu.

"Bishop nereye gitti?"

"Artık sana çalışmıyorum, insan," dedi Ada geçidi pat diye kapatarak. Birkaç metre ötedeki Myrnin'in gözleri her zamanki siyahlığına bürünüyordu. Çıplak ayaklarıyla gelip geçidin oluştuğu alanı inceledi.

Elleriyle havada geniş bir yuvarlak çizdi ve gümüş parıltı geri geldi.

"Kabalık etme, Ada," dedi. "Beni duyabildiğini biliyorum. Sevgili Bay Bishop'ımız ne tarafa yolculuk etti?"

"Söyleyemem," dedi Ada. "Artık sana da çalışmıyorum."

Myrnin avcunu parıltıya bastırarak Claire'e döndü. "Bishop onu yeniden programlamış," dedi. "Biz plan yaparken gidip ona kanını vermiş olmalı. Bu kadar hızlı hareket edeceğini tahmin etmemiştim. Yeterince derin düşünmemişim." Myrnin elini çekti. Claire onun, elini çekerek konuştuklarını Ada'nın duymasını engellediğini anladı. "Ada, sevgilim, ben seni kendi kanımla yaptım. Beni artık sevmediğini mi söylüyorsun yoksa?" Claire, Myrnin'i hiç böyle görmemişti. Kendinden son derece emindi ve kurnazca konuşuyordu. "Sana gelmeme izin ver. Seni görmeyi gerçekten çok istiyorum, aşkım."

Kısa bir sessizliğin ardından Ada'nın görüntüsü geçitte belirdi. Kabarık etekli, yüksek yakalı elbisesiyle bir Viktorya kadını. "Peki," dedi. "Bir uğrayabilirsin."

"Harika." Myrnin, Claire'in elini tutup geçide daldı.

Claire yumuşak bir şeyin üstüne bastı ve duyduğu ciyaklamaya bir çığlıkla yanıt verdi. *Fareler*. Farelerden nefret

ederdi. Mağara aydınlanınca, birbirine girmiş boruları ve telleriyle Ada'yı karşısında buldu.

Ada'nın hayaleti, dev bir daktiloya benzeyen klavyenin başında oturmuş, aşık bir kız gibi Myrnin'e bakıyordu. Claire'i görünce kaşları çatıldı. "Ah," dedi bilgisayarın küçük hoparlörlerinden. "*Onu* da getirmişsin."

"Kıskançlık yapma, aşkım. Sen benim biriciğimsin." Myrnin, Ada'nın iki boyutlu görüntüsünün *içinden* geçerek klavyenin yanına gitti. Ada yüzünü buruşturarak vampirin tarafına döndü.

"Ne yapıyorsun? Myrnin!"

"Seni tamir ediyorum," dedi. "Claire."

Claire o tarafa yaklaşınca hayaletin ciddi, aristokrat suratı birden korkunç, uğursuz bir şeye dönüşüp ona hırladı.

Myrnin irkilen Claire'i elinden tutup çekti. "Onu takma," dedi. "Huysuzluğu üstünde." Myrnin tuşlardaki sembollere bastı ve kontrol panelindeki iğnenin üstünü açıp elini hızla iğneye geçirdi. "Ada. Bir daha Bay Bishop'ın komutlarına uymayacaksın, tamam mı? Beni anladın mı?"

"O bana daha kibar davranıyor," dedi Ada küskün bir sesle. "Verdiği kan daha güzeldi."

"Benimkinden daha mı güzel? Alınıyorum ama."

Ada alüminyum folyo hışırtısını andıran bir sesle kıkırdadı.

"Kabul et ki sen kendin gibi değildin. Artık tadın çok daha güzel. Neredeyse eski halin gibi."

"Bak sen. Sana söz veriyorum, benim tatlı kanımı dilediğince kullanabilirsin. Ama bundan böyle Bishop'ın sana erişmesine izin vermeyeceksin, hayatım."

Ada düşünüyormuş gibi uzun uzun homurdandı. "Peki. Ama beni tamamen doyuracaksın."

"Elimi hiç çekmedim, bir tanem. Doya doya iç." Myrnin bir dakika bekledikten sonra Claire'i yanına çağırdı. "Tamam mı Ada?"

"Mmm," diye iç çekti Ada. "Tamam. Çok lezzetli. Hiç bu kadar... Ne yapıyorsun?"

Myrnin elini panelden çekip Claire'in elini iğneye dayadı. Claire bu sefer ona karşı koymayacak kadar akıllanmıştı. Dudaklarını ısırdı ve Myrnin'in kanı kendi kanına bulaşırsa ne olacağını düşünmemeye çalıştı. Ani bir kan içme arzusu ve güneş alerjisi gibi semptomlarla tanışmak istemezdi doğrusu.

"Kusura bakma," dedi Myrnin. Claire'e yaptığından pişman olmuşa benzemiyordu. Yine o kadifemsi, baştan çıkarıcı sesiyle konuştu. "Ada, aşkım?"

Yanıt yoktu.

"Ada, Claire benim çok yakın bir arkadaşım. Onun da benimle aynı yetkilere sahip olması konusunda ısrarcı olmak durumundayım."

Ada öğürürmüş gibi yaptı.

"Ada."

"Hayır."

Myrnin iç çekti. "Sisteme kimlerin giriş izni olduğunu listeler misin lütfen?"

"Geçitlere sen hariç altı kişinin giriş izni var. Kibarca rica ettiğin için Bay Bishop'ı çıkardım. Geriye Amelie, Oliver, Michael, Claire, Jason ve Dean kaldı. Ama Claire sana göre değil, Myrnin. Onu hemen yemelisin."

"Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim." Kaşlarını çatarak konsola baktı. "Jason. Jason Rosser mı? Neden benim bundan haberim yok? *Dean* kim peki?"

"Sıkıysa öğren de görelim," dedi Ada gülerek. Myrnin gözlerini kırpıştırdı.

"Böyle yapmaması gerekiyor, değil mi?" dedi Claire.

"Belki de kanımdan sisteme bir enfeksiyon bulaşmış olabilir. Çok fena."

"Ona ilaç veremez misin?"

"O kadar kolay değil," dedi Myrnin. "Ada, aşkım? Jason ve Dean sisteme giriş hakkını nereden buldu, bana anlatır mısın?"

"Jason'a yetkiyi Sam Glass verdi. Ama sadece geçitleri kullanabilmesi için. Dean, Jason'ın arkadaşı. Tabii ben Sam'in yetkisini sildim çünkü o artık aktif değil."

Claire huzursuzca kıpırdandı. Avcundaki acı dayanılmaz bir hal alıyordu. "Şey, Myrnin, artık durabilir miyiz?" Ada yeterince kanını içmiş olmalıydı.

"İyi edersin," dedi Ada. "Senin kanını sevmiyorum zaten." Tükürmeye benzer dijital bir ses çıkardı. Claire elini çekti ve kanamayı durdurmak için iğne deliğini tutup göğsüne bastırdı. "İğrenç. Fazla şekerli."

Claire bilgisayara dil çıkardı.

"Gördüm."

"İyi yaptın," diye çıkıştı Claire. "Bishop nereye gitti?"

"Ben neden..."

"Ada!" Myrnin'in yükselen sesi bilgisayarı susturdu. "Ben, Amelie, Oliver, Michael ve Claire hariç kimsenin geçitleri kullanmasına izin vermeyeceksin, anladın mı?"

"Ben senin kölen değilim." Ada'nın görüntüsü titreşip yok oldu.

"Özür dilerim," dedi Myrnin elini okşar gibi makineye koyarak. "Hayatım, kısa süre sonra yanına döneceğim ve konuşup bu meseleyi halledeceğiz. Ama önce söylediğimi yapmalısın. Çok önemli."

Ada'nın iç çekişi hoparlörlerden yankılandı. "Sana hiç hayır diyemiyorum. Tamam. Dean'le Jason'ı da bloke ettim."

"Galiba tamamız," dedi Claire ama Myrnin başını iki yana sallayınca hevesi kursağında kaldı.

"Bir şey daha var. Son kapıdan geçince Bishop'ın nereye gittiğini öğrenmeliyim. Ada, aşkım, benim için bunu da yapar mısın?"

Claire arkalarında bir geçit oluştuğunu hissetti. İkisi de dönüp bakarken Ada'nın hayaleti yeniden ortaya çıkıp bir köşeye geçti. Myrnin'e küstüğü belliydi.

Michael'la Eve el ele geçitten çıktı. Arkalarından Shane geliyordu.

"Bir siz eksiktiniz," dedi Ada. "Sizden kurtulmanın yolu yok, değil mi?"

"Ada! Bishop'ın nerede olduğunu söyle!" Bilgisayar, Myrnin'in sabrının taştığını anlayarak omuz silkti.

"Üniversitede," dedi. "Orada farkedilmeden bir süre saklanabilir. Ne de olsa bir sürü abur cubur var."

Abur cubur derken *öğrencileri* kastediyorsa doğru söylüyordu. Hem üniversite geceleri bomboş binalarla doluydu. Ada haklıydı. Bishop gücünü toplayıp yeniden büyümek istiyorsa üniversite tam yeriydi.

Onu amacına ulaşmadan önce bulmalıydılar.

Myrnin hiç vakit kaybetmeden Michael'la diğerlerinin geldiği geçide yaklaştı ve eliyle yüzeyine vurup kulak kabarttı. Claire de belli belirsiz bir ses duyuyordu. Bağlanmaya çalışan bir hat gibi. Bir frekans. *Tabii ya.* Geçit, bir radyo gibi, frekanslar üzerinden işliyordu. Doğru bağlantı sağlandıktan sonra gitmek istediğiniz yere ulaşıyordunuz. Claire geçitlerin böyle çalıştığını bilmediği halde onları kullanmayı öğrenmişti. Şimdi kulak kesilince hat sesini rahatlıkla duymuştu.

"Burası," dedi Myrnin geçide adımını atarak. Claire, Shane'in elini tuttu ve onunla birlikte bilinmeze doğru yürüdü.

10

Yönetim binasının boş bir odasına ayak bastılar. Myrnin çoktan çıkmıştı. Oda kapısı hala hareket ediyordu. Claire herkesin geçitten geçmesini bekledi ve bir an durup üçüne birden baktı.

"Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu hepsine. Michael tam bir yetişin gibiydi. Sam'den hiç farkı yoktu. Claire onun büyükbabasını kaybettiğini hatırladı. Üstelik ne de olsa o hiç ölmeyeceği sanılan biriydi. Yaşadıkları, Michael'ın içinde bir şeyleri harekete geçirmiş, onu değiştirmişti.

Şimdi hiç olmadığı kadar Sam'e benziyordu.

Eve ise her zamanki Eve'di. Tahta kazığı parmaklarının arasında gezdirip diğer elindeki yayı havaya kaldırdı. "Şu hayatta kaç kere vampir avına çıkacağız?" dedi gülerek. "Ben varım."

"Shane?"

Shane kişiliğine hiç uymayacak kadar sessizdi. Başını sallamakla yetindi. "Kendine dikkat et," dedi Claire'in yanağını okşayarak. "Beni korkutuyorsun."

Claire güldü. "Sen delisin."

Odadan kısa, karanlık bir koridora çıkılıyordu. Koridorun sonunda bir yangın çıkışı vardı ve kapılardan biri aralıktı. Myrnin oradan gitmiş olmalıydı.

Claire onun peşinden koştu.

Serin akşam havası yüzüne çarptığı anda bir şey onu yakaladı. Myrnin olmayan bir şey.

Bishop.

Vampir berbat görünse de bir insandan çok daha güçlüydü. Claire'in giysilerini çekiştirmeye başladı. *Olamaz, bana tecavüz edecek*, diye düşündü Claire dehşetle. Derken vampir onun cebindeki kitabı buldu. Claire onu tamamen unutmuştu.

Bishop kitabı almaya çalışınca Claire paniğe kapılarak ona karşı koydu. Bishop, Shane'in Claire'e seslendiğini duydu, onu iyice karanlığa doğru çekti. Claire'i de sürükleyerek başka bir binaya yöneldi. Claire kendini bakım binasının düz çatısında buldu.

"Oradalar!" diye haykırdı Michael ve hızla onlara doğru koşmaya başladı. Shane'le Eve de peşindeydi.

Bishop'ın eli kitaptaydı. *Hayır!* Claire buna izin veremezdi. O kitapta ne olduğunu tam olarak anladığını söyleyemezdi ama Bishop'ın onu nasıl kullandığını görmüştü. Kolundaki dövmeden biliyordu bunu.

Bishop'ın yapabileceği diğer şeyleri düşünmek bile istemiyordu.

Bağırarak ona bir şeyler söyleyen Bishop'ın dişleri ortaya çıktı. Claire iki ayağını da vampirin göğsüne dayayıp bütün gücüyle itti.

Bishop çatıda dengesini yitirerek sendeledi. Claire hemen ayağa kalkarak çatının kenarına koştu. Orada ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Uçardı belki. Ya da ne olursa olsun deyip aşağı atlardı.

Bunlara gerek kalmadı. Michael onu belinden yakaladı ve ona sarılarak atladı. Ayaklarını yere bastıktan sonra Claire'i bırakıp yukarı baktı.

Bishop nefes nefese çatının kenarından aşağı eğilmişti. Dişleri ve alev alev gözleri ayışığında parlıyordu.

"Lanet olsun," dedi Eve. "Hala pelte olmuş sayılmaz."

Shane durumlarını özetledi. "Kaçın!"

Kaçtılar. Shane, Claire'in elinden tuttu. En kısa bacaklar Claire'deydi ama en çok kaçması gereken de oydu. İdare binasının yanındaki futbol sahasına vardıklarında arkadaşlarının gerisinde kalmamıştı.

Bishop arkalarındaki çimlere inip koşmaya başladı.

"Bizi yakalayacak!" dedi Eve. "Hemen kütüphaneye gidelim!"

TPÜ'nün kütüphanesi, idare binasının çaprazında kalan sütunlu, büyük bir binaydı. Işıkları yanıyordu, her şeyden habersiz öğrenciler hala binaya girip çıkıyordu. "Kaçın buradan!" diye bağırdı Claire merdivenin tepesine koşar-

ken. Shane onun hemen önünde, Eve ise arkalarında bir yerdeydi.

Michael merdivenin ilk basamağında durup Bishop'a döndü. Claire duraksayınca Eve onu yakasından çekti. "Durma!" dedi güçlükle soluyarak. "Lanet olsun, daha çok egzersiz yapmalıyım. Koridorlara dalın. Claire, ne olursa olsun, durma!"

Metal dedektörlerinden geçtiklerinde alarm çalmaya başladı. Çalışma odalarından çıkan, masalardan kalkan öğrenciler bir şeyler olduğunu anlayıp arkalarında açık kitaplar ve laptop'lar bırakarak kaçıştı. Kitap raflarının arasından geçerken Shane durup siyah kaplı iki kitap aldı ve birini Eve'e fırlattı. Eve de başını sallayıp kitabı pantolonunun beline sokuşturdu.

Arkalarından bir çatırtı koptu ve ön camlar patlayarak mermer zemine dağıldı. Öğrenciler kaçacak delik arıyordu. Biri kampüs polislerine seslenince daha akıllı biri ona sesini kesip saklanmasını söyledi.

Michael mermer zemine düştü, yerde kanlı izler bırakarak doğruldu. Bir kitap sırasının ortasında duran Claire, Shane ve Eve'le göz göze geldi. "Koşun!" dedi onlara. Bishop içeri girerken Michael ayağa kalktı. Bishop artık o kadar da kötü görünmüyordu.

Zehir çok çabuk etkisini yitiriyordu.

Shane, Claire'i iterek koşmasını işaret etti. Eve, Michael gelecek mi diye arkasına baka baka peşlerinden koştu.

Michael gelmedi.

Koridor tuğla bir duvarla sonlanıyordu ve pencereler çok yukarıdaydı ama bir çıkış levhası sol tarafı gösteriyordu. Üçü birlikte köşeden dönüp çıkışa yöneldi. Bazı kulaklıklı öğrenciler her şeyden habersiz, şaşkın şaşkın onlara bakıyordu.

Yangın çıkışına önce Shane ulaştı. Bir alarm daha çalmaya başlarken beton bir merdivenden inmeye koyuldular.

Kütüphanenin o cephesi birkaç aydır yerinde olmayan büyük havuza bakıyordu. Orada artık beton bir düzlük, düzlüğün ortasında da Bay Bishop'ın elinde kitap tutan bronz bir heykeli vardı.

Heykelin önüne bilgiyi simgelemesi için hiç söndürülmeyen bir alev konmuştu. Heykel, Claire'in midesini bulandırıyordu ama ona bir fikir verdi.

"Ayrılın!" diye bağırdı. "Kitaplarınızı mutlaka görsün!"

Shane ve Eve ayrı yönlere koştu.

Claire heykele doğru dümdüz devam etti.

Bishop kütüphaneden çıktığında Michael'dan hiç iz yoktu. Basamaklarda duran vampir, üçünden ikisinin sahte yem olduğunu anlamıştı. Ama hangi ikisi? Claire onun kitapları Shane'le değiştokuş ettiklerini düşüneceğini tahmin ediyordu.

Haklı çıktı. Bishop merdivenden çimlere atladı ve Shane'in peşine düştü. Zaman kazanan Claire havuzun taş duvarına ulaştı, üstünden geçti ve bilginin sonsuz alevine -aslında benzindi tabii- yaklaştı.

Ona benzin de yeterdi.

tg: kaktusunx

Claire kitabı cebinden çıkarıp ateşe doğru götürdü. *Evet. Sonunda.*

"Hey!" diye bağırdı Eve. "Hey, Bishop! Elim sende!" Claire başını kaldırıp bakınca Eve'in gotik bir amigo kız gibi kitabı sallayarak zıpladığını gördü.

Bishop onu görmezden geldi.

Shane zikzaklar çizerek Claire'in futbol sahasında gördüğü kontrataklara benzer bir koşu yapıyordu ama Bishop daha hızlıydı. Yolunu kesip Shane'i yere yapıştırdı.

Claire elindeki kitaba baktı.

Kitap yanmıyordu. Telaşla kitabı evirip çevirdi. "Şaka mı bu?" dedi denemeye devam ederek.

Tutuşmadı bile.

Bishop, Shane'deki kitabı alıp inceledi, tiksintiyle bir kenara fırlattı ve dosdoğru Claire'e yöneldi. Onun geldiğini gören Eve duvarın üstünden atlayarak Claire'in dibinde bitti. "Ne bekliyorsun?" dedi nefes nefese. "Yak şu lanet şeyi!"

"Deniyorum!" Claire çaresizlikle kitabın sayfalarını kavradı.

Sayfalar yırtıldı, tekrar ateşe tutunca da anında alev aldı.

"Evet!" Eve yumruklarıyla havayı döverek hoplayıp zıplamaya başladı. "Devam!"

Claire bir avuç daha sayfa koparıp yaktı.

Bishop kıpkırmızı gözleriyle onun karşısına dikildi ve araya girmeye çalışan Eve'i elinin tersiyle yere savurdu.

Claire sayfaları yakmayı sürdürüyordu. Kitabın yarısı gitmişti.

"Seni küçük yaratık," dedi Bishop elini uzatarak. "Ver onu bana."

Claire biraz daha sayfa yırtarak geriledi ve ateşin arkasına geçti. Sayfaların çoğunu yakmıştı. Kıvılcımlar uçuşup giysilerine yapışıyordu.

Claire, Bishop'a yakalanmadan hemen önce bir avuç sayfadan daha kurtuldu. Bishop onu kendi bronz heykeline öyle hızlı yapıştırdı ki hem heykel hem Claire'in kulakları çınladı.

Korkunç vampir, kitaptan kalanları almak için elini uzattı.

Yanlarından, ayışığında güçlükle farkedilen bir gölge geçti. Heykel, tepesine bir şey binmiş gibi sarsıldı.

Bishop'ın heykelinin omzunda oturan Myrnin eğilip kitabı Bishop'tan önce Claire'in elinden aldı. "Ah, ah, ah," dedi. "Haddini aşma, ihtiyar. Kitap zaten senin değildi." Sayfalardan birini yırtıp top yaptı ve ateşe attı. "Kızı rahat bırak. Sen artık bittin."

Bishop, Claire'i yakalayıp göğsünde tuttu. "Kitabı ver, yoksa onu öldürürüm!"

"Ya, keyfine bak o zaman," dedi Myrnin kalan sayfaları da yırtıp alarak. Yazılanlara bakıp gülümsedi. "Bunu hatırlıyorum. Ne güzel günlerdi. Neyse." Kağıtları ateşe doğru savurdu. Bishop çaresizce atılıp bir tanesini yanmadan yakaladı. "Ah. Artık Kraliçe Elizabeth'le yaşadığım gizli ilişkiden haberdarsın. Hem de Birinci Elizabeth. Umarım işine yarar, Bishop. Ama büyü ve sihir arıyorsan o sayfada

bulamazsın. *Bunda* ise..." Myrnin çevik bir el hareketiyle düzgünce katlanmış bir sayfa çıkardı. "Bununla Morganville'i kolayca ele geçirirsin. Hatta belki bütün dünyayı yönetirsin. Amelie'ye bunun kötü ellere düşmeyeceğine dair söz verdim. Gerçi benim ellerim de fena sayılmaz. Anlayacağın durum biraz karışık. Kızı bırakırsan senin olur."

"Myrnin, yapma," dedi Claire.

"Senin için yapmıyorum," dedi Myrnin. Kağıdı hızla uçak yaptı ve Bishop'a gönderdi. Bishop açgözlüce uçağı havada kaptı.

Myrnin'in gözleri kırmızı kırmızı parladı. "Eyvah," dedi. "Yoksa sana yanlış sayfayı mı verdim? *Ardentia verba!*"

Kağıt birden tutuştu ve turuncu alevler Bishop'ın eline, oradan da giysilerine ilerledi.

Myrnin eğilip Claire'i yakaladı ve çekip Bishop'ın kitabı tutan metal koluna oturttu.

"Layığını buldun, ihtiyar."

Claire yutkundu. Vampirin yanışını seyredemeyecekti, gözlerini kapattı. "Hani... Hani ilaç için onun kanı gerekiyordu?" Claire'in derdi, Bishop'ı kurtarmak değildi. O herhangi birinin acı çekmesine dayanamıyordu.

"Doğru, gerekiyor." Myrnin parmağını şaklatınca turuncu ateş söndü. Bishop taş zemine devrildi. Kaçamayacak kadar güçsüz düşmüştü.

Myrnin heykelden aşağı atladı, Bishop'ı yere bastırdı ve ısırdı. Bir süre sonra başını kaldırdığında dudaklarından kan damlıyordu. "Gerektiği kadar kanını aldım," dedi.

"Şimdi sana bir şey vereceğim, Bishop. Korkma, seni öldürmeyeceğim. Başkasının öldürmesine de izin vermeyeceğim." Cebinden kan dolu bir şırınga çıkardı ve Bishop'ın kalbine sapladı. "Benim kanım," dedi Myrnin. "Sen beni iyileştirmeden önce almıştım. Deliliğe giden uzun yolun keyfini çıkar. Umarım sen de benim gibi çok eğlenirsin."

Bishop kıpırdamadı. Aya ve yıldızlara bakarak gözlerini kırptı, sonra da kapattı.

Ama ölmemişti.

Claire bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

"Hey," dedi Eve. Başını tutarak doğrulup oturdu. "Of. Bu koku ne? Aaa. Yoksa?"

"Hayır," dedi Michael. Havuzun duvarından atlayarak Eve'in kalkmasına yardım etti. "Yaşıyor." Claire'e bakıp gülümsedi. Michael Glass'a özgü, güneşi doğuran, yıldızları dans ettiren o özel gülümsemeydi bu. "Hepimiz yaşıyoruz."

"Sayılır," dedi Myrnin. "Ah. Beyaz şövalyen de geldi. Biraz hırpalanmış ama tek parça."

Shane. Fazlasıyla hırpalanmışsa da kalıcı bir şeyi yoktu. Hepsi de bu kargaşanın bir noktasında savaştan canlı çıkma umudunu yitirmişti. Yüzlerindeki gülümsemeden yanıldıklarına nasıl sevindikleri anlaşılabiliyordu.

"Keşke fotoğraf makinem olsaydı," dedi Shane, Claire'e bakarak. "Ne yapıyorsun orada? Yerden yüksek falan mı oynuyorsunuz?"

"Kes sesini," dedi Claire ve atladı.

Shane onu yakaladı.

O öpücük, yere düşmeye değerdi.

Claire sonraki iki günü hayal meyal hatırlıyordu. Bol bol uyudu. Hiç bu kadar yorulmamış, hayatta kaldığına hiç bu kadar sevinmemişti.

Üçüncü gün akşam yemeği için aşağı indiğinde diğerlerini masada sessizce sosis yerken buldu. Shane kalkıp Claire'in sandalyesini tuttu. Claire'in kalbi yerinden oynarken Eve'le Michael bakıştı.

"Çok tatlı," dedi Eve. Shane ters ters baktı. "Dalga geçmiyorum, ciddiyim."

Claire bu gerginliğin sebebini anlayamamıştı. Bir tartışmanın ortasında geldiğine dair bir işaret de yoktu. "Neler oluyor?" dedi tabağına birkaç sosis alırken. Gerçi bir şey olmuşsa da öğrenmek içinden gelmiyordu. Kimsenin onu öldürmeyeceği fikrine daha yeni yeni alışıyordu. *Lütfen Bishop kaçmış falan olmasın...*

Bishop'ın kaçtığı yoktu. Michael içtiği şeyden bir yudum aldı. "Bu gece Sam'in cenazesi var."

Tanrım. Claire nedense bunu hiç beklemiyordu. Sosislerin tadı birden bozuldu.

"Daha önce hiç tören yapmamışlardı," dedi Eve. "Cenaze töreni yani. Bir vampir için. En azından herkese açık bir tören yapıldığını biz bilmiyoruz. Gazetede ve akşam haberlerinde duyuruldu. Herkes davetli."

Çoğu kişi meraktan gelirdi ama dördü gerçekten bir yakınını kaybetmişti. Claire masanın altından Eve'in Michael'ın elini tuttuğunu gördü. Michael kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu.

"Birkaç saat sonra başlayacak," dedi Eve. "Üçümüz gideceğiz..."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Claire. Aslında istemiyordu çünkü düşününce bile içi parçalanıyordu ama Michael'a destek olacaktı.

"Giyecek bir şey bulayım."

"Önce yemeğini bitir," dedi Eve. "Bir ısırık sağlıklı bir öğün sayılmaz."

"Hepsini yemem de sağlıklı olmaz," dedi Claire.

"Sosisi küçümsemeyin," dedi Shane. "Anneler ve elmalı turtalarla birlikte kültürel sembollerimizin başında geliyor."

"Chevrolet'leri unuttun," dedi Eve.

"Ben pek Chevrolet'ci sayılmam."

"Topluma isyan mı ediyorsun?" dedi Eve. Claire'e dik dik baktı. "Yesene. Şaka yapmıyorum."

Claire ısırdığı sosisi bitirdi ama bir tane daha yiyemezdi. Shane'le Eve'in çabalarına rağmen Michael çok üzgündü. "Annemle babam geldi. Uçakla El Paso'ya gitmişler, oradan arabaya binmişler." Yemek boyunca doğru dürüst konuşmamıştı.

Vay canına. Claire oradan taşındıkları dışında Michael'ın anne babasıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Çekinerek sordu. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Tabii," dedi Michael masadan kalkarken. "Ben hazırlanayım." Üçü birlikte onun arkasından baktı. Eve çok üzgündü. Bu haliyle tam bir yetişkin gibi görünüyordu.

"Annesi kanser," dedi. "Morganville'den o yüzden taşındılar. Ciddi bir tedaviye ihtiyacı vardı. Onların gisişini Sam ayarlamıştı. İlk kez dönüyorlar."

"Ya," dedi Claire. "Michael iyi mi?"

"Duygularını bastırıyor. Erkek işte. Duygularınızla ne alıp veremediğiniz var, anlamıyorum."

"Bize kriptonit gibi geliyorlar," dedi Shane. "Bunları aşacaktır. Ona biraz zaman tanıyalım."

Claire bundan o kadar da emin değildi.

Arabayı Michael kullanıyordu. Kimsenin söyleyecek fazla şeyi yoktu. Üzgün ve huzursuzlardı.

Araba kilisede durur durmaz vampir eskortlar onlara kapıları açtı. Ölü otopark görevlileri. Normal şartlar altında insan bundan korkabilirdi ama o gece tam tersi, insana güven veriyorlardı. Claire başını kaldırınca ona elini uzatan vampirin -onca kişi dururken- Oliver olduğunu gördü ve kalakaldı.

"Bugün, iznin olursa sana eşlik edeceğim," dedi Oliver. "Duygusallaşmayalım."

"Ah, merak etme," dedi Claire. Vampirin buzdan farksız elini tutarak arabadan indi. Shane, Claire'in koluna girip Oliver'a *defol git* der gibi baktı. Michael'la Eve'in ardından yürümeye başladılar.

Tuhaf, dedi Claire içinden. Kilise ağzına kadar doluydu. Sadece arkalarda ayakta duracak yer vardı ama kalabalık ikiye ayrılarak onlara yol açtı. Herkes onlara bakıyordu.

"Gerçekten tuhaf," diye fısıldadı Claire. Sırtında bir hedef tahtası varmış gibi hissediyordu. Ama sonra bir şey farketti. Çoğunluk onlara öfkeyle değil merakla bakıyordu. Ya da sempatiyle. Hatta saygıyla.

"Çok tuhaf," diye karşılık verdi Shane.

En ön sırada Amelie tek başına oturuyordu. Beyaz giysileriyle tepeden tırnağa buzdan, kusursuz bir heykeli andırıyordu. Arkasında, kırklarının sonunda bir adamla kadın vardı. Claire onları görür görmez benzerliği farketti. Kadın gençliğinde çok güzel olmalıydı. Şimdi de yaşına özgü bir güzelliği vardı. Kızıl röfleli saçları altın gibi ışıldıyordu. Michael, Eve'in elini bırakıp onlara yaklaşınca ayağa kalktılar.

"Canım," dedi Michael'ın annesi. Üçü bir yumak oldu. "Ah, canım..."

"Anne, özür dilerim. Yapamadım. Hiçbir şey yapamadım..." Michael'ın sesi söndü. Arkadan omuzlarının sarsıldığı görülüyordu. Saçlarını okşayan annesi anlayışla gülümsüyordu.

"Tıpkı büyükbaban gibisin. Özür dileme, Michael. Sakın özür dileme. Elinden geleni yaptığını biliyorum. O seni asla suçlamazdı."

Michael'ın suçluluk duyabileceği Claire'in hiç aklına gelmemişti. Şimdi düşününce başka bir ihtimalin olmadığını anlıyordu. Annesi haklıydı. Michael tıpkı Sam'di.

Elbette suçluluk duyacaktı.

Bayan Glass diğerlerine baktı. Önce Claire'e, sonra Shane'e ve Eve'e. Derin bir nefes alıp yanlarına geldi ve Eve'e kollarını açtı. "Seni yıllardır görmedim, Eve. Harika görünüyorsun. Shane..." Shane, Eve gibi kolay sarılan biri değildi ama elinden geleni yaptı. "İyi ki burada, Michael'ın yanındasın."

Shane başını eğdi. Claire onun birkaç aydır Michael'a nasıl kızgın olduğunu düşündüğünü biliyordu. "O benim en yakın arkadaşım," dedi Shane, Michael'la göz göze gelerek. "Vampir olsun ya da olmasın. Hep de öyle kalacak."

Michael başını salladı.

Bayan Glass, Claire'e de sarıldı. "Claire, seni o kadar çok duydum ki. Oğlum için yaptıklarına çok teşekkür ederim."

Claire gözlerini kırpıştırdı. Michael için yaptıklarına mı? "Asıl onun bana yaptıklarına teşekkür etmek gerek," dedi. "Michael bir kahraman. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı."

"Demek ki birbirinize destek olmuşsunuz," dedi Bayan Glass. "Gerçek dostlar olarak."

Kalabalık yeniden birilerine yol veriyordu. Claire dönüp bakınca kendi annesiyle babasını gördü. "Ah, hayır," dedi fısıltıyla. "Döndüklerini bilmiyordum."

"Annenle baban mı?" dedi Michael'ın annesi. Claire başını salladı. Bayan Glass hemen onları karşılamaya gitti. Birlikte Claire'e doğru geldiler.

Ve Shane'e.

Claire onların Shane'e nasıl baktığını görebiliyordu ama böyle bir ortamda bir şey söyleyecek değillerdi. Claire'in sağına oturdular. Diğer tarafta Shane, Eve, Michael ve Michael'ın ailesi oturuyordu.

Claire'in tam önünde de Amelie vardı.

Kilisenin ön tarafında rengarenk çiçeklerle çevrili, parlak tabut duruyordu. Kapağı kapalıydı. Org sesi uğultuyu bastırdı ve Peder Joe göz kamaştıracak beyazlıktaki cüppesiyle yan kapıdan girdi. Sessiz bir otoriteyle kalabalığa bakarak basamakları çıktı. Genç bir rahibe göre çok sağlam bir duruşu vardı. Claire öyle olmasını beklerdi zaten. Ne de olsa yarısı vampirlerden oluşan Morganville cemaatine hizmet ediyordu.

"Buraya bir hayatı kutlamaya geldik," dedi. "Samuel Glass'ın hayatını. O, Morganville'in bir çocuğuydu."

Claire'in gözleri doldu. Sam'in tam da böyle hatırlanmak isteyeceğinden emindi. Pederin söylediklerini dinleyemedi bile. Gözleri Amelie'deydi. Kadın hiç hareket etmiyordu.

Çok sessizdi.

Derken aniden ayağa kalkıp basamakları çıktı. Platformda durmadan doğruca tabutun yanına gitti, kapağı açtı ve bir süre Sam'in yüzünü seyretti.

Sonra dönüp kilisedeki yüzlerce kişiye baktı.

"Samuel Glass'la bu kilisede tanışmıştım," dedi. Kısık ama etkileyici bir sesle konuşuyordu. Kimse yerinden kımıldamıyordu. Kimse öksürmüyordu. Claire'in görebil-

diği kadarıyla, kimse nefes almıyordu. "Benden, yaptığımı düşündüğü yanlışları düzeltmemi *talep etmeye* gelmişti. Elinde kılıcıyla bir meleği andırıyordu. Dürüst ve öfkeliydi. Başına gelebileceklerden hiç korkmuyordu. Benden hiç korkmuyordu." Hüzünle gülümsedi. "Galiba ona o an aşık oldum. Bana o kadar kızgınken. Önce korkusuzluğuna aşık oldum, sonra onda saf cesaretten fazlası olduğunu farkettim. Hayatın adil olması gerektiğine sonuna kadar inanıyordu. *Biz* daha iyi olmalıydık. Galiba bir süreliğine... Bir süreliğine de öyleydik."

Durup yine Sam'in solgun, kıpırtısız yüzüne baktı.

"Ama ben zayıftım," dedi. "Zayıftım ve korkuyordum. Onun ellerimden kayıp gitmesine göz yumdum çünkü bende onun cesareti ya da inancı yoktu. Yaşadığımız kayıptan ben sorumluyum. Sam yine hayat kurtarmak için kendini feda etti. *Beni* kurtarmak için. Bunu hiç hak etmemiştim."

Yanaklarından gözyaşları süzülüyor, sesi titriyordu. Göğsüne dolan duyguların yoğunluğu Claire'in nefesini kesti.

"Kısa süre önce biri daha benden Morganville'in kurallarını değiştirmemi talep etti," diye devam etti Amelie. "Elli yıl önce Sam'in yaptığı ve her fırsatta da bu taleplerini tekrar ettiği gibi."

Claire, Amelie'nin *ondan* bahsettiğini anlayınca dehşete düştü.

Amelie saçındaki tokaları tek tek çıkardı. Buzdan bir tacı anımsatan saçları çözülüp omuzlarına düştü.

"Kararımı verdim," dedi. "Değişim hayat bulmalı. Bulacak. Sam bu şehirdeki insanların da, herkesin eşit olmasını istiyordu. Böyle de olacak. Sancılı, hepimiz için tehlikeli bir süreç yaşanacak ama bunun geri dönüşü yok. Sam'in hatırası için kararımı verdim."

Eğildi, Sam'i dudağından usulca öptü ve tabutun kapağını kapattı. Amelie basamaklardan inip yan kapıdan çıkarken kimse konuşmuyordu. Oliver ve birkaç başka vampir sessizce bakışarak Amelie'nin peşinden gitti.

Peder Joe'nun sesi yükselen fısıltıları susturdu. "Dua edelim."

Claire ellerini kavuşturup başını eğdi. Shane'in de aynı şeyi yaptığını görebiliyordu. "Ben kafayı mı yedim, yoksa az önce biz mi kazandık?" dedi Shane.

"Kazanmadık," dedi Claire fısıltıyla. "Ama galiba bir şansımız var."

Dört hafta sonra.

"Kaos, şiddet, kargaşa," dedi Shane. "Morganville normale döndü." Kahvesinden bir yudum alıp diğer fincanı karşısında oturan Claire'e itti.

Common Grounds yeni bir açılış düzenlemişti. Kahveler yarı fiyatınaydı ve içerisi çok kalabalıktı. İndirimden herkes memnundu.

Aslında ikisinin Oliver'ın bölgesinde böyle oturmaları, Shane'in sözlerinin aksine, hiç normal sayılmazdı ama ucuz kafein Shane'i bile oraya çekmişti.

Kahvelerini alırken Shane'in Oliver'la laflaması Claire'i iyiden iyiye şaşırtmıştı. "Oliver sana ne dedi?"

Shane omuz silkti.

"Ben babamı bulup bulmadıklarını sordum, o da her zamanki ukala tavrıyla babamı unutmamı söyledi. Onu bulduklarını mı, öldürdüklerini mi, yoksa hiç umursamadıklarını mı düşünmeliyim, bilemedim. Lanet olsun. Birileri bana bir şey söylesin artık."

Claire ona bakıp sustu. *Söylemeliyim*, dedi içinden. *Gerçekten.*

Ama aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi.

Morganville'de hayat normale dönüyordu. Amelie insan avını kesinlikle yasaklamıştı. Kan bankaları yeniden açılmış ve Morganville insanlarına bir seçenek sunulmuştu. Ya kalın ya hemen kaçın. Çoğunluk ikincisini seçmişse de Claire bazılarının geri döneceğinden emindi. Hem çoğunun akrabaları hala oradaydı hem de dışarıda bambaşka bir dünya vardı. Bazıları bu kadarını kaldıramayabilirdi.

Common Grounds rekor bir sürede tadilattan geçmiş ve bir kez daha öğrencilere kapılarını açmıştı. Oliver tezgahın arkasındaydı. Yüzünde iyi adam gülümsemesiyle, hiçbir şey olmamış gibi müşterilere espresso servis ediyordu.

Bishop'ın bronz heykeli üniversiteden kaldırılmıştı. Daha doğrusu Bishop'a dair tüm izler kazınmıştı. Claire, François'le Ysandre'ye ne olduğunu bilmiyordu. Myrnin ona tamamen ifadesiz bir yüzle, bilmese daha iyi olacağını

söylemişti. Claire de bazen bazı şeyleri bilmemekten hoşnuttu. Hep değilse de bazen böylesi daha iyiydi.

Ne var ki Shane babasına ne olduğunu mutlaka öğrenmek istiyordu. Claire'in bildiği kadarıyla Frank Collins buhar olup uçmuştu. Amelie bir şey biliyorsa bile söylemiyordu.

Elinden gelse Claire bu andan mümkün olduğunca kaçınır, yapacağı açıklamayı erteleyebildiği kadar ertelerdi ama Shane babasını ararken giderek öfkeleniyordu.

"O konuda sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi gırtlağını temizleyerek. "Baban... Ben onu gördüm."

Shane'in fincanı yarı yolda kaldı. "Ne zaman?"

"Bir süre önce." Claire kesin konuşmak istemiyordu. Bunu Shane'den ne zamandır sakladığını söyleyemezdi. "Şey... İstese beni öldürebilirdi ama öldürmedi. Sana seni sevdiğini söylememi istedi. Ve özür dilediğini."

Shane duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Nerede gördün?"

"Hasta vampirlerin tutulduğu hücrelerin orada. Artık orada değil. Baktım. Gitmiş." Claire güçlükle yutkundu. "Sana söylemek istemiyordum ama galiba... Galiba kendini öldürecekti, Shane."

Shane'in içinde bir şeyler değişti. Claire onun yüzündeki ifadeyi uzun süre tanıyamadı. Derken anladı. Babasının ifadesiydi bu. Birine saldırmadan önceki hali.

Shane gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve başını eğdi. Claire birkaç saniye kıpırdamaya cesaret edemedi.

Sonunda elini masaya, Shane'in elinin hemen önüne koydu.

Parmakları birbirine kilitlendi.

"Lanet olsun," dedi Shane fısıltıyla. "Hayır, kafayı falan yemedim. Sadece... Galiba rahatladım. Bilmek istiyordum. Kimse benimle konuşmuyordu."

"Daha önce söylemeliydim," dedi Claire. "Biliyorum. Çok özür dilerim. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ama Oliver'dan duymanı da istemedim. Daha kötü olabilirdi."

"Hem de nasıl." Shane derin bir nefes daha alıp başını kaldırdı. Gözleri dolmuştu ama gözyaşlarını tuttu. "O şekilde yaşamaya devam etmek istemedi. Bir seçim yaptı. Bunun anlamı büyük."

Claire başını salladı. "Kesinlikle."

Claire sargıları yırtmıştı. Yara artık iyileşebilirdi.

Her yerde durum buydu. Yaralar iyileşiyordu. Morganville'in dört bir yanında yanmış binalar yıkılıp yeniden yapılıyordu. Kasırganın vurduğu belediye binası, mermer ve şık mobilyalarla adeta baştan yaratılıyordu. Ayakta kalan tüm Kurucu evleri -Cam Ev de dahil- onarılıp boyanıyordu. Yıkılanlar ise sıfırdan inşa ediliyordu.

İnanılmayacak bir sürede Morganville'de hayat sıradanlaşmıştı. Ne kadar sıradanlaşabilirse tabii. Vampirler değişimden rahatsızsa bile bunu henüz dile getirmiyordu.

Shane kahvesini -daha doğrusu sade kahvesini, çünkü o Claire gibi sütlü, kremalı, süslü püslü kahveleri sevmiyordu- yudumlayıp camın önünden geçenleri seyretti. Claire

de onun sessizliğini bozmadı. Hala el eleydiler. Bu iyiye işaretti.

"Bir bu eksikti," dedi Shane. "Saat on iki yönünden bela geliyor."

Monica Morrell ışığın ona doğru açıdan vurup vurmadığına dikkat ederek kapıda duruyordu. Kuyruğundan ayrılmayan arkadaşlarıyla birlikte kasabaya dönmüş, Morganville'in cadı prensesi rolüne kaldığı yerden devam ediyordu.

Richard'ın hala belediye başkanı olmasının ve ailesinin parasının bunda payı vardı elbette.

Küçümseyici bakışlarla içeriyi süzdü ve parmağını şaklatarak Gina'yı kahve kuyruğuna yolladı. Jennifer'la birlikte zikzak çizerek Claire'lerin masasına geldi.

Kimse ağzını açmadı. Bakışları savaşıyordu.

"Cadıya bak," dedi Shane sonunda. "Ciddi olamazsın. Onca insan varken masasına el koyacak bizi mi buldun? Bugün hiç havamda değilim."

"Masaya el koyduğum yok," dedi Monica, Shane'in yanındaki sandalyeye oturarak. Jennifer hayretle baktı, sonra yan masadaki bir öğrenciyi kaldırıp oturdu. "Boş sandalyeniz olduğuna göre, itiraz etmezsiniz diye düşündüm. Kazandıktan sonra gıcıklık yapanlardan olduğunuzu bilmem gerekirdi."

Shane gözlerini kırpıştırdı.

"Kazandınız da denemez ya," dedi Monica hemen. "Ama sonuçta hala buradasınız. O da kazanmak sayılır."

Claire, Shane'le bakıştıktan sonra omuz silkti. "Oliver seni geri mi aldı?" Monica manikürlü parmaklarıyla masanın üstündeki izlere dokundu ve siyah saçlarını geri attı.

"Tabii ki," dedi. "Morrell Ailesi olmazsa Morganville'in hali ne olur?"

"Ah, bir öğrenme şansımız olsa," diye mırıldandı Shane. Monica ona dik dik baktı. "Şaka şaka." Yersen.

"İşe girmişsin," dedi. "Vay be. Aferin. Shane Collins ekmek parası kazanıyor. Birileri basına haber versin."

Shane saatine baktı. "İş demişken, kahretsin," dedi. "Claire..."

"Biliyorum, biliyorum. Gitme vakti."

Shane eğilip onu öptü. Monica seyrettiği için Shane öpücüğü iyice uzattı ve Claire ayak parmaklarına kadar bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Yan masalardakiler alkışlamaya bile başladı.

"Arkanı kolla," dedi Shane dudaklarını çekmeden. "Seni seviyorum."

"Sen de kolla," dedi Claire. "Ben de seni seviyorum."

Shane'in arkasından bakarken Claire yüzünde sersem bir ifade olduğundan emindi. Hiç umursamadı. Onun peşinden başka kızlar da bakıyordu, hep bakarlardı ama Shane son zamanlarda bunun farkında bile değildi.

Monica, Gina'nın önüne koyduğu kahvenin içine kusar gibi yaptı. "Tanrım, iğrençsiniz. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Neden, sen mi kapacaksın?" dedi Claire gülerek.

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Sen nasıl istersen. Elinden geleni yap. Ben hazırım." Gina, Shane'in sandalyesine otururken Claire kahvesini bitirip kalktı. "Hey, çocuk. Bunu al." Claire sandalyesini Jennifer'ın kaldırdığı şaşkın öğrenciye doğru itti. Çocuk minnetle oturup başıyla onu selamladı ve kulaklığını takıp çalışmasına döndü.

Claire'in de çalışması gerekiyordu. Dönemin bütün derslerinden *A* almıştı ama zorluklar daha yeni başlıyordu. Ondan hala nefret eden ve galiba hep de edecek olan Ada, Claire'e bir sürü şey öğretecekti.

Myrnin... Myrnin, Bishop'ın kanından o kadar çok içmişti ki yürüyen bir serum fabrikasına dönüşmüştü. Doktor Mills sayesinde Morganville vampirleri birer birer iyileşiyordu.

Sam hariç hepsi. Sam'in yokluğunu herkes hissediyordu. Amelie gerekmedikçe evinden çıkmıyordu. Yine beyaz giysilerine bürünmüş, eskisi gibi bir münzevi olmuştu. Claire'in onu ilk tanıdığı zamanki soğuk kraliçeye dönüşmüştü. Üzüntüsünü kimseye belli etmiyordu.

Ama Claire onun üzüldüğünü biliyordu.

Hep de üzülecekti.

Claire kapıya yürürken biri çantasından tuttu. "Hey, Claire!" Ses tanıdık değildi ama onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Claire arkasına döndü. Bir kitap yığınının arkasındaki yüzü tanıması biraz sürdü.

Morganville tepetaklak olmadan önce Eve'le üniversitede tanıştıkları emo saçlı, tuhaf çocuktu. Bir zamanlar Shane'in arkadaşı olan.

"Adım Dean, hatırladın mı? Bir dakikan var mı?"

Claire bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Çocukta bir gariplik vardı. Claire'in zihninin bir köşesine yazdığı bir şey... Tabii ya. "Sen Jason Rosser'ı nereden tanıyorsun?"

Dean çantasını yanındaki sandalyeden alırken donakaldı. "Ah. Şey... Galiba yakalandım. Ben buraya taşındığım zaman, Jason hapisten çıkınca birlikte takılmıştık. Anladığıma göre ablası, Shane'le aynı evde kalıyordu. O yüzden ona yakın olmam gerektiğini düşündüm. Ama o biraz çatlaktı, bilmem farkında mısın?"

Claire gözlerini ondan ayırmadı. Çocuk dürüste benziyordu. "Sana bazı şeyler öğretmiş olmalı. Bazı sırlar. Kasabayla ilgili."

Dean'in kulakları kızardı. "Yani... Evet. İnsanı pat diye oraya buraya götüren kısa yolları mı diyorsun? Açık konuşmak gerekirse o zamandan beri onları hiç kullanmadım. Ödümü kopardılar."

Dean utanmışa benziyordu ama Claire, Morganville'de korkmanın utanılacak bir şey olmadığını iyi biliyordu. Gerçi o, Morganville'i büyüleyici buluyordu. Ne de olsa kendisi umutsuz vakaydı.

"Her şeyi berbat ettim, değil mi? Bir daha benimle konuşmayacaksın."

"Hayır, önemli değil," dedi Claire iç çekip oturarak. "Jason pek sağlam bir referans sayılmaz da."

"Farkındayım. Ama o zamanlar Frank Collins adına çalışıyordum ve ağabeyim motorcu çetesindeydi. O yüzden Jason'la takılmam çok da acayip bir şey sayılmaz." Omuz silkti. "Beni başından savmadığın için teşekkürler, Claire."

"Herkes ikinci bir şansı hak eder. Hey, Shane'i gördün mü? Onunla konuşmak istediğini hatırlıyorum."

"Doğru. Nerede?"

"İşe gitti. Az önce çıktı."

"Kaçırdım mı?" Dean, Shane birden ortaya çıkacakmış gibi etrafına baktı. Çıkmayınca hayalkırıklığına uğradı. "Kahretsin. Onunla konuşmayı umuyordum."

"Burası hayli kalabalık. Sen onu görmediysen o da seni görmemiştir. Senden kaçıyor sanma."

"Herhalde. Eee? Sen Morganville'de kalacaksın, öyle mi?"

"Evet." Claire başka bir şey söylemedi. Shane'le yaşadığı muhteşem ilişki varken ve Myrnin ona Nobel ödüllü bilimadamlarını bile kıskandıracak fizik konuları öğretirken gitmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. "Sen?"

Dean omuz silkti. "Gidecek başka yerim yok. Hala Cam Ev'de mi oturuyorsun?"

"Ah, hayır. Annemlerle bir anlaşma yaptım. On sekizi doldurıncaya kadar onlarla kalacağım. Eve de odamı bana saklayacaklarına dair söz verdi." Aslında hala arkadaşlarıyla kalıyor sayılırdı. Birlikte yedikleri yemekleri, zombi

öldürmeli video oyunlarını, *Wii*'deki tenis maçlarını dört gözle bekliyordu. Michael utanç içinde kıvranırken Eve'in en sevdiği vampir romanlarından bölümler okumasını özlemişti.

Her şeyi özlemişti.

Morganville hala kusursuz değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Ama Amelie sözünü tutmuştu ve insanlar artık kendini ayaklı kan depoları gibi değil eşit yurttaşlar gibi hissediyordu.

Bu daha bir başlangıçtı. Ve Claire'in sonrası için planları vardı.

"Hey," dedi Claire. "Akşam yemeğe Cam Ev'e gelsene. Shane seni gördüğüne çok sevinir. Sürpriz yaparsın."

"Güzel olur," dedi Dean gülerek. "Saat yedi nasıl?"

"Tamamdır. Ben şimdi işe dönmeliyim. Akşama görüşürüz o zaman!"

Dean hızla ayağa kalkıp kitaplarını çantasına doldurdu. "Ben de kalkıyorum. Bir saniye."

Bana asılıyor mu yoksa? diye geçirdi Claire içinden. Eve'in ne diyeceğini biliyordu, yine de inanamıyordu. Dean iyi birine benziyordu. Ama Claire'e bakarken gözleri tuhaf tuhaf ışıldıyordu.

Onu beklemeden gitmeyi düşündü. Kabalık olurdu.

Oliver tezgahın arkasındaki yerinden onu izliyordu. Bakışları, Claire hakkındaki düşüncelerini ele veriyordu. Hayır, onunla asla arkadaş olmayacaklardı. Claire'e göre hava hoştu. Oliver'ı hala aşağılık buluyordu.

Dean ayağa kalkarken sendeledi, düşmemek için yan masadaki bir İskoç'un koluna yapıştı. Özür dilerken Claire'e doğru geriledi. Claire iç çekip Dean'in sırt çantasını aldı ve onu kapıya doğru itti.

Claire çocuğun kaldırım taşlarına takılıp düşmediğine şaşırdı ama Dean kalabalıktan uzaklaşınca daha dik ve kendinden emin yürümeye başlamıştı. Vay canına. Claire'in tahmin ettiğinden daha uzundu. Daha yapılı olduğu da söylenebilirdi. Shane kadar kaslı olmasa da çelimsiz sayılmazdı. Claire onun saçlarına kanmıştı. Emo saçı erkekleri hep zayıf gösteriyordu.

"Ne tarafa gidiyorsun?" diye sordu Dean'e. Dean çantasını geri aldı.

"Hiç, öylesine," diye sokağı işaret etti. Claire onun kendisine ciddi ciddi asıldığını düşünmeye başlıyordu. 'Öylesine yürüyorum' numarası Roma İmparatorluğu'ndan da eski olmalıydı. "Sen derslerini falan hallettin mi?"

"Çoğunu. Ekstra kredi için tamamlamam gereken birkaç laboratuvar çalışması var. Sen de çok çalışıyor gibisin."

"Pek sayılmaz," dedi Dean. "Kitapların çoğunu senin gibi aptal kızlar yanımda kendilerini güvende sansın diye taşıyorum."

Claire onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadı. Sanki önemsiz bir şey söyler gibi konuşmuştu.

İki binanın arasından geçiyorlardı. Etrafta kimse yoktu.

"Ne..."

Claire, Dean'e doğru döndü ve gördüğü son şey, hızla yaklaşan, kitap dolu çanta oldu.

Claire uyuduğunu bile anlamadan uyandı. Her şey tuhaf, puslu, rüya gibiydi. Kımıldayamıyordu ve baş ağrısından ağlayabilirdi.

Sesler duydu.

"...buraya getirdiğine inanamıyorum," dedi biri. Claire onu tanıdığını biliyordu ama baş ağrısından hiçbir şey düşünemiyordu. "Kafayı mı yedin? O *herhangi* biri değil. Onu arayanlar olacaktır, Dean!"

"Amaç da bu zaten." Dean. Dean'in sesiydi. "Onu her yerde aramalarını istiyorum. Ben izin verene kadar onu bulamayacaklar. Hadi ama Jason. Erkek ol biraz."

"Deli olduğunu biliyordum da aptal olduğunu bilmiyordum. Onu bırakmak zorundayız."

Hışırtılar geldi. Ayak sesleri. İtiş kakış. İki kişi kavga ediyordu.

Biri yere düştü.

"Kes sesini," dedi Dean. "Sızlanmadan duramıyorsun. Senden tek istediğim, cesetleri taşımaktı. Elini kana bula demiyorum ki."

"Hayır! Bak, ben onu *tanıyorum*. Biz..."

"Zaten onu bu yüzden seçtim. Onu *herkes* tanıyor. Kafayı çalıştırsana. O sadece bir kız. Daha kötüsü, vampirlere hayran. Hem dünyayı daha iyi bir yer yapıyoruz hem eğleniyoruz." Dean güldü. Claire'in bir insandan çıktığını duy-

duğunu en iğrenç sesti bu. Hatta belki de duyduğu bütün seslerin en iğrenciydi.

Jason, Eve'in kardeşi Jason Rosser olmalıydı. Dean onu şöyle böyle tanıdığını söylemişti. Claire kabus görüyor olabilirdi. Ne de olsa, kaçırıldığı bir rüyada Jason'ı görmesi doğaldı. Sonuçta Jason o cinayetleri işlemekle suçlanmıştı.

Claire gözlerini açınca terkedilmişe benzeyen bir evin tavanını gördü. Boyalar tabaka tabaka dökülmüştü.

Jason o cinayetlerle suçlanınca Amelie'ye kimseyi öldürmediğini söylemişti.

Cinayetleri görmüş ama katili ele vermemişti. *Dean.*

Claire nefessiz kaldı. *Çok kötü. Çok çok kötü.* Başına tuğla yemişti sanki. Kusacak gibiydi. Kıpırdayınca ağrı daha da artıyordu. Zaten el ve ayak bileklerinden bağlı olduğu için istese bile pek kıpırdayamazdı.

Pencereden dar bir açıyla güneş ışığı geliyordu. Anlaşılan saatlerdir baygındı. Ağzında acı bir tat vardı. Başına vurmakla kalmayıp ona kloroform gibi bir şey vermiş olmalıydılar.

Bileğini çevirince saati gördü.

Beş.

Birazdan güneş batacaktı. Kimse onun yokluğunu farketmiş olamazdı. Akşam yemeği vakti gelmemişti. Claire, Myrnin'in laboratuvarına uğramayı planlamıştı ama bundan kimsenin haberi yoktu.

Kimse onu beklemiyordu. Shane işe gitmişti ve güneş batana kadar dönmeyecekti.

Telefon.

Telefonu cebinde değildi. Alınmıştı.

Gözlerini kapayınca tekrar daldı herhalde çünkü yeniden açtığında Dean Simms yanında oturmuş ona bakıyordu. Küf kokulu odanın kapı eşiğinde duran Jason Rosser hasta görünüyordu.

Dean bu dünyanın sahibiymişçesine kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu.

"Selam," dedi. "Kendine geldin ha? Güzel. Seni daha güçlü sanmıştım. Herkes senden özel biriymişsin gibi bahsediyor ama sen de diğerleri gibi anında yıkıldın. Bana hiç sorun çıkarmadın."

"Ben..." Claire konuşmaya çalışınca az daha kusuyordu. "Arkadaşlarım beni arayacaktır."

"O kadarını ben de biliyorum. Seni Oliver'ın arka kapısında bir vampir kalıntısı gibi kansız bulduklarında... Pek sevinmeyecekler, değil mi?" Dean'in gözleri ışıl ışıldı. "Seni yakalamak o kadar kolay oldu ki. Frank seni bir şey sanıyordu. Anlaşılan değilmişsin."

"Neden?" diye fısıldadı Claire. "Bunu neden yapıyorsun?" Claire gerçekten merak ediyordu. Ölecekse her şeyi anlayıp öyle ölmeyi tercih ederdi.

"Kendim için yapmıyorum." Dean tırnağını onun yanağında gezdirdi. "Tamam, belki birazcık kendim için yapıyorum. Eğlenmek için. Ama asıl mesele bu kasabayı kurtarmak. Kötülerle savaşmak. Frank Collins bunu istiyordu. Ben de bunu istiyorum. Senin istediğin de bu değil mi,

Claire? Shane'inki bu, biliyorum. Ölerek herkese iyilik yapmış olacaksın."

Dean, Morganville'e sadece Shane'in arkasını kollamak için değil eğlenmek için de gelmişti. Shane'in babasını gerçekten tanıyorsa bile, Frank'in adını kullanıyordu. Morganville'e geldiğinde burada aklına eseni yapabileceğine karar vermişti.

Hala da yapmaya devam ediyordu. Ondan şüphelenen yoktu.

Mesela Claire kesinlikle şüphelenmemişti.

"Nasıl yani?" dedi Dean. "Hata yaptığımı söylemeyecek misin? Yapma diye yalvarmayacak mısın?"

"Ne gerek var?" dedi Claire fısıltıyla. "İstediğini yapmayacak mısın zaten?"

"Kesinlikle. Jase. Ayaklarını sıkıca tut. Tekme yemek istemiyorum."

"Yanlış yapıyoruz. Çok yanlış yapıyoruz."

"Sus, yoksa buradan iki ceset çıkar. Benim de işime gelir."

Claire bir tekme savurmaya çalıştı ama Jason onu ayak bileklerinden yere bastırıyordu. Dean, Claire'in kollarını tutup paslı bir kutu çıkardı. Kutudan doktorların kan almakta kullandığı iğnelerin bir benzerini aldı ve iğneyi lastik bir boruya bağladı.

Lastik borunun diğer ucunda kocaman, boş bir süt şişesi vardı.

Dean gülümseyerek iğneyi Claire'in damarına soktu.

Claire bağırdı. Jason yüzünde suçlu bir ifadeyle başını çevirdi. Kan boruda ilerleyerek süt şişesini doldurmaya başladı.

"Nasılmış?" diye sordu Dean. "Vampirleri seviyorsun. İnsanın canının böyle çekilmesi nasılmış? Ben vampirlerden nefret ediyorum. Seni öldürüp kasabayı ayağa kaldırarak tek bir vampirin bile sonunu getirebilirsem iyi bir iş yapmış olurum."

Claire gözlerini sıkı sıkı kapatıp ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Kan.

Odanın diğer ucunda siyah beyaz bir hayalet belirdi. Ada halinden memnun görünüyordu. Claire'in ölümünü izlemeye gelmişti.

"Yardım çağır," diye fısıldadı Claire. "Gidip yardım çağır lütfen."

Ada arkalarında olduğu için Jason'la Dean onun ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. "Kimle konuşuyorsun gerizekalı? Jason senin tarafında değil. Tanrım, Jason, şunun ayaklarını sıkı tutsana! Hadi! Senden çok şey istemiyorum!"

İnce kaşlarını kaldıran Ada titreşmeye başladı. Claire şişede giderek yükselen kırmızılığa bakmak istemiyordu. Gücünün giderek azaldığını, kalbinin zorlandığını hissediyordu.

"Myrnin," dedi Claire nefes nefese. "Myrnin'i bul."

Ada yok oldu. Claire onun yardım etme zahmetine katlanıp katlanmayacağını bilmiyordu.

Güneş, pencere seviyesinin altına inmişti.

Güneş batıyordu.

Dışarıdan gelen bir ses Jason'ı sıçrattı. "O ne?"

"Hiçbir şey," dedi Dean. Gözleri Claire'in yüzündeydi. Claire çok hızlı nefes alıyordu. Yavaşlamaya çalıştı. Kalbi hızla atıyordu. Çok kan kaybediyordu. *Ada, lütfen. Lütfen.* "Merak etme. Rüzgardır."

Jason, kımıldayacak gücü kalmayan Claire'in bacaklarını bıraktı. "Değil. Orada biri var. Bırak onu!"

"Olmaz. İşimiz neredeyse bitti. Beş dakika daha. Kendini topla, kardeşim."

"Ben senin kardeşin değilim!" diye çıkıştı Jason. "Tek başınasın, pislik!"

Jason çekip gitti. *Hayır, dur.* Claire ağlamamaya çalışıyordu ama neden güçlü olması gerektiğini unutmuştu. Biri geliyor muydu? Hayır. Kendi kendini kurtarmak zorundaydı. Onu başkası kurtaramazdı.

"Dean," dedi. "Geçitleri biliyorsun, değil mi?"

Dean dikkat kesildi.

"Geçitlerle ilgili bilmediğin şeyler söyleyebilirim. Ama durmalısın."

Dean'in yüzünde inatçı bir ifade belirdi. Eğlencesinin bölünmesini istemiyordu. "Nasıl şeyler? Çok önemli olmazsa durmam."

"Önemli," dedi Claire. "Geçitleri nasıl yapacağını öğretebilirim. Her yere gidebilirsin. Her şeyi yapabilirsin. Bir düşün, Dean."

Dean'in yanakları renklenmeye başladı. Duyduklarından hoşlanmıştı.

Hem de çok.

Dean, Claire'in kanıyla dolan süt şişesine baktı.

"Konuşmaya başla hadi," dedi. "Tatmin olursam kapatırım."

Claire onun yalan söylediğini biliyordu. "Beni öldürmenin başka bir sebebi varmış gibi yapmayı kesebilirsin. Öyle bir şey yok. Hoşuna gittiği için cinayet işliyorsun, Dean. Sen vampirlerden de kötüsün. Onlar kaplanlara benziyor. Sen ise yamyamsın."

Dean öne eğildi. "Belki onu da denerim," dedi. "Senden başlayabilirim mesela."

Giderek sersemleyen Claire gözlerini kırpıştırdı. Başı dönüyordu. Çok gerçekçi bir hayal görmeye başladı.

Sanki bir tünelden evindeki oturma odasına bakıyordu. Televizyon açıktı. Eve masaya sosis dolu bir tabak koyarken oynayan rezil reklamın müziğine kalçalarını sallayarak eşlik ediyordu. O akşam yemek yapma sırası Eve'deydi. Michael gitarını akort etmeye dalmıştı.

Shane kapıdan girip anahtarını masaya koydu. "Claire nerede?"

"Daha gelmedi," dedi Eve. "Herhalde yoldadır."

Değilim. Gelemiyorum.

Shane telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

Claire terkedilmiş evin bir yerinde telefonunun çaldığını duydu. Garip olan, sanki Shane de aynı şeyi duymuştu.

Kaşlarını çatıp Eve'e baktı. Eve omuz silkti. "Evde unutmuştur."

Telefonu duyabiliyorlar. Ama Claire'in telefonu Cam Ev'de değildi.

Claire bağırmak için derin bir nefes aldı ama buna gerek kalmadı.

Shane doğruca ona bakıyordu. Claire tünelin kenarlarındaki gümüşsü parıltıları görünce neler olduğunu anladı.

Demek Ada onu kaderine terketmemişti. Karşısında bir geçit duruyordu ve Shane onu kurtaracaktı.

Shane onu görüyordu.

Gözleri büyüdü.

"Claire!" diye haykırarak geçide atıldı.

Shane daha erişemeden geçit kapandı.

"Vay be," dedi Dean. "Çok yaklaşmıştı. Geçitleri sen de böyle kullanabiliyorsun, ha? Çok faydalı, değil mi?" Dean elini sallayınca geçit yeniden ortaya çıktı. Ne var ki bu kez Cam Ev'i gösteren tünel yerine bir karanlık vardı. Hayır, tam bir karanlık değil. Hasta vampirlerin tutulduğu eski hapishaneydi burası. "Ada beni bir süre dışarıda bıraktı, az kalsın kafayı yiyordum. Sonra birkaç gün daha bana izin vermesi karşılığında ona taze kan vaat ettim."

Dean geçitleri öldürmek için kullanıyordu ve Jason da ona yardım ediyordu. Yardımının sebebi muhtemelen onun bir yerlere yamanmaya ihtiyaç duyması, yalnızlığı ve Dean'in insanlara istendiklerini hissettirmekte usta olmasıydı. Claire'e bile aynı şeyi hissettirmeyi başarmıştı.

Claire'in kalbi giderek hızlanıyordu.

"Gördün mü?" dedi Dean. "İstediğim yerden yapabiliyorum. Tıpkı senin gibi. Galiba bu ikimizin de özel olduğu anlamına geliyor."

Claire onun zeki olduğunu anlıyordu. Akıllı ve soğukkanlıydı. Myrnin gibi.

Ama Myrnin'in vicdanı vardı.

Geçidin diğer tarafında bir şey hareket etti. Bir hayalet. Ada mıydı?

Hayır. Claire bir an için onu da gördü ama Claire'e arkası dönüktü, başka birini başıyla selamladı.

Sonra da buhar olup yoldan çekildi.

Ada yardım çağırmıştı ama gelen Myrnin değildi.

Frank Collins'ti.

Geçidin ötesinden onlara bakan adam, bir hayalete Ada'dan daha çok benziyordu. Claire'in ağzından bir ses çıkmış olmalıydı çünkü Dean ona dönüp baktı ve durumu farkedince şaşkına döndü. "Frank? Frank, bir saniye. İzin ver de açıklayayım..."

Frank Collins elini uzatıp Dean'i tuttu ve onu geçide çekti.

Bir çığlık duyuldu, o kadar. Sonrası sessizlik.

Claire üşümeye başlamıştı. *Demek vampirler böyle hissediyor,* diye düşündü. *Ama ben onların aksine uyanmayacağım.*

Frank geçitten dışarı adımını attı.

"Nefes almaya devam et," dedi Claire'e. Eğildi ve onun kolundaki boruyu çıkarıp attı. İğne deliğine bir sargı bezi

bastı. "Dean'in yaptıkları için özür dilerim. Onun kafadan çatlak olduğunu başından beri biliyordum ama bu kadar çıldıracağını tahmin edemedim."

Frank birkaç saniye Claire'e baktıktan sonra kalkıp geçide yöneldi.

Geçerken süt şişesini de alıp gözden kayboldu.

Ada'nın hayaleti ortaya çıkıp Claire'e gülümsedi.

"Yardım et," diye fısıldadı Claire.

"Ettim." Ada'nın mesafeli sesi Claire'in telefon hoparlöründen geliyordu. "Bana kan vaat etti ama ben seninkini istemiyorum. Hoşuma gitmiyor."

Ada yok oldu.

Claire tek başındaydı, üşüyordu. Bir süre çaresizlik içinde bekledi.

Derken bir çift el onu kaldırdı. Uyuşan kolunda belli belirsiz bir iğne batması hissetti. Sesler duydu.

Ardından başka türlü bir hiçlik.

Hastane odası gün ortasında bile loştu. Tavandaki floresan lambalar kimseyi kül etmezdi. Morganville'in tek kelimelik özeti buydu işte. Uzlaşma.

"Bana durumunun iyiye gittiği söylendi," dedi Amelie yatağın yanına bir sandalye çekip. Korumaları kapıdaki yerini almıştı. İçlerinden biri göz kırptı, Amelie de ona gülümsedi. "Senin güvenliğinle yeterince ilgilenmediğim için özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

"Başımın dertte olduğunu bilemezdin," dedi Claire.

"Bilekliğinde benim sembolüm var. Bu da benim sorumluluğumdasın anlamına geliyor." Anlaşılan bu durum, Amelie'nin gözünde her şeyi açıklıyordu. "Neyse ki Doktor Mills tamamen iyileşeceğine inanıyor. Hızlı hareket ettikleri için arkadaşlarına teşekkür etmelisin."

Claire sersemliğinden sıyrılamamıştı ama sıcak ve güvenli yatakta, halinden memnundu. "Nasıl kurtuldum?"

"Birkaç şey birden oldu. Önce Eve beni arayıp yardım istedi." Amelie, duvara dayanmış duran ve aynı anda hem kendini beğenmiş hem de utangaç görünmeyi başaran Eve'e bakarak başını salladı. "Eve'in yardım etme niyetim konusundaki şüphelerine rağmen Ada'yla konuşmaya karar verdim." Claire bunun çok ilginç ve korkutucu bir sohbet olduğundan emindi. "Senin yerini bildiğini itiraf etti. O noktadan sonra bir geçit açıp sana yardım getirmek zor olmadı."

"Gelen kimdi?" diye sordu Claire. "Shane mi?"

"Aslına bakarsan hayır," dedi Oliver odanın en karanlık köşesinden. "Seni ben taşıdım. Hemen duygusallaşma, seni doktorlar kurtardı. Ben sadece seni bir yerden bir yere götürmüş oldum." Görünüşe bakılırsa bu teşekkür faslından kurtulmak için her şeyini vermeye hazırdı. Claire onu sıkıntıya soktuğu için memnundu.

"Kan bankası çok işe yaradı," dedi Doktor Mills neşeyle. Claire'e bağlı tüpleri kontrol etmek için eğildi. "Sonunda insanlara da fayda sağlamış oldu." Amelie'yle Oliver'ın önünde bunları söylemekten çekinmiyordu. "Bize iki litre

kan borçlusun, ufaklık. Ama merak etme, zamanı gelince verirsin."

"Teşekkürler," dedi Claire başparmağıyla uyuşuk bir zafer işareti yaparak.

"Ben işimi yaptım," dedi Doktor Mills. "Bazı günler işimi yapmak ayrı bir zevk. İyice dinlen. Birkaç gün buradasın. Jöle yemekten bıkabilirsin."

Claire bu son kısmın şaka olup olmadığına karar veremedi. Doktor Mills, Claire'in hasta kartına bir şeyler yazıp diğer hastaya geçti.

Amelie soğuk elleriyle örtüyü titizlikle düzeltti. "Bundan sonra da bizimle çalışabileceğine sevindim, Claire," dedi. "Uyu artık."

Claire de bunu çok istiyordu ama bir soru daha soracaktı. "Onu yakaladınız mı?" dedi gözlerini açarak. "Dean'i buldunuz mu?"

"Evet," dedi Amelie. Yüz ifadesini okumak imkansızdı. "Dean'i bulduk." Ayağa kalktı, korumalarına başıyla işaret verdi ve başka bir açıklama yapmadan, arkasına bile bakmadan gitti. Onun peşinden giden Oliver, 'gitmek aslında benim fikrim' havalarındaydı.

Oliver'ın bu tavrını sürdürmesi sorun yaratabilirdi ama artık Claire'in düşünmesi gereken tek sorun, iğrenç jelatinleri nasıl yutacağıydı.

Vampirlerin gidişinden bir dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Shane elinde içeceklerle girdi. Kokulara bakılırsa kahve getirmişti. Onu görünce Claire'in içinde bir güneş pat-

lamış gibi oldu. O sonsuz mutluluğun ışık gibi tenini yarıp taşmamasına şaşırıyordu.

Shane'in gülümsemesi *inanılmazdı.*

"Umarım bana da getirmişsindir," dedi Claire, Shane bardakları Eve'le Michael'a uzatırken. Geriye bir bardak kalmıştı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Shane. "Sana kafein değil uyku lazım." Shane son bardağı da uzatınca Claire yanıldığını anladı. Oliver'dan daha karanlık bir köşede bekleyen biri daha vardı.

Myrnin.

Bambaşka biri gibiydi. Bunun tek sebebi artık deli olmaması değildi. Nasıl giyineceğini hatırlamıştı. Pelerinler, karnaval boncukları, parmak arası terlikler gitmişti. Gri bir gömlek, siyah pantolon ve sadece biraz eski moda görünen bir ceket giymişti.

Hepsi tertemizdi. Ayağında ayakkabı bile vardı.

"Evet, uyumalısın," dedi vampir, bardağı alıp kahvenin tadına bakarak. "Bu saatten sonra bir çırak daha yetiştiremem. Yapacak işlerimiz var, Claire. Zor işler. Bunlardan bazıları Morganville'den ayrıldıktan sonra sana ödül bile kazandırabilir."

Claire gülümsedi. "Gitmeme asla izin vermezsin."

Myrnin'in siyah gözleri onunkilere kilitlendi. "Belki veririm. Ama bana en azından birkaç yıl daha ayırmalısın, dostum. Senden öğrenecek çok şeyim var ve ben *çok* yavaş öğrenirim."

Kafası yerinde olmamasına rağmen Claire buna güldü. Yorgun ama huzurluydu.

Annesiyle babası gelip herkesi dışarı çıkardı. Myrnin'i bile.

Gözlerini tekrar açtığında gece olmuştu. Ailesi gitmişti, Eve koltukta kıvrılmış, üstüne bir hastane battaniyesi çekmiş uyuyordu. Michael sessizce gitarıyla huzurlu, yavaş bir melodi çalıyordu. Claire'in uyandığını görünce ona suçlu gözlerle baktı.

"Hayır, devam et," diye mırıldandı Claire. "Çok güzel."

"Bugün Common Grounds'ta çalacağım ama kalmamı istersen iptal edebilirim."

"Hayır, sen git. Michael Glass'ın geri dönüş turnesini Morganville'den esirgeme."

"Umursayan yok ki," dedi Michael utangaçça ve heyecanla gülümseyerek. "Kalırdım ama görünüşe bakılırsa burada zaten daimi bir koruman var."

Shane yatağın ayakucuna dayanmış uyuyordu. Claire elini onun saçına daldırmak için sabırsızlanıyordu ama onu uyandırmaktan korktu.

Buna gerek kalmadı. Shane kimsenin duymadığı bir alarmla uyanmış gibi doğrulup gözlerini kırpıştırdı ve hemen Claire'e baktı. "Selam." Claire onun rahatladığını farketti. "Uykucu." Shane onun elini tuttu ve eğilip onu öptü. O sıcak, tatlı öpücük Claire'e bir vaat gibi geldi. "Günaydın."

Claire canını kurtardığına bir türlü inanamıyordu. "Annemlerle konuştun mu?"

"Konuştum. Kulaklarım hala çınlıyor. Anlaşılan hepsi benim suçummuş." Shane gülümsedi. Claire onun gerçekten de suçluluk duyduğunu anlayabiliyordu. "Yanında olmamamı hala içime sindiremiyorum, Claire. Nasıl olur da seni..."

Claire parmağını onun dudaklarına koydu. "Her ihtiyaç duyduğumda yanımdasın," dedi. "Şu an buradasın mesela."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Claire ona Frank'in yaptıklarını, onu nasıl kurtardığını anlatmak istiyordu ama her şeyi hayal edip etmediğinden hala emin değildi.

Hem Frank Collins ortalardaysa, gelip oğluna kendisi anlatabilirdi.

"Biliyorum," dedi Claire. Monica'nın Common Grounds'ta söylediği bir şey aklından çıkmıyordu. *Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?* Bazı şeyler değişmişti. İnsanlar değişmişti. Morganville bile değişmişti. "Gitme." Claire bunu yüksek sesle bilerek söylememişti.

Shane onun elini alıp dudaklarına götürerek öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum. Duş almak için bile yanından ayrılmayacağım. Buna pişman olabilirsin, demedi deme."

"Ben oldum bile," dedi Michael.

"Kes sesini."

Michael ona bir kağıt mendil paketi fırlattı. Shane paketi yakalayıp geri yolladı ama Michael'ın vampir reflekslerini zorlaması kolay değildi.

Eve uyanıp salyalarını silerek esnedi. "Maçınızı dışarıda yapsanız nasıl olur? Bazılarımızın güzellik uykusunu uyuması gerekiyor. *Sakın ağzını açma, Collins.*"

Shane mendil paketini yakaladı. "Ne dedim ki?" Paketi Eve'e fırlattı. "Yakala!"

Eve koltuktan kalkıp paketi tuttu ve Shane'in kafasına vurdu. Defalarca.

Claire'in gülmekten gözünden yaş geldi. Onları çok seviyordu.

Hepsini çok seviyordu.

Michael, Eve'i mendil savaşından alıp gitar kutusuyla birlikte kapıya götürdü. "Ateşkes ilan ediyorum," dedi kapıdan Claire'e bakarak. "Konserden sonra geliriz."

Ne olursa olsun gece onu yalnız bırakmayacakları belliydi. Daha sonra Claire belki buna bozulabilirdi ama o gece... ilgilenilmek çok güzeldi.

Kapı kapandı ve Shane'le baş başa kaldılar.

"Eee," dedi Claire. "Bu akşam televizyonda ne var?"

"Hokey."

"Hokey dışında bir şeyler de vardır mutlaka."

"Yok. Bir tek hokey. Her kanalda. Kızacaksan kablolu yayına kız." Elinde kumandayla koltuğa kuruldu.

"Pis." Claire içini çekti. "Tansiyonu düşük olan benim. Kumanda neden bende durmuyor?"

"Çok düşünceliyim. Bak, sana hediye getirdim." Shane cebinden tahta bir kazık çıkarıp battaniyenin üstüne koydu.

"Bu ne için?"

"Acil durumlar için."

Claire kazığa baktı. Eve'inkilerden biri olabilirdi. "Hatırlatmak istemem ama Dean vampir değildi."

"Bu eminim Dean'in de icabına bakardı."

Claire kazığın üstünde harfler gördü. "Adımı kazımışsın!" Uzun sürmüş olmalıydı.

"Senin uyanmanı beklerken bol bol vaktim oldu. Amelie yeni bir kanun çıkardı. Tüm insanlar kendilerini korumak için kazık taşıyabilecek. Gördün mü? İlerleme var."

"Buna karşılıklı silahlanma da diyebiliriz."

"Canın nasıl isterse."

Claire kazığı havaya kaldırdı. "Bazı kızlar hediye olarak mücevher alır ama onların hepsi zavallı."

Shane elini cebine sokup küçük, kadife bir kutu çıkardı ve kutuyu yastığın yanına koydu. Claire'in ağzı açık kaldı.

"Bu ne?" diye sordu usulca.

"Bu... ilerisi için," dedi Shane. "Geleceği düşünmediğimi sanmanı istemedim."

Shane onu öptü ve Claire her şeyin eriyip yok olduğunu hissetti. Tüm acı, korku, endişe. Hepsi geçti.

Başka bir yerde, Common Grounds'ta Michael Glass kalabalığa gitar çalıyordu.

Amelie çalışma odasında tek başındaydı.

Myrnin deri kaplı bir deftere sırlarını geçiriyordu.

Monica Morrell, utangaç bir birinci sınıf öğrencisiyle dalga geçiyordu.

Ve Claire Danvers... mutluydu.
Hiç değilse bu gece mutluydu.

ŞARKI LİSTESİ

Altıncı kitaba ulaşmamızı kutlamak için, yazma sürecinde bana yardımı olan şarkıları sizinle paylaşmak istiyorum! Her zamanki gibi, sizin önerilerinizi de dinlemeye hazırım.

"Bridge to Better Days" Joe Bonamassa
"Believe" The Bravery
"Danger Is Here" Elliot Scott
"The Geeks Were Right" The Faint
"Sister Self Doubt" Get Shakes
"Caravan (DJ Smash's Smashish Remix)" Dizzy Gillespie
"Video" India Arie
"Hole in the Middle" Emily Jane White
"Black Is the Color of My True Love's Hair (Jaffa Remix)" Nina Simone
"Hell Yeah" Rev Theory
"Count to Ten" Tina Dico
"Silence (DJ Tiesto's In Search of Sunrise Edit)" Delerium and Sarah McLachlan
"Let It Die" Foo Fighters
"Get Free" The Vines

"Violet Hill" Coldplay
"Could've Had Me" Lex Land
"Mercy" Duffy
"Feeling Good" Nina Simone
"Not Dead Yet" Ralph Covert and The Bad Examples
"Burnin' Up" Jonas Brothers
"Let It Rock" Kevin Rudolf and Lil Wayne
"Disturbia" Rihanna
"Hot N Cold" Katy Perry
"Heavy on My Mind" Back Door Slam
"Guess Who" Nekta
"Now You Know" We Are The Fury
"What You Want" Neva Dinova
"Get Back" Demi Lovato
"Sacre Couer (Live)" Tina Dico
"Ghost Town" Shiny Toy Guns

Beni MySpace, Facebook, LiveJournal ve Twitter'dan bulun!

www.rachelcaine.com